

Papers de Balears

Òrgan d'expressió de les CGT de Balears i de Catalunya • núm. 115 • Març 2010 • 0,50 euros • www.cgtbalears.org • www.cgtcatalunya.cat

iDREN

Colòmbia

Disseny: Idren

Catalunya

◗ Òrgan d'expressió de les CGT de Catalunya i de Balears • Març 2010 • núm. 115 • 0,50 € • www.cgtcatalunya.cat

www.cgtbalears.org

Colòmbia

Disseny: Idren

> ON ENS TROBEM?...

CONFEDERACIÓ GENERAL DEL TREBALL (CGT) DE LES ILLES BALEARS

Camí de Son Rapinya, s/n - Centre "Los Almendros", 2n 07013 Palma de Mallorca Tel. 971 791 447 -Fax. 971 783 016 - lesilles@cgtbalears.org

Delegació Menorca
Plaça de la Llibertat, 5 07760 Ciutadella
Tel. 971 386 670 -Tel. 666 087 592
menorca@cgt-balears.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- **Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)**
- **Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya**
- **Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)**
- **Federació de Sanitat de Catalunya**
- **Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)**
- **Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)**

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r - 08700 Igualada.
Tel. i fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat
Tel. 977340883. Fax 977128041

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà -
cgtbaixll@cgtcatalunya.cat
Tel. 933779163. Fax 933777551

Comerç, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es Tel./fax 93 659 08 14

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell Tel. i fax 977660932 cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat Tel. i fax 938934261

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com Tel. i fax 937909034

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a 17005 Girona - cgt_gir@cgtcatalunya.cat Tel. 972231034
Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è. 25002 Lleida
lleida@cgtcatalunya.cat
Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a - 43001 Tarragona
cgttarragona@cgtcatalunya.cat
Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è. 08003 Barcelona
flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
del Balç 4 baixos. sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n. 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat /
Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5. 08191 Rubí.
flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59. 08201 Sabadell -
cgtsabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136. 08224 Terrassa
cgtterrassafl@gmail.com Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis - 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es, tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent sallent@cgtcatalunya.cat
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Editorial

Amb les dades a la mà, la vaga general és l'únic camí

Sobre les últimes dades de l'atur a l'estat espanyol, podem veure que la xifra ens situa en els 4,1 milions de desocupades i desocupats com "oficials", ja que no comptabilitzen aquelles persones que estant aturades, opten a cursos de formació a través de l'INEM o bé han finalitzat el seu cicle formatiu i no han aconseguit una primera ocupació en el seu sector, els prejubilats o els autònoms que tanquen el seu negoci i aquelles persones que opten als 420 euros d'ajuda i fan el curset obligatori (unes 368 mil persones).

Amb aquestes dades podem afirmar que la xifra real de desocupades i desocupats ronda els 5 milions de persones, el que implica que, amb un 20% d'atur oficial, tindrà la major taxa de la Unió Europea (UE-27) el 2010 i amb això duplicarà la mitjana i registrarà la major xifra d'atur de tota la UE.

S'assenyala que durant aquest any la taxa d'atur registrarà un moderat augment en el conjunt de països de la UE-27 i que el terme mitjà passarà del 9,1% del 2009 al 10,2% el 2010. L'atur masculí es situava en acabar l'any 2009 en 2.012.536 aturats i el femení en 1.911.067. Per altra banda, l'any 2009 es van subscriure 14.021.837 contractes, dels quals 1.312.414 van ser indefinits, i 12.709.423 temporals. Per tant la taxa de temporalitat en les contractacions realitzades el passat any en l'estat espanyol va ser del 90,64%.

En relació a la situació laboral i social que estem vivint, veiem que tots els dies ens trobem amb nous discursos, noves decisions, noves propostes formulades per banquers, polítics, patronal, que tornen a seguir estrenyent-nos a tots els treballadors i treballadores fins a asfixiar-nos (reforma de les pensions, reforma laboral, crides públiques a l'acomiadament lliure per part empresaris, institucions i organismes del sistema,...). Robatori, estafa, engany és l'única cosa que ens ofereixen aquest planter de personatges públics que diàriament intenten determinar les nostres condicions de vida polítics. Estem davant una ofensiva descarnada contra els nostres drets més bàsics.

Amb aquests últims atacs que suposen els plans per a reformar les pensions, la imminent reforma laboral, els acords sobre negociació col·lectiva, plantejades pel govern i dictades pel capitalisme, estem observant que l'agitació social comença a donar els seus fruits i noves veus es plantegen més de debò la necessitat de la lluita en el carrer i fins i tot la possibilitat de la vaga general. Aquest és el camí i com organització anem a trobar el nostre lloc, anem a assumir la nostra responsabilitat.

Afortunadament, la CGT no es rendeix i hem començat el lent procés de reconstrucció de la mobilització social, constituint teixit organitzatiu, trobant fórmules en les nostres ciutats per a buscar còmplices socials, veïnals, juvenils, estudiantils, plataformes d'aturats, immigrants, organitzacions sindicals antiautoritàries i anticapitalistes, que permetin aglutinar forces per a aquesta lluita contra el capital, en el camí d'una vaga general com a eina per aturar les agressions que estem patint.

Agurrelj

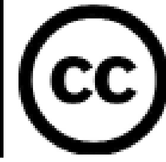
Edició del **Col·lectiu La Tramuntana** (Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Joan Anton T., Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí i Josep Torres. Col·laboradors: Pepe Berlanga, Vicent Martínez, Toni Álvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Miquel-Dídac Piñero, Jaume Fortuño, Carlus Jové, Agurrelj, Joan Canyelles Amengual, L'amo en Pep des Vivero i les federacions i seccions sindicals de CGT. Tirada: 13.000 exemplars. Informàtica: Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions a Catalunya:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat. **Redacció i subscripcions a Balears:** Camí Son Rapinya s/n, Centre Los Almendros 2n, 07013 Palma. Tel. 971791447. Col·laboracions: jtorres@cgt-balears.org. **Catalunya**, www.revistacatalunya.cat, 8a època, Dipòsit Legal: B 36.887-1992. **Papers**, 3a època, Dipòsit Legal: PM 1.177-2005.

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número s'ha tancat el 15 de febrer de 2010

"Crisi? No em facis riure... -Les coses no són sempre com pensem."

"El viaje vertical" d'Enrique Vila-Matas

Narcotraficants, paramilitars... apunts sobre un paraestat sudamericà

Colòmbia, continuïtat o ruptura

Alvaro Uribe representa un projecte d'ultradreta fruit del consens entre els narcotraficants, els paramilitars, els terratinents, les empreses, la força pública i l'Estat corrupte

Jaume Fortuño i Marc del Jesús

Aquest reportatge intenta ser una síntesi realitzada amb la intenció d'explicar la complexitat colombiana. Ens ha resultat molt difícil sintetitzar les lectures, converses i vivències que hem tingut a Colòmbia. El text es realitza amb la idea d'informar a les persones lectores de la revista sobre la figura d'un personatge com Álvaro Uribe. També, per parlar sobre un dels conflictes armats més antics del món.

La primera part del reportatge, "Ni liberals ni conservadors: la terra per a qui la treballa", narra el conflicte de la tinença de la terra, la base de l'economia colombiana i per on passa en aquest moment històric la lluita de classes. Amb l'aparició del narcotràfic de la cocaïna el conflicte augmenta de forma desproporcionada ja que els sectors enfrontats, guerrilles i paramilitars, tenen més diners —molts més diners— per poder continuar el conflicte, incrementar-lo i fer-lo molt més mortífer.

Aquest seria el segon apartat, "Narcoparamilitarisme: la nova oligarquia". És en aquest període quan apareix la figura d'Uribe, el fill d'una famíla relacionada amb el narcotràfic que aconsegueix el càrrec de director d'aeronàutica civil com a pagament d'un favor. D'aquí accedeix a la alcaldia de Medellín, a l'època del càrtel del mateix nom i del famós Pablo Escobar. La seva carrera política no s'atura i el següent esglaó és el de governador del departament d'Antioquia —amb capital a Medellín, com no—. L'objectiu és la Presidència de la República.

Els dos últims apartats ens expliquen tot aquest procés. "Ni justicia ni pau: estan ben mobilitzats" ens parla del procés de pau entre amics i companys, el govern i els paramilitars i, l'últim apartat, "El país que deixa l'uribisme: un carreró sense sortida?", narra el perfil d'Uribe i com les seves polítiques han afectat el país. Esperem que aquest reportage us serveixi d'introducció per entendre el conflicte colombià.

Foto extreta del Centro de Investigación y Educación Popular, Bogotá, http://www.cinep.org.co

Ni conservadors ni liberals: la terra per qui la treballa!

Durant tot el segle XIX la nació es va dessagnar en guerres entre liberals i conservadors, on unes poques famílies d'un i altre color es repartien el pastís amistosament, mentre empenyien els seus treballadors a matar-se entre ells. Les elits d'un i altre partit estaven d'acord a l'hora de mantenir intactes les relacions d'explotació entre patrons i camperols i de reprimir brutalment tota resposta social que posés en perill aquest ordre. I també comprenien la necessitat de no permetre una reforma agrària que donés resposta al problema de la terra, que comprenia aspectes com la redistribució de la terra, el títols de propietat per als camperols que colonitzaven terres i la regulació de les relacions terratinent-arrendatari-treballador, però també les vies de sortida dels productes, la seva comercialització o la creació d'infraestructures al camp. El xoc d'interessos entre camperols, colons i treballadors agraris, d'una banda, i una oligarquia reticent a renunciar a cap privilegi, de l'altra, (fossin conservadors o els anomenats "liberals d'ordre") portarà a una confrontació que determinarà les dinàmiques del conflicte social colombià.

Jorge Eliécer Gaitán, l'home que va plasmar en els seus discursos les demandes populars d'una reforma agrària i una solució de la injustícia social, fou assassinat l'any 1948 mentre es desencadenava l'enfrontament entre liberals i conservadors anomenat "La Violència". Però la Violència fou sobretot una guerra contra els pobres: van morir més de 300.000 camperols i un nombre incalculable van resultar desplaçats, patint un robatori de terres a mans de l'oligarquia que va deixar en res les tímides concessions aconseguides durant el govern de López Pumarejo (1934-1938). Els responsables materials de "la neteja" van ser grups com els "chulavitas" o els "pájaros", civils en col·laboració amb la força pública, predecessors de les modernes formes de paramilitarisme. També aparegueren les guerrilles liberals, autodefenses camperoles que en la seva gran majoria es van desmobilitzar amb les promeses d'amnistia que oferí el general Gustavo Rojas Pinilla al principi de la seva dictadura militar (1953-1958). La major part dels guerrillers es va desmobilitzar i a l'intentar continuar la lluita per la via política foren assassinats, una història que es repetiria més d'un quart de segle més tard, quan les FARC-EP en mig d'una treva amb l'Estat llençaren el moviment Unión Patriótica juntament amb amplis moviments socials i polítics i l'intent d'una sortida política al conflicte acabava amb l'extermini de la militància de la UP.

Al 1957 les elits liberals i conservadores conformaven el Frente Nacional: un pacte per alternar-se en el poder cada quatre anys, blindant l'espai polític a qualsevol actor que pretengués canvis reals en la qüestió agrària i tot el sistema imperant. La problemàtica al camp mai no es va resoldre, grans masses de desplaçats per la violència es van veure abocats a marxar cap a zones de nova colonització i avançar en la frontera agrícola mentre la força pública s'ocupà de resoldre qualsevol demanda de millores d'aquella societat amb la què es buscava la reconciliació.

En aquest marc es va donar l'aparició de les actuals guerrilles, com és el cas de les FARC, nascudes en una d'aquestes zones de recent colonització, les anomenades Repúbliques Independents, on l'única política estatal que arribava era la repressió dels camperols per part de l'exèrcit. Mig segle després el problema de la terra i la qüestió agrària no només no s'han resolt sinó que compten amb un munt de problemàtiques afegides d'entre les quals, el fet que la majoria de la població del país ha passat de ser camperola a engrandir els cinturons de misèria de les ciutats; la pèrdua de protagonisme del medi rural envers l'urbà en el terreny polític o econòmic, l'arribada dels cultius il·lícits i els megaprojectes amb l'obertura neoliberal; la major concentració de la terra en unes poques mans i l'aparició de nous actors com el narcoparamilitarisme.

Narcoparamilitarisme: la nova oligarquia

Durant els anys 70 i 80 alguns terratinents van abandonar els negocis tradicionals per uns altres de molt més rentables: l'exportació de marihuana, amapola i, sobretot, de coca, molt més productiva i ben pagada. Els diners de la droga eren un miracle; els oportunistes es feien rics de la nit al dia i els bancs veien en el rentat d'actius una forma de

Cronologia

1928: Matança de las Bananeres a mans de la United Fruit Company
1948: Assassinat de Jorge Eliécer Gaitán.

1946-1958: La Violència: enfrontaments entre liberals i conservadors.
1950-1953: Colòmbia participa a la guerra de Corea.
1953: Dictadura del general Gustavo Rojas Pinilla.

1958: És derrocat el dictador Gustavo Rojas Pinilla i s'instaura el bipartidisme del FN. Alternança dels dos partits en el poder.
1962: Missió Yarborough: l'exèrcit dels EUA recomana a l'Estat la formació de grups paramilitars.
1964: Neix el ELN inspirat per la revolució cubana i la teologia de l'Alliberament.
1966: Neixen les FARC, guerrilla camperola d'orientació marxista-leninista.

1967: Apareix el EPL, fortament influït pel maoisme.
1974: Robatori de les armes del Cantón Norte, una de les primeres accions del M-19, guerrilla urbana d'orientació socialista i nacionalista.
1978: Apareix el grup paramilitar Triple A (Alianza Anticomunista Americana).
1981: Es forma el grup paramilitar MAS (Muerte a secuestradores).
1984: Inici de les negociacions entre l'Estat i les FARC, el EPL i el M-19.
1985: Neix el partit polític Unión Patriótica on convergeixen gent de les FARC i dels moviments socials i polítics. S'inicia el genocidi de la UP i altres partits polítics. Presa del Palau de Justícia per part del M-19.

"El bogotazo": revolta popular que va esclatar amb l'assassinat de Jorge Eliécer Gaitán

creixement espectacular. Entre els molts sectors de l'Estat i la societat que es van beneficiar del negoci cal destacar un grup de nous rics que ben aviat van desenvolupar una estreta vinculació amb el paramilitarisme. Els "narcos" organitzaren exèrcits privats per a custodiar les seves finques, desitjosos com estaven de treure's de sobre les guerrilles i de sotmetre o desplaçar els camperols. La col·laboració amb l'exèrcit va ser beneficiosa per a les dues parts.

La formació i aplicació del paramilitarisme per a controlar una regió duta a terme a Puerto Boyaca a principis dels 80, considerada primera capital antisubversiva de Colòmbia, fou finançada en gran mesura amb els diners del narcotràfic. Boyaca és un exemple de construcció d'un poder "paraestatal", on el paramilitars disposaven dels seus propis partits polítics, mitjans de comunicació, associacions civils, sacerdots… un model que durant la dècada s'estengué per tot el país.

L'any 1982 els "capos" del narcotràfic creen el MAS (Muerte a los Secuestradores) per fer front als segrestos que patiren a mans del M-19. Un any després la procuradoria va revelar les identitats de 163 dels seus integrants, 59 dels quals eren militars en actiu. Aquesta aliança entre narcotraficants i força pública no va trontollar fins a finals de la dècada dels 80 quan tingué lloc una campanya de terror per part dels "narcos" contra l'Estat colombià per tal de frenar una llei que permetria extraditar-los als EUA pels delictes de tràfic de drogues. Aquest trencament arribà al seu punt culminant amb la guerra interna del càrtel de Medellín, on un sector dels narcos autodenominat els PEPES (Perseguidos por Pablo Escobar) es va aliar amb la força pública contra Pablo Escobar i els seus seguidors. Escobar, àlies "el Patrón", havia acumulat massa poder i les seves aspiracions polítiques així com el suport popular del què gaudia eren vistos amb mals ulls per part dels seus antics aliats, que vegeren la necessitat de dur a terme una purga dins de l'oligarquia mafiosa del veritable narcoestat en què s'havia convertit Colòmbia.

Ni Justícia ni Pau: estan ben mobilitzats

Entre finals dels anys 80 i principis dels 90 es va conformar el que esdevindria una altra fase del projecte paramilitar; les Autodefenses Unides de Colòmbia, un veritable exèrcit paramilitar sota les ordres de Salvatore Mancuso i els germans Castaño. Al 1997, a la primera trobada nacional d'AUC, 16 grups paramilitars de tot el país es van unir i es presentaren com a grup contrainsurgent, amb una comandància unificada, coordinació interregional, un projecte pragmàtic i amb vistes a aconseguir estatus polític. Gaudiren de la col·laboració de membres de les forces armades i els serveis d'intel·ligència, i foren finançats per terratinents, ramaders i narcotraficants (un 70% dels seus diners venien de la droga). Entre principis dels 80 i l'actualitat desplaçaren cinc milions de camperols i robaren entre vuit i deu milions d'hectàrees de terra. Entre 1965 i el 2007 es van dur a terme 50.000 desaparicions forçades i del 1977 fins al 2007 hi van haver 80.000 execucions extrajudicials.

L'any 2002 els paramilitars van prometre deixar les armes per incorporar-se al procés de pau; el resultat d'aquests diàlegs fou la "Ley de Justicia y Paz", aprovada al 2005, i un conjunt de rutes d'impunitat per als responsables de més de 50.000 crims de lesa humanitat. El 90% dels desmobilitzats que van confessar en versió lliure van obtenir una amnistia de facto, i tan sols menys d'un 3% han complert penes mínimes que mai no han arribat als vuit anys, quedant exempts dels crims de lesa humanitat comesos per a obtenir la condició de presos polítics. Tot enmig d'un bombardeig mediàtic tractant d'humanitzar als autors de les massacres de civils indefensos i els esquarteraments amb motoserra, mostrant les llàgrimes de Salvatore Mancuso i els discursos del projecte polític de Carlos Castaño, que si bé reconeixia haver comès alguns excessos deia haver-ho fet tot per alliberar la seva pàtria de la guerrilla i defensar l'Estat. I mentre es repetia una vegada i una altra que "els paramilitars eren un tercer actor del conflicte que havia escapat al control de l'Estat". A tot això, molts dels paramilitars que en les seves confessions han revelat la complicitat (per acció o omissió) d'alts càrrecs de la força pública o el govern en els crims de les AUC ho han pagat amb la vida. Els mateixos caps paramilitars, extraditats als EUA per delictes de narcotràfic, que estan confessant els seus crims veuen com maten les seves famílies per fer-los callar i evitar que se sàpiga qui va estar darrere les AUC, com es el cas de l'assassinat del germà de "Jorge 40" el passat mes de desembre.

Un cop les AUC van haver fet la seva feina, netejant el camp dels camperols per facilitar l'entrada de les transnacionals i duent a terme un espècie de "contrareforma agrària" mitjançant el desplaçament de la població i el robatori de les terres, fou el moment per a escenificar la pantomima de la desmobilització. Perquè si bé és cert que les AUC com a una estructura unificada es van desintegrar, també ho és que els paramilitars mai no van marxar i simplement passaren a anomenar-se "Aguilas Negres" o "Rastrojos" i adoptaren la façana de bandes emergents. Així ho demostren les denúncies dels últims mesos d'amenaces i ofensives paramilitars en regions com el Meta o el Cauca; o les seves campanyes de neteja social a ciutats com Barrancabermeja, Medellín o Bogotá. Els que pateixen la seva violència coincideixen en que, tant al camp com a les ciutats, els paramilitars tornen a estar tan forts com en anys enrere, mentre una Colòmbia i un món cecs i sords obliden el que va passar i neguen el que tenen davant dels nassos.

El país que deixa l'Uribisme: un carreró sense sortida?

Per a entendre en mans de qui està la presidència de la República hem de tenir en compte fins a quin punt Álvaro Uribe és un personatge vinculat al narcotràfic i el parmilitarisme, una vinculació que comença amb l'amistat del seu pare amb la família Ochoa, un dels més poderosos clans de narcotraficants. L'any 1982, en el seu càrrec de director de l'aeronàutica civil, fou ell qui concedí als Ochoa i a Pablo Escobar les autoritzacions per a les avionetes que sortien carregades de coca. Com a alcalde de Medellín implementà el pla "Medellín sin Tugurios" on Escobar blanquejava diners de la droga construint vivendes per als pobres i, durant el seu pas pel Senat, defensà la proposta de no extradir els "narcos" als EUA. Al 1994, com a governador d'Antioquia, promogué la creació de les CONVIVIR, una nova forma d'encobriment legal de les estructures paramilitars que havien estat il·legalitzades l'any 1989. Fins i tot, el mateix líder de les AUC, Carlos Castaño, arribà a dir a la premsa: "Uribe és el hombre más cercano a nuestra forma de pensar". Resulta il·lustratiu el fet que els representants polítics que van llençar la seva candidatura a la presidència l'any 2002 foren els mateixos que per aquella època signaven una sèrie d'acords amb els paramilitars arreu de l'estat, el més conegut dels quals seria el pacte de Santafé de Ralito del 2001. En aquests "pactes de refundació nacional" congressistes i governadors es comprometien a defensar les tesis d'ultradreta de les AUC a canvi del suport dels paramilitars per a reconfigurar el mapa electoral del país. Molts dels signants d'aquests acords van acabar implicats en la "parapolítica"; el poder de l'oligarquia mafiosa era tal que eren els narcoparamilitars els

Soldat dins d'una vereda. Foto: Irantzu Pastor - International Peace Observatory

Minga indígena. Font: www.prensaindigena.org.mx/nuevositio/

Pou petroler a Barrancabermeja. Els interessos dels EEUU i l'Estat espanyol a Colòmbia. Foto: Arnau Carné i Sala

qui finançaven als seus candidats polítics. Álvaro Uribe va arribar a la presidència amb el discurs més autoritari i militarista dels què es van presentar i la promesa d'acabar amb el conflicte per la via bèl·lica. Va continuat amb l'aplicació dels Plans Colòmbia 1 i 2, i el Pla Patriota, que han comportat una creixent militarització del país així com l'aplicació de les fumigacions amb glifosat sobre els conreus de la coca, el que comporta la destrucció de cultius tradicionals de subsistència i greus efectes per la salut de la població alhora que no ofereixen cap alternativa al camperol i han resultat un fracàs com a política contra les drogues. La croada mundial de la lluita contra el terrorisme esperonada després de l'11 de Setembre li ha permés implantar una veritable política de terrorisme d'estat sota el nom de Seguretat Democràtica.

L'uribisme ha vingut a aprofundir una lògica feixista que des dels anys 60 ve consolidant-se a Colòmbia: la d'esborrar la separació entre l'Estat i el civil, i imposar la idea que "o s'està amb el govern o amb la guerrilla". Ha posat en marxa diverses polítiques per a implicar la societat civil en el conflicte, com la xarxa d'informants, conformada per 1.800.000 de persones a sou de l'Estat o els programes de "soldados campesinos", i ha empitjorat la persecució a les organitzacions dels drets humans i a tota l'oposició política. Els diversos escàndols en els què s'ha vist implicat el seu govern només són la punta de l'iceberg de l'estructura mafiosa i criminal que ha consolidat l'uribisme, però tot i així són exemples prou rellevants. Un 30% dels congressistes d'Uribe han resultat ser "parapolítics", finançats pels mateixos grups paramilitars que van arribar a fer votar poblacions senceres a punta de canó. Les escoltes il·legals del DAS, la policia política i migratòria que depèn directament de la presidència i que ha col·laborat amb els paramilitars en la persecució contra dirigents i activistes socials i polítics. Els "falsos positius", joves pobres executats per l'exèrcit i presentats com a guerrillers donats de baixa en combat per tal que els seus assassins poguessin gaudir d'ascensos i permisos.

Durant els governs d'Álvaro Uribe prop de 20.000 persones han estat desaparegudes a Colòmbia (xifra molt superior a qualsevol de les dictadures llatinoamericanes dels anys 70), hi ha hagut més de dos milions de desplaçats per la violència i avui el nombre de presos polítics supera els 7.200. Però la veritat és que més enllà de la figura d'Uribe el projecte polític d'ultradreta com a forma de seguir amb la reestructuració capitalista segueix en marxa. I és que Colòmbia està entre els deu principals exportadors de petroli als EUA i és el tercer de llatinoamèrica i el setè del món. A més, compta amb grans jaciments de carbó, urani, or i altres riqueses, algunes de les quals encara no han estat valorades amb precisió, com el coltan que recorre la frontera veneçolana. També és una terra rica en aigua, fusta, biodiversitat i un munt de megaprojectes en curs per a benefici del capital transnacional, com les vastes extensions dedicades a la palma africana i la canya hawaiana per a produir agrocombustibles i biodiesel, mentre dels 44 milions de colombians n'hi ha més de 29 que cauen per sota del nivell de la pobresa i quasi 11 viuen amb menys d'un dòlar diari. Un munt de riqueses per a unes poques famílies que sempre s'ho han manegat tot, com els Ardila Lülle, els Santos, els Caicedo o els Holguín, i també per a unes quantes empreses transnacionals com les de l'Estat espanyol (el segon inversor i espoliador del país, després dels EUA, amb noms com Repsol, Endesa, Fenosa, BBVA o AGBAR —recentment venuda a Suez França—). Per a dur a terme tot això, l'informe governamental "Visión Colombia 2019" reconeix que per a aquesta data seran necessaris dos milions més de desplaçats del camp colombià per a implantar els megaprojectes necessaris per dinamitzar l'economia colombiana de cara al món. Aquest canvi naturalment anirà acompanyat de la intensificació del conflicte intern i de les tensions regionals (actualment centrades en desestabilitzar el procés veneçolà amb incursions paramilitars a través de la frontera). Aquest escenari ja s'ha preparat amb el nou acord de cooperació militar amb els EUA i la recent implementació de set bases militars nordamericans en territori colombià.

En aquesta situació, en que l'Estat nega la possibilitat de diàleg amb la insurgència mentre veta espais de participació política a l'esquerra no armada, i en què les guerrilles restants (FARC, ELN i un reducte del EPL) estan llançant-se a l'ofensiva tornant a arribar a llocs on s'havien replegat, sembla molt difícil preveure una sortida al conflicte. Però tot i així les organitzacions de camperols, estudiants, obrers i d'altres moviments segueixen resisitint i lluitant desde diverses formes d'antagonisme. Iniciatives com "Colombianos y Colombianas por la Paz" i col·lectius com "Movimiento de Vícitmas de Crimenes de Estado" plantegen la reparació dels crims d'Estat, l'intercanvi humanitari i una sortida política al conflicte que permeti les transformacions socials, econòmiques i polítiques necessàries. Fins i tot podem trobar experiències que aposten per la transformació de la societat a través del moviment de base i la participació directa, com és el cas del moviment indígena i la seva minga social, que construeix uns nous valors de forma no violenta enmig del conflicte. Després de mig segle de lluita per la presa del poder, amb un estat feixista que es retroalimenta amb el conflicte i una societat fragmentada i apàtica, el canvi social a Colòmbia sembla més lluny que mai, i és en aquesta situació en què el significat de la minga indígena, "el treball de la comunitat per a la comunitat", esdevé una idea veritablement revolucionària, un trencament en la lògica de la mort i el silenci que governa Colòmbia.

recomanacions...

— Hernando Calvo Ospina: *Colombia: laboratorio de embrujo*. Ed. Akal-Foca, Madrid, 2008.

— José Aristizábal García: *Metamorfosis. Guerra, estado y globalización en Colombia.*. Ed. Desde Abajo, Bogotá 2007.

— Ivan Cépeda y Jorge Rojas: *A las puertás del Úberrimo*. Ed. Random House Mondadori, Bogotá 2008.

— Joseph Contreras: *El señor de las sombras: biografia no autorizada de Álvaro Uribe*. Ed. Oveja Negra, Bogotá 2002.

— Alfredo Molano: *Los años del Tropel: relatos sobre la violencia*. Editorial Presencia, 1985.

— Alfredo Molano: *Trochas y Fusiles*. El Áncora editores, 1994.

— María Eugenia Vásquez Perdomo: *Escrito para no morir: bitácora de una militancia*. Bogotá, Intermedio editores Ltda, 2000.

— Carlos Medina: *FARC-EP. Temas y problemas Nacionales*. Grupo de investigación en seguridad y defensa, Universidad Nacional de Colombia, 2008.

— Carlos Medina Gallego: *Autodefensas, paramilitares y Narcotrafico en Colombia.* Ed. Documentos Periodisticos, Bogota 1990.

— Mylène Sauloy i Yves Le Bonniec: *¿A quién beneficia la cocaína?* Tercer Mundo editores 1994.

— AA.DD.: *Las multinacionales españolas en Colombia*. FICA, Bogotá 2008.

— Plataforma Colombiana de derechos humanos, democracia y desarrollo: *Continuidad o desembrujo?* Ed. Antropos Ltda, 2009.

— MOVICE (movimiento de victimas de crimenes de Estado), CCSP (fundación comité de Solidaridad con los presos politicos), i CAJAR (colectivo de abogados Jose Alvear Restrepo): *Sin Justicia y Sin Paz. Verdad fragmentada, reparación ausente.* Bogotá octubre 2009.

— Observatorio de derechos humanos y derecho internacional humanitario. Coordinación Colombia – Europa – Estados Unidos: *Colombia: Ejecuciones extrajudiciales: realidad inocultable.* (2007 – 2008)

— Yesid Campos: *El baile rojo*. Documental 54 min. Colòmbia 2003.

1987: Es trenca la treva amb les FARC. Les negociacions continuaran amb la Coordinadora Guerrillera Simon Bolivar que agrupa les guerrilles FARC-EP, ELN, EPL, M-19, Quintin Lame i PRT.

1989: Es derroga el Decret 3.398 de 1965 que permetia la creació de grups paramilitars.

1990: Convocatòria d'eleccions per a una assemblea constituent. Guerrilles com el M-19, la indigenista Quintin Lame, el PRT i una part del EPL es desmobilitzen. Són assassinats quatre candidats a la presidència en menys de 12 mesos; Carlos Pizarro del M-19, Jaime Pardo i Bernardo Jaramillo de la UP i el liberal Luís Carlos Galán..

1991: Es redacta la Constitució del 1991, invalidant la que el país arrossegava des de 1886.

1994: Es creen les CONVIVIR, una forma de legalització dels grups paramilitars.

1996: El president de la República Ernesto Samper rep finançament del narcotrafic.

1997: Es formen les Autodefensas Unidas de Colombia, una unió del paramilitarisme.

1998: Comencen les negociacions San Vicente del Caguán. Es signa el Pla Colòmbia.

2001: "Pacte de Refundació Nacional" a Santa fe de Ralito; punt de partida de la parapolítica.

2002: Es trenquen les negociacions amb les FARC-EP. Uribe arriba a la presidència i comencen els diàlegs amb les AUC.

2005: Es desmobilitzen les AUC i s'aprova la llei de Justícia i Pau.

2006: Segona reelecció d'Uribe.

2008: Surten a la llum els falsos positius amb l'aparició d'una vintena de joves de Soacha assassinats per l'exèrcit.

2009: S'aprova la instal·lació de set bases nordamericanes.

2010: La Cort Suprema de Justícia decideix no autoritzar la reelecció de Álvaro Uribe.

Els empresaris han utilitzat l'acomiadament objectiu per causes econòmiques de manera massiva en els últims anys

Es pretén acabar amb la pensió de viduïtat a través d'un pagament únic

Mobilitzacions de la CGT contra la crisi

Acords Plenària Confederal

FEBRER- MARÇ-ABRIL

1. Campanya contra la crisi: Ni un pas enrere. Cap a la vaga general

Presència al carrer, recollida de signatures, assemblees, debats, accions en centres de treball, ocupacions, fer visibles als culpables de la crisi, cadenes humanes davant bancs, oficines d'INEM, Mútues, ETT, immobiliàries, patronal. Contactar amb els treballadors i la societat en el seu conjunt per a rebutjar un nou pacte social, rebutjar una nova reforma de les pensions, rebutjar una nova reforma laboral que permeti l'acomiadament lliure i gratuït. Una campanya per al nostre Marc Reivindicatiu Global i la Carta de Drets Socials. Utilitzaar la nostra rica imaginació en l'acció directa fins a provocar la mobilització de la societat com resposta a aquesta crisi del capitalisme.

2. Mobilitzacions al carrer.

Accions en el carrer, pròpies i/o en coordinació amb les organitzacions socials i sindicals per a participar en quantes mobilitzacions puguem plantejar, donant suport les lluites sindicals, assemblees d'aturats, mobilitzacions amb motiu del calendari de reunions de la UE… Participació i implicació de totes les Confederacions Territorials, Federacions locals i sectorials en totes mobilitzacions que s'organitzin per a transmetre els nostres plantejaments, propostes de lluita, propostes de Mobilització Social i Vaga General.

3. Vaga general

En la segona quinzena de Març, un Ple Extraordinari decidirà la convocatòria de la Vaga General.

MAIG

1. Marxes contra la crisi

Durant la segona quinzena del mes de maig per a confluir a Madrid en una gran manifestació i mobilització general. Quatre columnes cap a Madrid des del sud (Andalusia), est (València), nord (Catalunya, Euskadi, Aragó) Nord (Galícia, Castella-Lleó).

2. Manifestació a Madrid

En la 2a Quinzena de Maig en coordinació amb les mobilitzacions socials amb motiu de les reunions de la UE, conservant la nostra identitat com organització.

La CGT està en lluita permanent fins a aconseguir les condicions idònies que permetin una resposta sindical i social contundent contra l'agressió brutal que estem sofrint la classe treballadora.

La nova reforma de les pensions dinamita els drets socials bàsics

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT

El govern espanyol preten reformar el nostre sistema de Seguretat Social a través de les Pensions, en un atac en tota regla a la línia de flotació d'un sistema que reparteix equitat social i serveix de sustent a aquelles i aquells que s'han deixat el seu temps i la seva salut en un treball assalariat al llarg de tota la seva vida.

Les mesures anunciades a primers de febrer i que volen engegar-se suposen:

1 – Rebaixes en els tipus de cotitzacions.

• S'obre la porta a la rebaixa de les cotitzacions empresarials al parlar de possibles modificacions parcials, a més d'anunciar la reducció de les mateixes a les empreses que paguin cotitzacions més elevades per les seves treballadores i treballadors.

• Per altra banda es vol rebaixar les cotitzacions de les Mútues amb l'argument de la seva eficàcia en la gestió, i per tant caldria premiarles.

2 – Reformes en la pensions de Jubilació.

• El govern pretén allargar l'edat ordinària o legal de jubilació fins als 67 anys.

• Es vol que cotitzem almenys 17 anys per a tenir dret a la pensió mínima, en comptes dels 15 actuals.

• Així mateix es pretén fer una reformulació del càlcul de la quantia de la pensió allargant dels últims 15 als últims 25 anys aquest període de càlcul per a obtenir la quantitat a cobrar (això és realment el que pensen i així ho han escrit).

3 – Eliminació i/o disminució de les pensions d'Incapacitat, orfandat i viduïtat.

• S'anuncia la supressió del dret a la pensió d'Incapacitat absoluta Permanent, quan el beneficiari s'incorpori a qualsevol tipus de treball.

• Es proposa la creació d'una reglamentació mitjançant la qual s'estableixi que les empreses, a través dels seus serveis mèdics, defineixin les situacions de baixes i altes en situacions de malaltia comuna amb el control dels seus propis inspectors, i solament subsidiàriament, de la Seguretat Social.

• Es pretén acabar amb la pensió de viduïtat a través d'un pagament únic per a nous beneficiaris, a més de rebaixar la quantia d'aquesta pensió als beneficiaris actuals que s'incorporin a treballar.

• Quant a la pensió d'orfandat, es pretén establir una quantitat única a distribuir entre tots els beneficiaris, independentment del nombre d'aquests.

En aquests moments existeixen més de 4 milions de desocupades i desocupats oficials (podem parlar de 5 milions reals), més de 19 milions de persones cobren menys de 1.000 euros mensuals, 1,2 milions de famílies té a tots els seus membres en atur i la taxa d'atur juvenil arriba al 70%, tot això aquí, a l'estat espanyol.

Així les coses, ens trobem amb propostes que pretenen aprofundir encara més en el model que ens ha conduït a aquesta situació de crisi i que a més siguem nosaltres els que la paguem.

En els últims 10 anys s'ha reduït dràsticament les cotitzacions empresarials i des de la CGT diem que és precisament ara quan correspon augmentar aquestes cotitzacions a la Seguretat Social perquè siguin les empreses, a través dels beneficis que generem amb el nostre treball, les que paguin aquesta crisi que no hem generat nosaltres, sinó l'avarícia dels empresaris per les seves infinites ànsies de beneficis i els governs titelles que manegen.

La gestió eficaç de les Mútues, de la qual es parla en el document, es basa en la manifesta infradeclaració d'un gran nombre de malalties professionals i el seu reconeixement com malalties comunes, amb el consegüent estalvi per a les Mútues i perjudici per als treballadors afectats que no perceben les superiors prestacions que tindrien dret i per als serveis públics de salut que planten cara a despeses que no els corresponen.

En la CGT portem anys anunciant que aquesta reducció de les cotitzacions, tant les realitzades com les proposades, bé siguin empresarials com de les Mútues, dóna lloc a una important reducció dels ingressos del sistema de Seguretat Social i, posteriorment, a l'entrada en dèficit del mateix, de manera que així justifiquen una reducció de les pensions per a mantenir l'equilibri financer del sistema de Seguretat Social.

Així, ens trobem amb el següent paquet de mesures, consistent en aquesta reducció de les pensions a través de les tres vies proposades per a això. Allargament de temps de treball, augment del temps necessari per a generar la pensió i introducció de bases cotizadoras de fa 25 anys, que són molt més baixes, per al càlcul de la quantia.

Quant a la intenció d'eliminar o minvar les pensions d'orfandat, viduïtat i incapacitat permanent, sembla que la intenció és empobrir i escurçar encara més els pocs ingressos d'aquells perceptors d'aquest tipus de pensions que solen coincidir amb els estrats més baixos de la nostra societat quant a ingressos econòmics i que són absolutament depenents d'aquests.

Capitol a part mereix la pretensió que, de manera normativizada, siguin les Mútues i els serveis mèdics propis de les empreses els que autoritzin les baixes i altes metgesses per malalties comunes desviant recursos de la Seguretat Social, minvant encara més la seva capacitat, i propiciant tot tipus d'abusos per part de les empreses, que són qui les gestionarien.

En definitiva unes mesures i propostes que ens conduïxen a més atur, més pobresa i precarietat, més explotació i més misèria per a les classes treballadores que som les que sostenim el seu entramat de beneficis, paradisos fiscals, corrupció política i empresarial.

Des de la CGT impulsem, instem i exigim una mobilització social i laboral de tota la ciutadania que tombi semblants propostes i les pretensions de reformes anunciades. Som milions de persones les afectades per aquestes noves retallades socials, ja que amb aquestes mesures, sectors productius sencers, amb drets adquirits sobre prejubilacions, relleus, etc., es veuran afectats per aquestes, i altres mesures que aquesta mateixa setmana el govern proposarà, com una nova reforma laboral en la qual tornarà a atemptar contra els nostres drets (acomiadament lliure i gratuït, reducció de salaris…)

Per a la CGT, és absolutament necessària una gran mobilització social que culmini en una vaga general que sigui capaç de donar resposta a les nostres necessitats com classe treballadora: les d'un lloc de treball i un salari digne, les d'unes pensions que ens permetin viure sense ofecs després de tota una vida de treball, les d'una protecció social per a les i els desocupats i les seves famílies, la necessitat d'un repartiment efectiu de la riquesa a través de la distribució dels beneficis empresarials en la societat, la necessitat d'un repartiment del treball, treballant menys per a treballar totes i tots i la cessió a les mans de les treballadores i treballadors de les empreses que tanquin, amb assessorament i finançament públic.

La reforma laboral, un altre regal del govern a la patronal

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT

Disminueix drets laborals i garanteix a l'Empresariat menors costos en les contractacions i facilitat d'acomiadaments, indemnitzats a 20 dies.

En totes les crisis econòmiques del capitalisme hagudes en aquest país, la del 1983/1984, la del 1993/1995, la de 2000/2001 i ara en "la gran crisi" del 2008/2010, els diferents governs, del PSOE/PP, conjuntament amb les forces parlamentàries més empresarials, han resolt les sortides de les crisis, amb intervencions directes en la butxaca dels treballadors, (salaris) i en el cor (drets laborals).

La Reforma del PSOE en el 84, es carregava el contracte estable i fixe, com l'únic contracte ordinari en el dret laboral. Es van crear fins a 14 modalitats de contractes temporals i s'acabava amb la relació estable entre el treballador i la seva ocupació.

La Reforma del PSOE en el 94, liberalitza les condicions de treball en jornada, horari, sistemes retributius, torns, plusos salarials i Expedients de Regulació d'Ocupació, dotant-los als empresaris de tota l'autoritat per a modificar de manera unilateral les condicions de treball per qualsevol causa: econòmica, productiva, organitzativa, i, alhora, l'Administració és una mera espectadora en els ERO. S'eliminen drets necessaris mínims, com plusos salarials i s'introdueix la flexibilitat com la norma d'organitzar el treball.

La Reforma Laboral de 1997 pactada per Govern, CEOE, CEPYME, CCOO i UGT, instaura un nou contracte de foment d'ocupació, abaratint l'acomiadament d'aquest tipus de contracte a 33 dies per any i amb un màxim de 24 mensualitats. Es fixa una nova causa per a acomiadaments individuals i col·lectius: per raons de competitivitat (Article 54.c) i es generalitzen els acomiadaments objectius procedents, bé individuals, bé col·lectius per qualsevol causa: econòmica, organitzativa, productiva.

Per a la CGT, els canvis legislatius, les Reformes Laborals, representen la legalitat aplicada amb mà de ferro sobre les classes assalariades i la flexibilitat ha inspirat tota la legislació laboral des de fa gairebé trenta anys fins a ara, generant un marc de relacions laborals insegur per al treballador i precaritzant de manera integral tot el treball.

S'ha arribat a l'homogeneïtzació a la baixa de les condicions de treball, entorn del criteri de flexibilitat i ha possibilitat la reestructuració salvatge que l'empresariat està portnt a efecte en tots els sectors d'activitat, sense límits institucionals i sense resistència sindical, en aquest país.

La proposta del Govern de Reforma del Mercat de Treball 2010, no és una resposta a les necessitats dels treballadors i treballadores. Tampoc és una proposta de reposar els drets laborals i socials robats als treballadors. Menys encara, és una proposta de justícia social i defensa dels més febles en la relació laboral, els treballadors, que és el que toca en aquests moments. És una proposta que aprofundeix encara més en el que ja és un fet en el mercat de treball: acomiadar en aquest país és molt fàcil i, a més, barat.

Per a la Confederació General del Treball el que està sobre la Taula per part del Govern és una Reforma Laboral que totes les seves línies d'actuació, en contractes, en acomiadament, en serveis d'ocupació, en control de l'absentisme, en cotitzacions empresarials, en incentius a les contractacions, vénen a assegurar a l'Empresariat els seus dos plantejaments essencials, rebaixa dels costos del contracte i flexibilitat en l'acomiadament.

La proposta sobre contractació és una "bicoca" per als empresaris: contractes a temps parcial flexibles i en funció de la demanda i, damunt subvencionats. Contractes indefinits amb rebaixes substancials en les cotitzacions a l'atur. Universalitzar el contracte de foment d'ocupació, com el contracte tipus que resulti …"rendible, eficient i alhora flexible…" i, aquest és el de 33 dies per any i màxim de 24 mensualitats.

La proposta sobre cost de l'acomiadament és senzillament un atracament a la butxaca dels treballadors. Es pretén reformar l'Estatut dels Treballadors en l'acomiadament objectiu econòmic, bé individual, bé col·lectiu diferenciant quan és procedent (20 dies per any i màxim de 12 mensualitats) i quan és improcedent (45 dies per any i màxim de 42 mensualitats). Els empresaris han utilitzat la via de l'acomiadament objectiu per causes econòmiques de manera massiva en els últims anys. Per a estalviar-se embolics en tribunals, reconeixien l'acomiadament com improcedent i abonaven 45 dies. Ara el Govern els està posant en safata el no tenir embolics en els tribunals i per tant el cost d'aquest acomiadament se'ls garanteix que baixa i baixa molt.

Aquesta proposta del Govern només va en una determinada direcció: garantir a l'empresariat i al capital, la seva taxa de guany i beneficis. Els drets laborals arravassats, la seguretat jurídica dels treballadors, la dignitat d'una ocupació estable i digne, la Justícia Social, l'Equitat i el Benestar dels treballadors i treballadores, no van amb aquest Govern, menys encara amb el PP.

La CGT fa una crida a les i els treballadors d'aquest país a la mobilització. Ens han robat els drets laborals bàsics i la llibertat. Només tenim un camí, la vaga genera.

LA MIRADA INDISCRETA

El país que vol el conseller Maragall és a la LEC

Emili Cortavitarte Carral

L'oasi català s'ha trasbalsat durant uns dies a compte d'una frase del conseller d'Educació, en una reunió informal amb periodistes. Segons Maragall, Catalunya està fatigada de Tripartit i d'experiments estrafolaris i el govern de Montilla no té un projecte de país.

Davant del rebombori, en comptes d'acollir-se a allò de la trobada informal i que no volia dir això... va decidir posar blanc sobre negre els seus plantejaments en un article a "La Vanguardia". Pocs dies després, cridat a l'ordre va rectificar. Quina comprensió lectora té un conseller d'educació que pensa el contrari del que escriu o que escriu el contrari del que pensa? Però Maragall, com la majoria de l'elit política i econòmica catalana, té un projecte de país i s'ha explicitat en aquesta legislatura en el pacte entre el Tripartit i CiU per aprovar la Llei d'Educació de Catalunya (LEC).

Aquesta llei suposa la introducció de la privatització i la jerarquització en el model de gestió de l'ensenyament públic (com es pot veure en el projecte de decret d'autonomia de centres) i la subordinació de la xarxa de centres públics als privats concertats en el Servei d'Educació de Catalunya (augmentant el nombre d'alumnes per classe i disminuint el professorat en les públiques, concedint més oferta a les privades, establint una setmana de vacances al febrer o al març sense oferir cobertura pública d'activitats alternatives per als més desafavorits).

El projecte de país maragallià ha provocat quatre jornades de vaga i moltes concentracions i manifestacions del professorat de l'ensenyament públic i cap compromís de negociació del Departament d'Educació. Maragall es mostra dur i inflexible amb els seus súbdits, però no dubta a doblegar el llom i el cervell davant dels més poderosos.

Cal denunciar i rebutjar aquest model que aprofundeix en les diferències socials i cal mobilitzar-se (la CGT d'Ensenyament convoca una concentració pel 24 de febrer; proposa una vaga a la primera quinzena de març i la continuïtat i progressivitat de les mobilitzacions al tercer trimestre) perquè mai sigui una realitat.

Però, de la mateixa manera que la degradació i privatització de la sanitat no és un problema només del personal sanitari, l'educació pública d'aquest país ha de ser una preocupació de tothom.

L'ALTRA REALITAT

Velles receptes

Pepe Berlanga

Quan tot apuntava que el govern prendria la iniciativa i proposaria una reforma laboral, el ministre de treball es va fer enrere davant l'oferiment dels "interlocutors socials" d'un acord possible. Puntualment van presentar les línies generals d'una reforma que alguns consideren insuficient, descafeïnada o de baixa intensitat i uns altres que abaratirà l'acomiadament, baixarà els salaris i retallarà drets.

Tot això en un context de profunda crisi econòmica després d'un llarg període de creixement nascut de la significativa demanda interna -increment desmesurat del consum- a costa de l'endeutament de les famílies i les empreses.

Les solucions passarien per canvis substancials i reformes estructurals, que ho seran de les normes laborals ja que -diuen- es troben ancorades en un passat llunyà. Conseqüentment, velles receptes per les molèsties que els treballadors ocasionem a les empreses per defensar el dret al treball en condicions dignes.

Com ja hem identificat en altres ocasions, són mesures que en el passat no van resoldre la qüestió i que ara pretenen aflorar. Així, la suposada dualitat entre temporals i fixos pretenen resoldre-la amb la fixació de les indemnitzacions per acomiadament que anirien "in crescendo" en relació a l'antiguitat. Evidentment, no entenen que el problema no es localitza en les compensacions econòmiques, sinó en la facilitat d'acomiadament: des que el PP va congelar els salaris de tramitació n'hi ha prou que es reconegui la improcedència de l'acomiadament i es realitzi el dipòsit al jutjat, amb independència que la vinculació sigui temporal o fixa.

D'altra banda, recorden que la permanència a l'empresa no està garantida; per això, les subvencions a la contractació són una constant que no ha corregit el que justificava la seva existència: desenvolupar la contractació dels joves. No és casual que el major índex d'atur es doni en aquest col·lectiu, que ja es coneix com la generació "ni ni", ni treballen ni estudien.

Altres mesures s'han posat sobre la taula: contractació a temps parcial amb jornada flexible, model alemany, negociació col·lectiva, participació de les ETT en la intermediació laboral... Obliden que per reactivar l'economia el sistema financer no ha de restringir el crèdit a les famílies i les empreses.

Però la resposta que es requereix per parar tota aquesta voràgine no pot recaure exclusivament sobre els músculs de la CGT, només la unitat de les classes desfavorides pararà aquesta agressió contra els drets sociolaborals.

Ni un pas enrere, cap a la vaga general

Comitè Confederal de la CGT

5 milions d'aturats reals. Acomiadament lliure i gratuït. 67 anys per a jubilar-se. Embargaments. Desnonaments. Repressió. Retallada de drets laborals i socials…

Així no volem sortir de la crisi. Els treballadors exigim altres sortides.

1. Vaga general, per a què?

Vaga General, mobilització social, lluita dels treballadors i treballadoress perquè la sortida de la crisi econòmica no sigui cap a un capitalisme refundat, enfortit, més perfeccionat, sinó cap a un Nou Model Social i Econòmic més just, en llibertat, que garanteixi la igualtat, elimini l'explotació, generi una altra forma de vida que ens faci persones més felices.

Vaga General i Mobilització Social per a un Nou Model Social que Reparteixi el Treball per a treballar tots i totes, que redueixi la jornada laboral sense reduir el salari, que redueixi l'edat de jubilació, que ens permeti satisfer les nostres necessitats bàsiques com persones, que no estigui al servei del mercat ni als interessos de la patronal, que produeixi només prou per a viure tots millor, per a consumir i treballar menys i poder treballar tots. Un model que elimini les hores extres, el treball a preu fet, acomiadaments, ERO, embargaments, contractes temporals, contrates, subcontrates, privatitzacions, dúmping social, ETT, la doble jornada per a la dona, i que fomenti el repartiment igualitari dels treballs domèstics i de cures entre dones i homes. Un model que derogui els articles 52 i 56 de l'Estatut dels Treballadors i ens retorni als treballadors els drets perduts.

Un Model Social que Reparteixi la Riquesa perquè l'hem creat entre tots i totes, que garanteixi un salari social digne, habitatge social per a les persones en atur, equipari els salaris de forma progressiva, ofereixi una banca pública per a desenvolupar projectes socials i cooperatius. Un model que elevi la pressió fiscal sobre les fortunes milionàries, els beneficis de les empreses i les multinacionals, garanteixi la gratuïtat dels serveis públics i drets socials bàsics, que paralitzi tots els processos de privatització dels serveis públics, que incrementi la inversió social i redueixi la militar.

Un Nou Model per a garantir els drets socials i serveis públics per a tots, que instauri el dret a la pròpia identitat i la lliure expressió personal; el dret a una vida digna que satisfaci les necessitats bàsiques; els drets laborals i sindicals; el dret a cuidar i ser cuidat com una responsabilitat col·lectiva; els drets culturals, educatius, d'accés lliure a la informació i opinió i no criminalitzi el lliure intercanvi de la creació i la cultura; drets ecològics i mediambientals que garanteixin la vida en el planeta; dret a l'autogestió social que impedeixi l'autoritarisme i la jerarquització; dret a la lliure circulació de les persones a través de les fronteres procedint al tancament dels Centres d'Internament per a Estrangers (CIE); drets d'expressió, reunió i manifestació; dret a que cada persona defineixi i manifesti la seva orientació sexual; dret a la conciliació de la vida familiar i professional per a disposar de temps per a educar els nostres fills.

Un Nou Model Social per a una Economia Solidària, Cooperativa i Sostenible en harmonia amb la naturalesa, amb transports i infraestructures de proximitat, que recuperi el món rural, l'agroecologia i la seva indústria derivada. Un model que elimini les indústries contaminants per indústries sostenibles i de productes duradors, en el qual s'autogestionin els sistemes de producció i consum a escales locals, amb inversió en energies renovables i desinversió en energies fòssils i nuclears, que imposi gravàmens al comerç internacional, que no aspiri al creixement il·limitat en el qual es pugui produir menys per a viure millor. Un nou model més auster, que aprofiti l'energia i els recursos per a assolir evitar el desarrollisme i creixement il·limitat que esgoti els escassos recursos naturals, segons ens planteja el capitalisme.

Un Nou Model per a l'Autogestió de la Societat, les nostres vides i el treball, des de la participació i democràcia directa, des dels pobles, barris i ciutats fins a les institucions, les empreses, la distribució, el comerç, posant l'economia al servei de les persones i de la sostenibilitat de la vida humana i del planeta.

Una vaga general perquè la patronal no segueixi obtenint el màxim de beneficis a costa del nostre esforç, perquè no només pensi a reduir al màxim les despeses salarials i pagar el menys possible als treballadors, alienant-nos perquè consumim més, perquè tinguem moltes hipoteques i així garantir-se el control i la desmobilització social.

Una vaga general per a un nou model social en el qual els treballadors i treballadores siguem els protagonistes.

Una vaga general per a dir-li al govern, a la patronal, als rics, prou. Prou d'explotació, prou d'exclusió social, prou d'augmentar els bene-

ficis de la banca, prou d'abusos, d'atropellaments, d'injustícies.

2. Com estan resolent la crisi econòmica?

Fa dos anys que ens estan explicant oficialment que existeix aquesta crisi econòmica del sistema capitalista. Els culpables i responsables d'aquesta crisi (patronal, banquers, polítics professionals) no assumeixen cap responsabilitat sinó que ens han culpat a tots del fracàs i ens estan obligant a pagar la seva crisi. La patronal culpa als treballadors, a la joventut, a la dona, a la immigració, amb discursos i lleis racistes i xenòfobes (llei d'estrangeria, empadronament, centres d'internament).

Les seves solucions tornen a ser les mateixes: incrementar la productivitat, la competitivitat, incentivar el consum a costa d'incrementar la precarietat laboral i l'explotació, seguir amb el desarrollisme i l'especulació, pujar més els impostos directes, continuar amb indemnitzacions milionàries als seus directius, augmentar el ventall salarial, privatitzar els serveis públics i socials per a convertir-los en negoci, especular amb el propi estat, amb els seus préstecs, amb la compra de deute públic, no repartir els beneficis sinó les pèrdues, generar més economia submergida, robar, explotar, estafar i enganyar més i més als treballadors.

En aquest temps de crisi, la banca i la patronal amb el suport del govern, han aprofitat per a agafar els diners públics, de tots, sense que ningú li posi cap impediment. Els pocavergonyes responsables de la crisi ens han estafat fins a 100 mil milions d'euros en ajudes per a la banca, estan reduint les cotitzacions de les empreses a la seguretat social, aproven ERO i acomiaden amb total impunitat, planegen noves reformes laborals per a reduir les despeses salarials, garantir l'acomiadament lliure i gratuït, augmentar l'edat de jubilació, reduir les pensions, augmentar la jornada laboral, realitzar més hores extres, rejovenir les plantilles, eliminar la negociació col·lectiva. En resum, retallar drets i llibertats laborals, sindicals i socials i reprimir brutalment a qui es mogui.

3. Com s'està resolent la crisi per als treballadors?

Els treballadors i treballadores estem pagant la major agressió capaç d'escometre el capitalisme neoliberal negant-se'ns a milions de persones el mínim per a poder viure. Estem sent explotats i despullats de drets fins a fregar la pobresa, la plena precarietat, la fam. Es concedeixen prestacions socials per caritat. Les ajudes, salaris socials i pensions són de misèria, estem prop els 5 milions d'aturats reals, existeixen 1,5 milions de famílies sendse ajuda, s'han produït 200.000 embargaments, desnonaments, infelicitat, sofriment, mendicitat, violència, repressió.

Enfront del capitalisme i la seva crisi CGT exigeix una societat basada en la llibertat, la justícia, la igualtat i l'autogestió.

QUI PAGA MANA

Diez Ferran, un exemple d'empresari

Vicent Martínez

Fa uns mesos, la crisi sembrava anunciar la fi del capitalisme dit salvatge, del neoliberalisme pur i la desregulació. Ara tot sembla el contrari: els problemes estan en les pensions suposadament insostenibles, en el manteniment de "massa funcionaris" o en la prestació de "massa serveis socials" i que l'objectiu ha de ser "netejar" els comptes de l'Estat. Ningú recorda, o gairebé ningú vol recordar que és on hi ha més serveis socials, més ocupació pública i més protecció dels treballadors així com més regulació de l'economia on s'està suportant millor la crisi. Però la classe empresarial sembla no tenir fi en les seues ambicions d'obtenir més beneficis i tornem a les receptes neoliberals: més desregulació laboral, menys serveis socials, menys funcionaris i més pensions privades. Aquestes són les propostes de la patronal i, sembla ser, també d'un govern dit socialista, com l'espanyol. Més neoliberalisme per acabar amb els mals produïts pel neoliberalisme: això no pot acabar bé. El problema és que portarà molt de patiment a la gent en situació de pobresa que veurà empitjorar la seua situació amb la retallada dels serveis socials.

En mig de tot això, la patronal reclama una reforma laboral i alguns responen des dels sindicats que cal és una reforma empresarial. I tenen raó, quan Gerardo Diez Ferran és el president de la patronal espanyola és que anem molt malament. Tenim una classe empresarial despiadada, centrada en obtenir guanys, en produir i que tracten les persones com a números. Un líder empresarial, que hauria de ser exemple d'ètica, i de fet ho és, demostra quina és l'ètica de l'empresari al nostre país: tot val. Un lider de la CEOE que té diversos problemes de suspensió de pagaments, que no sap com resoldre el seu deute, que persegueix els sindicats, que no paga als treballadors d'una empresa seva demostra que en el nostre país cal un canvi de cultura empresarial per crear ocupació si, pero ocupació de qualitat amb drets i en sectors productius, i no en especulació.

El més lamentable no és la falta d'ètica pel tracte als treballadors, que també, sinó cap als clients, que se suposa que són el centre de l'economia capitalista. Diez Ferran va dir que ell no hagués comprat vols en la companyia que era de la seva propietat i fa unes setmanes va tancar i cancel·lar vols perque no era segur. Llavors; perque els venia si sabia que no eren segurs? Es pot ser més caradura?

Acaba el suplici dels tripulants del "Mercedes del Mar"

Enric Tarrida, Secretari General del Sector Mar – CGT

Ens alegrem de poder informar del final del conflicte mantingut pels tripulants del Mercedes del Mar, els quals pràcticament abandonats des del mes de juliol de 2009 i sense cobrar els salaris des del juny, han mantingut una titànica lluita per a reclamar els seus drets vulnerats, sense abandonar el vaixell "aparcat" al port de València.

Al llarg d'aquests més de sis mesos de dura lluita on l'empresa els negava subministraments imprescindibles per a la seva vida a bord com els queviures, l'aigua i el gasoli, han resistit gràcies a la solidaritat de ciutadans i amics que els aportaven menjar i altres necessitats, així com de companys d'altres bucs aliens a Iscomar que van mostrar el seu generós suport i solidaritat.

També s'ha de remarcar que la CGT ha estat en tot moment al costat dels treballadors, i també molts afiliats i simpatitzants han realitzat aportacions que han ajudat a suportar els rigors de les privacions patides. Però sobretot i el més important, destacar la calor humana que ha permès que els nostres companys no es sentiren tan sols, ni tan vulnerables davant la injustícia que estaven patint.

El 5 de febrer el buc ha estat venut a uns armadors grecs, i probablement el Mercedes del Mar solcarà de nou els mars, amb un altre nom i una altra bandera. Prèviament a aquest procés, l'empresa ha realitzat el dipòsit en els jutjats de la quantitat acordada per a alçar l'embargament que permet aquesta operació, i al seu torn, i això és el més important, que els mariners cobrin els salaris que se'ls devia fins a la data, juntament amb la indemnització pactada.

Per fi podran retornar a les seves llars després de més nou mesos en la majoria dels casos sense veure a les seves famílies, i de vuit mesos sense cobrar. Ens felicitem per la victòria aconseguida, en defensa dels seus drets, per la seva dignitat intacta, i per la seva valentia, encara que ens queda un sabor agredolç, perquè encara que des del principi tots érem conscients que aquesta era l'única sortida possible, sempre hem de lamentar la desaparició d'un altre buc de la nostra flota i per tant dels corresponents llocs de treball.

Tampoc podem oblidar a altres tripulacions amb les seves embarcacions que estan corrent similar sort en altres ports, als quals desitgem una prompta solució, així com als centenars de treballadors de les diferents empreses del grup Contenemar / Iscomar que tenen per davant un incert futur.

A les Balears la plena ocupació no és compatible amb el sistema capitalista

Llorenç Buades Castell

El nombre de persones aturades registrades oficialment a les Balears durant el mes de gener va arribar a 90.588. En el mes de gener de 2009 eren 74.447. La composició de l'atur va ser de 48.828 homes i 41.760 dones. L'atur afectà un total de 13.536 joves menors de 25 anys, (11.763 en el gener de 2009), 7.475 dels quals homes (6.570 any 2009) i 6.061 dones (5.193 any 2009). Per sectors els desocupats corresponien a: Agricultura 733 (540 en el gener de 2009), Indústria 4.735 (4.032 en el gener de 2009) Construcció 18.614 (16.449 en el gener de 2009), Serveis 63.800 (52.320 en el gener de 2009) sense treball anterior 2.706 (1.106 en el gener de 2009)

Un total de 25.629 persones estrangeres figuraven en les llistes d'atur (22.028 en el gener de 2009) , 9.218 de les quals eren comunitàries (7.497 en el mes de gener de 2009) i 16.411 extracomunitàries (14.531 en el gener de 2009) . D'aquestes 6.865 provenien de la construcció (6.342 un any abans), 16.609 dels serveis (14.223 un any abans) . La Indústria va tenir 877 persones estrangeres en atur (814 un any abans). Agricultura: 318 (239 en el gener de 2009).

En relació al mes de desembre de 2009, l'atur ha baixat en 510 persones, i aquesta baixada s'ha produït només en el sector de la construcció que va acabar el mes de gener amb 700 persones aturades menys. La resta de sectors han incrementat l'atur. En relació al mes de desembre l'atur femení s'ha incrementat en 656 persones i el masculí ha minvat en 1.156 persones. L'atur entre els joves menors de 25 anys ha baixat en 341 persones en relació al desembre (275 homes i 66 dones).

Aquestes xifres manifesten clarament que el sistema capitalista no pot ni desitja tenir la plena ocupació. El govern central ja ha manifestat que la xifra d'atur en el any 2013 serà del 15,5%. El fet que sigui el sector del totxo el prioritzat pel govern balear i el central en la despesa pública per tal de poder presentar un balanç positiu de la seva activitat, manifesta també que no hi ha idees noves per tal de diversificar l'economia. Si les idees i les propostes polítiques per fer-nos sortir de la crisi segueixen essent les dels que la crearen, com és el cas, no aturarem la crisi sistèmica i de civilització que estam patint. A les Illes Balears, com en altres indrets, la plena ocupació només es pot garantir amb la reducció de la jornada laboral i el repartiment del treball existent sense perdre salaris, i això és possible i necessari, perquè també és necessari que els sectors que generaren la crisi i que han obtingut el finançament del rescat a partir de les despeses públiques, tornin els doblers que ha pagat la classe treballadora. Aquesta no és una utopia. És l'únic camí, perquè altres camins per a donar feina als 90.000 aturats i a les generacions que cada any s'haurien d'incorporar al món del treball i que són unes 9.000 anuals en el conjunt de Balears haurien de realitzarse amb dinàmiques de creixement insostenible ecològicament que més pres que tard ens passarien factura, mitjançant el consum d'un territori que no pot expandir-se i que en la seva especialització turística necessita conservarse.

Atur i prestacions a les Balears

El nombre de persones beneficiàries de prestacions per atur a les Balears durant el mes de desembre de 2009 va ser de 101.387 (un any abans eren 82.275). D'aquestes, 60.218 eren prestacions contributives (56.959 un any abans) i els subsidis pujaren a 40.122 (24.774 en el mes de desembre de 2008). Les corresponents a la Renda Activa de Reinserció eren 1047 (542 un any abans). La quantia mitjana de la prestació contributiva a Balears en el mes de desembre de 2009 va ser de 880,80 euros (870,90 euros un any abans). La prestació mitjana contributiva a les balears supera en el mes de desembre de 2009 en 39 euros l'estatal, i l'any 2008 la superava en 40,5 euros. El subsidi assistencial actual és de 421,79 euros.

Pensions

El nombre de pensions a les Balears durant el mes de gener ha arribat a 164.759. La pensió mitja a les Illes Balears s'ha situat en els 700,22 euros , 174,75 euros menys que la mitja estatal situada en 874,97 euros. Les pensions de jubilació, que són 97.950, obtenen una pensió mitjana de 790,97 euros. Les pensions de viudetat, que són 42.851, tenen un import mitjà de 509,87 euros, les 18.919 d'invalidesa permanent obtenen 765,91 euros de mitja. La mitjana en 4.890 d'orfendat és de 307,06 euros i les 149 en favors de familiars, de 346,87 euros.

Davant les mobilitzacions convocades per CCOO-UGT el 23 de febrer

Secretariat Permanent Comitè Confederal CGT Catalunya

La CGT estem a favor d'una sortida de la crisi que no perjudiqui als treballadors i treballadores. Per això entenem que les solucions reals, entre altres, haurien de ser el repartiment del treball, un salari mínim de 1.200 euros i la millora dels serveis públics (ensenyament, sanitat i transports). Les solucions de la CEOE van per un altre camí: abaratiment de l'acomiadament, major flexibilitat laboral, criminalització dels i les treballadores malaltes i mesures que han demostrat altres Reformes Laborals que són ineficaces.

Que els empresaris intentin explotar-nos més i millor no ens ha de sorprendre a ningú, però que des del govern es proposi allargar la vida laboral dos anys i ampliar el càlcul de les pensions deu anys més, ens sembla una demostració més de que el partit en el poder no està aplicant polítiques d'esquerres, l'exemple ho tenim en l'aplicació de la seva política fiscal, que afavoreix als que més tenen.

La CGT portem un any mobilitzant-nos contra els efectes de la crisi, que ha generat més de quatre milions de persones aturades en el conjunt l'Estat Espanyol, de les quals 600.000 a Catalunya. A més, actualment 1,2 milions de persones a l'Estat Espanyol no perceben salari, ni cap mena de subsidi, mentre hi ha empreses on s'apliquen ERO alhora que promouen hores extraordinàries. A l'altra cara de la moneda, en canvi, hi ha els beneficis supermilionaris de la banca i les caixes d'estalvis i els magres comptes de resultats de l'exercici del 2009 de les multinacionals. Abans de l'anunci d'allargar l'edat laboral, aplaudit tant per empresaris i banquers com pel centre i la dreta política, la CGT vam proposar a totes les organitzacions sindicals reunions per a analitzar la situació i preparar una Vaga General, que servís per a aturar la sagnia d'acomiadament i preparar una resposta conjunta més enllà de la debilitat que suposa reaccionar empresa per empresa, obrir un debat en la societat i fer propostes que compensessin la situació, és a dir, que no recaiguessin en les costelles dels treballadors. Dels sindicats majoritaris només hem obtingut el silenci com a resposta.

CCOO i UGT van convocar manifestacions a les principals ciutats de Catalunya el 23 de febrer. La CGT no hi vam ser com organització perquè no es van posar en contacte amb nosaltres i perquè creiem que aquesta actuació té poc recorregut, com així ha succeït en múltiples d'ocasions. Tant de bo ens equivoquem! Malgrat això, vam rebre amb moderat optimisme aquesta mobilització, i estem a l'espera de que en el futur immediat sigui possible posar en comú propostes, objectius i un calendari de mobilitzacions. Molt ens temem que com gairebé sempre sigui la mobilització del dia 23 una posada en escena de cara a la galeria mediàtica per, signar executivament i sense comptar amb els treballadors/es, una reforma laboral que respongui al programa de la patronal. Esperem que no sigui així.

La CGT fa una crida als i les treballadors de Catalunya, cap a la mobilització i a organitzar-nos en defensa dels nostres drets bàsics, només ens deixen un camí, la vaga general.

Persecució sindical a Mútua de Terrassa

Secció Sindical de CGT de l'Hospital Universitari Mútua de Terrassa

El judici en demanda de tutel·la sindical, presentat per Nuria Martí Sato, membre de la secció sindical de CGT, es va celebrar el 10 de febrer al jutjat nº 2 de Terrassa.

Des de la Secció Sindical de CGT de l'Hospital Universitari Mútua de Terrassa volem denunciar que l'empresa respon a la nostra defensa dels drets dels treballadors i de la qualitat del servei amb mesures que vulneren la llibertat sindical.

Des de la seva incorporació al Comitè d'Empresa, ara fa un any, els delegats de CGT hem estat molt actius, denunciant en tot moment aquelles situacions lesives pels drets dels treballadors

Hem fet arribar a la direcció escrits de queixa per les càrregues de treball a de diferents serveis (plantes, urgències, UCI-SEMI i farmàcia). Aquestes queixes s'han fet arribar de forma reiterada a RRHH, Direcció d'Infermeria i Supervisió dels serveis implicats.

La nostra actuació s'orienta a defensar els professionals i alhora la qualitat dels serveis sanitaris. El nostre personal està treballant per sobre de les seves possibilitats. No es pot fer més. No s'hi arriba. Fem propostes i plantegem alternatives, però la resposta de l'empresa és reclamar mesures amb cost zero, és a dir, caure novament amb més pressió sobre els treballadors. Tanmateix, l'empresa presenta beneficis, directes o indirectes, de dos milions d'euros nets, tal com va publicar el Diari de Terrassa. Això mentre existeix un dèficit de professionals de la salut i encara tenim un conveni sense tancar per manca de recursos.

Des del sindicat de la CGT hem afrontat els problemes laborals que se'ns han anat plantejant, com correspon a la nostra responsabilitat. La resposta de l'empresa ha estat intentar aïllar els nostres companys canviant-los el lloc de treball sense avís previ, sense que els afectats ho haguessin sol·licitat i sense tenir en compte la formació, l'experiència, l'antiguitat o els anys en serveis nocturns.

Des del comitè d'empresa s'ha interposat una demanda judicial per la imposició dels nous horaris, de la qual estem esperant resolució. També s'ha interposat una demanda per incompliment de conveni.

Hi han hagut també represàlies a companys d'altres sindicats que els han portat a presentar també, les seves respectives demandes, encara sense data de judici.

Essa Palau retira l'ERO que hauria afectat 170 persones

Redacció

Després de molts mesos de conflicte i cinc expedients de regulació d'ocupació (ERO), un d'ells en vigor des del mes de desembre passat, els treballadores d'Estampacions Sabadell SA han aconseguit un breu respir. A resultes de la pressió exercida per la convocatòria d'una vaga indefinida que havia de començar el 13 de gener, l'empresa va decidir retirar el darrer ERO -el que feia sis- presentat al Departament de Treball a principis d'any, en plenes festes nadalenques. I no només això: les negociacions del comitè d'empresa, integrat per membres de la CGT i FTC, van aconseguir que l'empresa presenti un Pla industrial, tal com reclamava des de feia temps, un pla que estan debatent amb l'objectiu que asseguri la viabilitat econòmica del projecte empresarial.

Aquest darrer ERO que ha estat retirat plantejava una reducció de jornada per 170 persones de la plantilla durant divuit mesos. Si tenim en compte que aquest darrer expedient es presentava mentre hi havia un altre expedient en vigor des de feia menys d'un mes -i que permet que l'empresa s'estalviï dues hores i 40 minuts de sou diari per cada treballador, un cost que sufraga l'INEM i que els suposa la pèrdua d'un dia sencer de subsidi-, aquest nou expedient era poc menys que una invitació velada perquè bona part de la plantilla abandonés el seu lloc de treball.

Però la situació laboral de la plantilla, tot i aquesta darrera passa enrere de l'empresa, no deixa de ser d'extrema fragilitat, i més encara si tenim en compte els retards reiterats en els pagaments de les nòmines de la plantilla i que l'empresa, a canvi de la retirada de l'ERO, també va aconseguir establir un mes de termini per negociar un total de 50 baixes incentivades o amb retorn assegurat.

Judici contra 5 treballadors

El 8 de febrer es va realitzar a Sabadell el judici penal contra 5 companys treballadors d'Essa Palau, inculpats injustament (amb fals testimoniatge per part de l'empresa) per la defensa dels llocs de treball en l'expedient d'extinció plantejat per l'empresa el juliol passat.

Van ser absolts per falta de proves de les faltes d'insults i amenaces, però si seguirà el procés legal pel delicte de danys materials, que podria inculpar a més treballadors d'Essa Palau.Una hora abans del judici es va realitzar una concentració solidària amb els treballadors on van participar una trentena de persones.

Alts directius de TMB reben milers d'euros del pla de pensions

Jesús Rodríguez
Setmanari Directa

Juan Murcia i Miguel Bonilla –caps de personal i d'explotació– han aconseguit recaptar aquests diners amb unes nòmines de més de 7.000 euros mensuals. Segons la documentació, els alts directius de Transports Metropolitans de Barcelona gaudeixen d'un excel·lent tracte diferencial per part de l'administració i de les entitats bancàries.

A tall d'exemple, la nòmina de Juan Murcia superava amb escreix els 7.000 euros i, a més, TMB ingressava 770 euros cada mes al fons de pensions de Vida Caixa. El resultat d'aquesta operació va ser que, el 16 de setembre de 2005, Juan Murcia va rebre 349.801 euros al seu compte corrent, una xifra que li permetrà gaudir d'una jubilació daurada.

Un altre afortunat serà Miguel Bonilla que –amb un sou base de 7.311 euros mensuals al 2005– ha acumulat un patrimoni suculent al fons de pensions gestionat per La Caixa. Tot i que Bonilla ja no treballa a la direcció de l'empresa d'autobusos, continua ingressant 700 euros mensuals al compte corrent del fons de pensions i, així, quan es jubili, aconseguirà la xifra de 350.000 euros.

Aquests diners només són una part del que rebran en complir els 65 anys, ja que a banda, els pertocarà la pensió de jubilació pública i altres aportacions provinents dels càrrecs que ostentaven a diferents organismes de TMB (a la direcció del Metro) o de la Generalitat (Adigsa, en el cas de Bonilla).

Saturnino Mercader, president del Comitè d'Empresa d'autobusos de TMB, ha manifestat la seva indignació davant d'aquests xifres, expressant la seva oposició al cobrament d'aquestes quantitats de diners per part dels directius, mentre els conductors han de batallar any rere any per aconseguir unes millores salarials mínimes i el manteniment d'unes condicions laborals dignes.

Aquestes dades es coneixien precisament la setmana que el debat sobre la pujada dels preus del transport públic havia estat més en boca de tothom. Una àmplia plataforma d'usuàries va engegar una iniciativa a través de xarxes socials d'Internet que va aconseguir més de 60.000 adhesions, i el 30 de gener, una manifestació que reivindicava el transport públic de qualitat i denunciava l'augment constant de les tarifes va aplegar prop d'un miler de persones al centre de Barcelona.

Transferència Rodalies Barcelona: han de complir els pactes

SFF-CGT
www.sff-cgt.org

La Generalitat de Catalunya, des de la Conselleria de Política Territorial i Obres Públiques, ha iniciat una ronda de contactes amb totes les organitzacions sindicals per a explicar-nos els seus criteris i plans per a un futur immediat en les Rodalies de Barcelona.

Dintre d'aquesta ronda, el passat dia 27 de gener es va reunir amb CGT. Tenim clar que quan es parla amb els polítics, l'experiència ens indica que tot el que diuen cal prendre-ho amb "molta prudència i reserva", des de la perspectiva que mai es rep tota la informació al complet i que aquesta pot interpretar-se d'altra manera a la qual en principi se sembla percebre.

De l'escoltat en la reunió, destaquem entre en altres coses les següents:

- A dia d'avui no es plantegen altra possibilitat que no passi per que Renfe Operadora sigui la que segueixi donant el servei a Barcelona.
- A l'abril o maig tenen intenció de començar les negociacions per a la consecució d'un nou Contracte Programa amb Renfe per als pròxims quatre anys (pel mig està la data del procés electoral a Catalunya).
- Que la seva intenció, sobre la base de la normativa europea ja que es tracta d'un servei públic, és que hi hagi un sol operador per a Rodalies.
- Si en un futur llunyà, Renfe deixés de ser l'operador i haguessin d'assumir plantilla i material, no es plantegen en cap cas la fusió amb Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya (FGC), plantejant-se com solució política la possibilitat de crear un holding empresarial amb les dues empreses.
- Que ja estan negociant un contracte a tres bandes amb ADIF i Renfe-Operadora, perquè aquesta última gestioni les estacions de rodalia.
- Que estan disposats a respectar els acords de desconvocatoria de vaga que signem amb Renfe i el Ministeri de Foment, a pesar de no ser signants ni estar presents en l'acta de la reunió (la matinada del 9 de juny estaven a l'altre costat telèfon, encara que no els agradi reconèixer-lo).
- Que el que demanaran a RENFE-Operadora són uns nivells de qualitat, però no es ficaran en com els aconsegueix, és més, van lloar models d'explotació amb poc personal: una política semblant a la que ells fan a FGC, amb la qual la CGT, lògicament no està d'acord.
- Volen tenir també els trens regionals i el més aviat possible.
- No tenen prevista la transferència de cap infraestructura ferroviària.
- En la primera etapa, no es preveuen canvis importants en el servei de les Rodalies de Barcelona. Aquests arribaran més endavant quan s'inaugurin les noves infraestructures ara en execució.
- La partida pressupostària aportada per l'estat, que serveix per a compensar el dèficit, la utilitzaran en les millores més immediates.

Des de CGT li vam transmetre que continuarem treballant, com sempre, per un ferrocarril públic i que defensarem la no divisió de Renfe-Operadora: la segregació no ens interessa als treballadors.

Vam posar també en dubte que els nivells de qualitat i seguretat que busquen es puguin assolir mentre no s'augmenti la plantilla (de personal operatiu, clar, que directius ja en tenim molts), deixin de regalar les càrregues de treball a les empreses participades i privades o segueixin tancant les taquilles de venda de bitllets i atenció al client, tal com ha ocorregut aquest mes a Montcada-Santa Maria.

El Ministeri de Foment (MFOM) i Renfe han incomplit els pactes amb les organitzacions sindicals referent a donar la participació i control sindical en el procés de transferència. Renfe s'ha limitat a informar de manera unilateral als sindicats. Quan incompleixen els acords és que una cosa dolenta estan tramant i que després ho anem a pagar els treballadors de l'empresa.

Per aquest motiu el SFF-CGT s'ha dirigit al MFOM i a Renfe-Operadora recordant-los els pactes i exigint que es compleixin els acords del 9 de juny de 2009 que van servir per a desconvocar les vagues. També ens hem dirigit al Comitè General d'Empresa i a la resta d'organitzacions sindicals, buscant continuar amb l'actuació unitària que en el seu moment vam iniciar entre tots i que va suposar un important compromís sindical amb el conjunt dels treballadores i treballadores de Renfe.

Esperem que ens arribin respostes satisfactòries i garanties, en cas contrari caldrà pensar en mobilitzar-se per defensar l'ocupació i els drets laborals.

CCOO i UGT signen la pau social i la moderació salarial per tres anys

Kaos en la Red

El pacte trasllada al sector privat l'acord dels empleats públics: retallada salarial, pau social i pèrdua de drets en canvi de majors privilegis per a la burocràcia de CCOO i UGT. Sindicats i patronal es comprometen a reformar la negociació col·lectiva en sis mesos. L'acord recomana fixar en els convenis "volums de contractació temporal".

El pacte salarial al que van arribar el 9 de febrer patronal i sindicats no només es limita a la revisió anual dels sous per als pròxims tres anys. El text que van signar els líders de CC OO, UGT, CEOE i Cepyme recull el compromís dels agents socials a reformar la negociació col·lectiva al mig any.

Aquest és un dels canvis que més s'han reclamat en els últims mesos des de diferents àmbits i per primera vegada figura per escrit en un acord d'aquesta naturalesa. Tant els partidaris dels canvis en els models de contractació (Banc d'Espanya i CEOE, entre altres), com els sindicats reclamen canvis en la negociació col·lectiva. L'objectiu serà ferla més "flexible".

De fet, en les setmanes prèvies s'havien llançat diverses propostes per a portar a terme els canvis. Així Ignacio Fernández Toxo, secretari general de CCOO, va parlar a mitjan gener d'eliminar l'àmbit provincial de la negociació, el que la simplificaria al deixar-la només en dos àmbits: el sectorial i el d'empresa.

Per la seva banda, la CEOE acudia a aquesta negociació amb una de les seves reclamacions històriques: acabar amb el principi d'ultraactivitat, és a dir que els convenis no estiguin vigents més enllà del període per al qual s'han signat.

Un altre dels punts sobre la taula era la fixació dels temes (salaris, organització interna del treball…) que s'han de negociar en cada àmbit.

A més del compromís de reforma de la negociació col·lectiva, l'acord recomana, per primera vegada, als negociadors dels convenis que fixin en els seus acords "el volum global de contractacions temporals".

Vista la facilitat amb la qual el gran nombre de contractes temporals ha permès la destrucció d'ocupació, els sindicats han reclamat la seva reducció (ara el 25% dels assalariats té un contracte temporal, però abans de la crisi va arribar al 35%). De fet, aquesta va ser una de les principals demandes que va dur a la taula de negociació. La redacció d'aquest punt és bastant ambigua, però en els acords anteriors (l'últim el de 2008) no es recollia aquesta possibilitat.

L'aspecte més concret de les 24 pàgines del text és el període de vigència de l'acord, tres anys, i el percentatge de pujada salarial que es recomana per a cada exercici. Així, es parla d'un augment "per a l'any 2010 fins al 1%; per a 2011 entre el 1% i el 2%; i per a 2012 entre el 1,5% i el 2,5%", en el que és el major ajustament salarial des de la transició a la democràcia parlamentària. Els sindicats majoritaris accepten d'aquesta forma moderar els salaris durant aquest trienni, a canvi de "mantenir i recuperar l'ocupació", segons la redacció de l'acord. No obstant això, al llarg del període de vigència de l'acord hi ha una clàusula que salvaguarda el poder adquisitiu dels assalariats durant aquest període.

Davant la difícil situació que travessen les empreses espanyoles i les seves dificultats de finançament, un altre dels consells del preacord per a l'ocupació i la negociació col·lectiva 2010, 2011 i 2012 és el de "possibilitar la inaplicació dels increments salarials del conveni corresponent a aquelles empreses l'estabilitat econòmica de les quals pogués veure's danyada, com a conseqüència de tal aplicació". En tot cas, per a aplicar les clàusules de despenjament, nom amb el qual es coneix aquesta possibilitat, s'haurà de seguir el camí que mostra el propi conveni i posar-lo en coneixement de la comissió paritària de seguiment del conveni.

Per llegir i descarregar-se aquest "Acuerdo para el empleo y la negociación colectiva 2010-2011-2012": www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article3629

Cuadro V.2
EVOLUCIÓN DEL AUMENTO SALARIAL PACTADO SEGÚN ÁMBITO FUNCIONAL *

Año	Total	Empresa	Otro ámbito
1981	13,1	11,8	13,4
1982	12,0	11,2	12,2
1983	11,5	11,7	11,5
1984	7,8	7,0	8,0
1985	7,9	7,8	7,9
1986	8,2	8,2	8,2
1987	6,5	6,3	6,6
1988	6,4	5,7	6,5
1989	7,8	7,3	7,8
1990	8,3	8,1	8,4
1991	8,0	7,6	8,0
1992	7,3	7,0	7,3
1993	5,5	4,7	5,8
1994	3,6	3,2	3,7
1995	3,9	3,7	4,0
1996	3,8	3,5	3,8
1997	2,9	2,3	3,0
1998	2,6	2,2	2,6
1999	2,7	2,5	2,8
2000	3,7	3,5	3,8
2001	3,7	3,1	3,8
2002	3,9	3,6	3,9
2003	3,7	2,9	3,8
2004	3,6	3,1	3,7
2005	4,0	3,6	4,1
2006	3,6	3,2	3,7
2007[1]	4,2	3,5	4,3
2008[1]	3,5	2,8	3,8

OPINIÓ: Un xec en blanc, per mantenir la cadira?

Sebastià Ferrer, Secció Sindical SABEI-CGT Caja Madrid

Una política sociolaboral que permeti que els treballadors puguin gaudir de la "vida" —temps que té una persona per fer el que lliurament vol—, i no el sentit contrari "viure per fer feina". Lluitar perquè això sigui possible, ha de ser l'obligació dels representants dels treballadors, amb la participació directa d'aquests, garantint primer el repartiment del treball i de la riquesa: * Reduint la jornada laboral (35 hores). * Reduint la vida laboral, amb manteniment de drets. * Repartiment dels guanys de manera equitativa —no que el s'ha quedin un parell—. Estem convençuts que hi ha de tot per a tothom, tan sol es tracta de repartir-ho / compartir-ho.

Les polítiques neoliberals que persegueixen exclusivament els guanys per uns pocs i en poc temps, sense cap mirament per el benestar social, per al "tercer món" que han anat empobrint dia a dia a un punt de molt difícil retorn, la destrucció mediambiental del planeta, ... és a dir, l'antítesi del que nosaltres, els treballadors, defensem. Aquestes polítiques que han destrossat el Món i empobrit al Home tornant-lo a l'esclavitud, són les que hem de combatre per evitar aquesta erosió permanent.

Les polítiques econòmiques, de les que ha estat gestor i ideòleg el Sr. Rodrigo Rato, tant al Govern com al Fons Monetari Internacional, són el paradigma d'aquests tipus de polítiques, nefastes per a la classe treballadora. Doncs bé, ara pareix que presidirà la Caja Madrid.

Està clar que el Sr. Rato no ha canviat, en absolut, la seva filosofia política. La setmana passada va afirmà que s'ha d'allargar la vida laboral per a poder garantir les pensions del futur. És evident que no l'interessa introduir, dins els seus esquemes, la possibilitat d'una major aportació empresarial, ni una redistribució dels pressuposts del Estat que garanteixin aquest futur de les pensions. Està clar que tot el que qüestioni la butxaca dels empresaris no entra dins la seva mentalitat: repartir molt per molt pocs i a la resta les miques, si és que en sobren (si no que ho demanin els aturats).

Bé, tot això no sorprèn ni és nou, però el que costa digerir és que, amb l'excusa d'un "Pacto de Estabilidad" tothom accepti que aquests tipus de polítiques neoliberals dirigeixin Caja Madrid. No sorprèn per part de partits polítics com PP, (ACCAM), o PSOE ja que apliquen aquestes polítiques a on governen; tampoc Izquierda Unida (no pas per contingut ideològic), és de suposar que és per a no perdre la "cadira"; però el que sí, sense sorprendre, preocupa als treballadors és que els seus representants i/o dirigents, de CCOO i UGT, no sabem per quin motiu (o "sí"?), formen part d'aquest repartiment de "cadires" (Consell d'Administració, Comissió de Control, etc. ...).

Un treballador que dugui 35 anys treballant i cotitzant regularment té dret a gaudir del seu temps lliure amb una pensió digna, donant pas a un treballador més jove, garantint així l'ocupació. En una societat que afavoresqui la persona davant els interessos economicistes així ha de ser, i això és el que defensam tots els representants dels Treballadors de Caja Madrid, el que denominam "RELEVO GENERACIONAL". Doncs bé, com poden donar, CCOO i UGT, un xec en blanc per sis anys a un senyor que predica una política totalment oposada a aquests interessos, que fins i tot està per allargar la Vida Laboral més enllà dels 65 anys; o és que efectivament prioritza més una "cadira" que els interessos dels Treballadors?

VALORACIONS DE LA LLUITA DE LES SECCIONS SINDICALS DE LA CGT A SEAT I GEARBOX

Contra els darrers acomiadaments a Seat

Secció Sindical
CGT Seat Martorell

Cronologia d'un conflicte

Introducció

Sempre que hi ha un conflicte laboral qui ho hem viscut "in situ" tenim una percepció, i qui ho escolta des de lluny ho viu de forma diferent. Aquest treball sorgeix des de la necessitat d'informar i debatre a l'interior de la CGT, i si és possible més enllà de la Confederació, de les experiències que hem tingut els treballadors i treballadores de les Seccions sindicals de la CGT a Seat i Gearbox. Esperem que serveixi per a aclarir, treure conclusions i enriquir el debat.

Abans dels fets

Novembre de 2009

En els mitjans de comunicació James Muir (nou President de Seat des de setembre) afirma que per a fer més competitiva l'empresa llençaria al carrer amb una puntada en el cul als qui no remessin en la direcció adequada. En la premsa "es ven" que serien tots Directius.

Desembre, dia 18

El President de Seat, es reafirma en la seva intenció d'acomiadar ben pagats a 300 treballadors que no treballen prou, sense aclarir categories professionals. La CGT li vam manifestar que aquesta mesura de rendiment no és objectiva, és injusta i que ens oposaríem contundentment si hi hagués acomiadaments.

Gener 2010

Dia 8. Els responsables de RRHH presenten als sindicats un quadrant amb el nombre d'afectats. La CGT convoquem Ple de tècnics per a informar de les mesures de l'empresa i acordar propostes de mobilització.

Dia 11: realització de Ple ampliat amb invitació als afiliats tècnics, valoració de la situació i propostes d'acció.

Dia 12: CGT fa una fulla informant dels plans de la Direcció i de la nostra oposició, fem pública la nostra proposta d'assemblees unitàries, ressaltem que els acomiadaments afectaran a totes les categories, no només a directius.

Dia 13: la CGT sol·licitem un Ple extraordinari del Comitè d'Empresa.

Dia 14: es fa un comunicat conjunt a la plantilla de SEAT.

Dia 15: Els sindicats denuncien a Inspecció que Seat infringeix la llei al realitzar els acomiadaments, infringint l'article 52.1 del ET.

La setmana de les barricades

- Dia 18: s'inicia el Ple del Comitè, l'empresa comença a donar les cartes d'acomiadament per "baix rendiment", la prefectura de vigilància impedeixen el pas a delegats a l'edifici corporatiu. El Ple es trasllada a les portes on un cordó de seguretat en ambdues portes impedeixen el pas a les oficines, una porta és tancada amb cadenes i un cadenat. Es constata que s'estan lliurant cartes a coordinadors i treballadors de serveis amb categories d'oficial de 1ª i 2ª. La CGT denunciem a la Seat a Inspecció de Treball per impedir realitzar les tasques als delegats, i per posar en risc als treballadors, a l'inutilitzar l'empresa una porta d'emergència, i per incompliment del ET. Zona Franca atura la producció davant el lliurament de cartes d'acomiadaments, acorden en assemblea seguir 24 hores en aturada.

- Dia 19: a Zona Franca segueix el lliurament de dues cartes més, es contínua amb l'aturada i surt la plantilla al carrer, realitzant dos talls del cinturó del litoral. Comença a faltar peces per a ensamblar carrosseries en les línies de Martorell, Landaben i altres factories del grup a Europa.A Martorell es reuneix el Ple del Comitè, s'acorda parar en oficines i en diverses oficines de logística, tot el personal d'oficines i de serveis es concentren en les portes de l'edifici corporatiu on està l'oficina del President i s'inicia una manifestació per l'interior dels tallers, els treballadors/es de producció no se sumen a l'aturada. Els tres sindicats acordem un Pla d'acció, iniciant amb la convocatòria de vaga indefinida de tots els Tècnics i Mà d'Obra a partir del dilluns 25 . El president de Seat manté una reunió amb els sindicats de Zona Franca, i arriben a l'acord de reincorporació dels tres treballadors acomiadats que no van signar la fulla d'acomiadament i dels dos que van acordar l'acomiadament. S'acorda tornar al treball. Reunió en el Departament de Treball entre el director de relacions laborals, les seccions sindicals, Federacions del Metall dels sindicats i representants de la Direcció de Seat.

- Dia 20: Es manté l'aturada del personal Tècnic Administratiu i Subaltern i de Mà d'Obra Indirecta, i el bloqueig de les portes. Les tasques del personal de Logística son realitzades pels comandaments superiors. S'acorda a Martorell, realitzar assemblees unitàries per a informar de la situació i tractar de la solidaritat dels treballadors directes de producció amb els treballadors d'oficines i serveis. Durant el torn de nit es lliuren a Martorell diverses cartes a treballadors de Manteniment, s'acorda paralitzar la seva activitat i bloquejar les portes de sortides i entrades dels camions. L'assemblea recorre els tallers sense aconseguir, de nou, que el personal de les línies de producció se sumin a l'aturada.

- Dia 21: Continua l'aturada dels treballadors TAS a Martorell, la Direcció de l'empresa es reuneix amb les seccions sindicals, la CGT exigeix que no han d'haver-hi sancions durant tot el procés. S'acorda realitzar una reunió a la tarda amb la Direcció, el president i els sindicats per a tractar d'arribar a un acord en línia amb el que s'havia arribat a Zona Franca. A Gearbox es para la producció al lliurar cartes d'acomiadament a treballadors.Perquè tot retorni a la normalitat, se li exigeix al President que reingressin els treballadors acomiadats tal com s'ha realitzat a Zona Franca; la CGT li qüestionem que el baix rendiment es pugui mesurar, ja que la descripció de tasques dels llocs de TAS i MOI no estan elaborades. El president es compromet a elaborar aquest procediment d'avaluació i seguiment, a no descomptar a cap treballador directe els efectes de les aturades i que als treballadors TAS i MOI se'ls descomptarà el 50% de l'aturada que hagin realitzat. Insistim que s'anul·lin els acomiadaments, aprofitem per informar als treballadors concentrats en les portes de l'edifici corporatiu.

- Dia 22: Segueixen parats els centres de Gearbox i de SEAT Martorell. Es realitzen assemblees en els tallers del torn de matí, se sumen a les concentracions alguns treballadors de producció, la majoria del personal de producció segueixen els esdeveniments en els seus llocs de treball. Continuen les concentracions en les portes d'accés, sent paralitzat el subministrament a les línies de producció que per tal motiu es paralitzen. Es realitza una assemblea per a informar al personal TAS i MOI. La Direcció convoca reunió a les 12 hores per a tractar de donar una sortida al conflicte. Els representants de l'empresa va informar que no hi havia obstacle legal per a la readmissió immediata i que la sortida podia anar en línia amb la proposta d'un Pla Social. La CGT vam marcar que s'hauria de millorar en diversos aspectes del Pla Social: Possibilitat de conservar l'antiguitat; preferència de tornada abans d'un any quan hi hagués noves contractacions; el període de formació hauria de ser suficient per a l'admissió de l'afectat, sent la prova un requisit formal; desenvolupament d'una descripció i avaluació de tasques del col·lectiu indirecte i tècnic; dependre la signatura de l'acord de la decisió de l'Assemblea d'afectats que es realitzaria el dia 25.

La CGT manifestem que els compromisos arribats la tarda anterior s'han de mantenir: no obertura d'expedients, pagament íntegre al personal directe de producció i descompte del 50% de l'aturada dels TAS i MOI, i que l'acord comprenia als treballadors afectats de Gearbox i Centre Tècnic. La Direcció va estar d'acord. Informem a la secció sindical i afiliats afectats del desenvolupament de la reunió. Es contempla que no podem quedar al marge del seguiment del procés, i que si s'accepten aquestes reivindicions, és positiu.

S'arriba a un preacord a les 22 hores de la nit. El discurs del President està sempre al voltant de la formació a realitzar, el projecte de la descripció de tasques i de la prova de reincorporació. Es va acordar que la prova es repetís fins a aprovar-la i que seria amb presència i control sindical. Es convoca assemblea de la CGT de tots els centres per al dilluns 25, es manté la vaga del dilluns i es convoca a tots els afectats per a una assemblea en l'auditori del centre de Martorell el 25 de gener.

Es resol el conflicte

- Dia 25: L'assemblea d'afectats aprova per majoria de més de 2/3 la gestió i donen llum verda a la signatura de l'acord, cap a les 14 hores queda desconvocada la vaga. Les Seccions Sindicals del grup SEAT i Gearbox, amb presència de membres del SP del Sindicat del Metall del Baix Llobregat i del SP de la Federació Comarcal del Baix Llobregat, es reuneixen i voten positivament, el 85% dels presents, la signatura de l'acord.

Breu valoració del conflicte

Ha estat un procés nou en alguns aspectes, sobretot per a qui és la primera vegada que viuen una situació així, com era el cas de la majoria dels membres de la secció sindical de la CGT de Martorell.

L'allargament de jornades estant presents abans i després dels torns, s'ha realitzat per tots, així com la comunicació. Indubtablement s'haurien de millorar alguns aspectes, durant la negociació i en la presa de decisions especialment, aquest acord ens dóna espai per a treballar, no és la panacea però hi haurà un abans i un després.

Abans de tot el procés la majoria dels treballadors de Seat pensaven que l'empresa se sortiria amb la seva i que no passaria res, cinc dies de mobilitzacions i de vagues esfondra aquesta predicció. La Direcció ha fet marxa enrere. No tot, perquè encara són forts i nosaltres febles. Sempre cap la sensació que es podria haver acabat millor, és positiu que estigui aquest regust, si sorgeix de l'anàlisi objectiva, assossegat, i no es menysprea tot el que hem aconseguit fer, en aquest cas els companys de la CGT ens hem esforçat molt, bé i sense fisures.

Després de les reunions amb l'empresa podem albirar el futur que ens preparen. Han volgut ampliar els seus drets, acomiadar sense passar pels requisits que marquen els articles de l'Estatut dels Treballadors, recordem quan ho cridàvem "Estatut contra els treballadors". En efecte, l'acomiadament ben compensat i voluntari, no oblidem que dels 330 treballadors més de 2/3 parts han acceptat l'oferta i s'han anat de l'empresa, sense tenir en compte als representants dels treballadors.

Aquesta nova dinàmica de reducció de plantilla és el que la CEOE ha reivindicat en les negociacions de la Reforma Laboral i que a Seat se'ls ha tirat enrere, oblidar-se d'aquesta circumstància és oblidar el més important del conflicte.

És important ressaltar que és la primera vegada a Seat que el personal indirecte i d'oficines paralitzen la producció, aquest fet va sorprendre a la Direcció. Es van equivocar si creien que amb l'acord del dimarts en Zona Franca s'havia acabat el conflicte.

Una altra dada a tenir en compte és el distanciament entre el personal de producció i l'indirecte, el canvi generacional que hi ha hagut durant els últims quatre anys, sumat a l'avanç del sindicalisme de pactes i gestió, comporta una plantilla amb una baixa consciència de classe. Avançar en la presa de consciència en solidaritat i que la lluita en moments com aquest és ineludible, és un dels objectius que la CGT estem treballant.

Finalment dir, que les opinions que aquest acord puguin suscitar, estan obertes per al debat constructiu, es dóna per descomptat que es parteix de l'ampli coneixement del conflicte, de l'objectivitat i del respecte.

Versió completa del document

www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article3661

Tema del mes

8 de març: Nosaltres, alternatives feministes

Comissió 8 de març

Un any més, el dia 8 de març, milions de dones de tot el món sortim juntes al carrer per a fer visible la necessitat del canvi i la força dels moviments feministes d'arreu.

Els últims anys, des de certes esferes de poder i alguns mitjans de comunicació pretenen deslegitimar o silenciar les reivindicacions feministes. Ens fan arribar múltiples missatges, com que el feminisme és un moviment del passat, obsolet i superat, i que "la igualtat" ja ha estat assolida. Aquest boicot explícit dels canals de (des)informació formals són un símptoma de què les nostres reivindicacions van més enllà d'aconseguir drets formals per a les dones, i els fa por perquè desestabilitzem els pilars bàsics del sistema patriarcal. La realitat és que les feministes som una molèstia que aquest sistema intenta esborrar. Anem, doncs, pel bon camí.

La consecució d'alguns drets formals bàsics que fins ara ens havien estat negats no ens poden fer oblidar la nostra realitat diària, en la qual continuem essent discriminades, silenciades, oprimides, impunement assassinades i, en definitiva, considerades ciutadanes i treballadores de segona.

De nou ens trobem davant d'unes crisis que són fruit del propi sistema capitalista: crisi econòmica, alimentària, ecològica, de les cures… Un capitalisme deshumanitzador que sempre necessitarà que hi hagi explotades i oprimides per a poder sobreviure. És per això que, en aquest context sociopolític, reivindiquem més que mai alternatives feministes, el que significa el feminisme com a pràctica diària, com a alternativa que posa les persones en el centre d'atenció i que sacseja de cap a peus el sistema capitalista, heteropatriarcal, imperialista i racista que se'ns imposa. Un sistema que només se centra en la lògica del benefici econòmic sense tenir en compte les necessitats de les persones, del medi ambient i dels pobles.

Davant de:

- Mercats laborals que ens condemnen, malgrat la retòrica neoliberal de la conciliació entre treball i família i la fal·làcia de la paritat, a altes taxes d'atur, precarietat, temporalitat i subocupació, així com a la discriminació en les seves diferents vessants.
- La retallada de la despesa social i la privatització dels serveis públics, inacceptables, ja que recauen una vegada més sobre les dones, que som qui ens acabem responsabilitzant de les tasques de cura.
- La rebaixa dels sous i de les pensions i la proposta de reforma laboral, de l'augment de l'edat de jubilació i del càlcul de la base de cotització.
- La retallada en despesa social que promou el govern, portarà moltes llars a la pobresa, i en serem de nou les dones les més perjudicades.
- Una Europa del capital amb interessos econòmics i geopolítics que ens esclavitza com a dones, com a poble i com a classe treballadora.
- La invisibilitat i el no reconeixement del treball reproductiu, conegut com a tasques de la llar.
- Una Llei d'Estrangeria xenòfoba i sexista que condemna les dones migrades a la dependència, la vulnerabilitat, la submissió, l'explotació i l'exclusió social, tot desposseint-nos dels drets més fonamentals.
- La violència sobre els nostres cossos i les nostres vides a les nostres llars, als carrers de les nostres ciutats i pobles, a l'àmbit laboral i escolar, a tot arreu. Aquesta violència s'agreuja quan alguns jutges redueixen les penes als maltractadors.
- La violència d'Estat i les tortures exercides contra les dones, així com la violació com arma de guerra en els conflictes bèl·lics.
- La violència resultant de l'estigma social i la persecució policial i institucional contínua a les dones que exerceixen la prostitució.
- La manca d'una educació afectiva i sexual, sincera i honesta, que allunyi a les joves de les relacions regides per les normes heteropatriarcals.
- L'heteronormativitat i la lesbofòbia imperants, que es fan explícites cada dia en les agressions i discriminacions permanents que rebem les lesbianes.
- Les agressions constants als drets sexuals i reproductius de les dones i la catalogació de la transsexualitat com una patologia.
- Uns fonamentalismes religiosos, que volen imposar la seva concepció de la vida i el seu model de societat i que fins i tot arriben a justificar la pederàstia i la violència de gènere per tal d'atacar el dret a decidir de les dones.

Nosaltres, alternatives feministes:

- Exigim el repartiment dels treballs i de la riquesa. Treballar menys per a treballar tothom. Condicions laborals i professionals dignes. Repartiment igualitari del treball productiu i reproductiu; la riquesa ha d'estar al servei de les classes populars. Igual salari entre homes i dones per treball d'igual valor. Cap reforma laboral que precaritzi encara més les nostres vides!
- Exigim inversió en polítiques socials i serveis públics gratuïts i de qualitat: serveis sanitaris, educatius i de cura de les persones. Dret a un habitatge digne i a pensions i subsidis dignes: La crisi no pot ser una excusa per retallar el que s'ha aconseguit amb tanta lluita!
- Exigim el reconeixement de les tasques de la cura, de les persones, les llars i la vida i la seva socialització completa: reclamem escoles bressol, llars de persones grans i per a persones en situació d'autonomia restringida.
- Exigim els mateixos drets per a totes les persones, cap persona és il·legal.
- Exigim el dret de totes les persones a rebre una educació que qüestioni activament l'estructura patriarcal i heterosexista, i que incorpori els nombrosos coneixements i aportacions de les dones al món. No acceptarem de cap manera que se'ns vulgui fer creure que l'escola mixta és en si mateixa un sinònim de coeducació i d'igualtat.
- Exigim respostes explícites i específiques a la lesbofòbia, que recullin les necessitats reals de les lesbianes. Volem deixar de ser un apèndix de les reivindicacions i polítiques dirigides a homes gais i a dones heterosexuals. Reivindiquem les nostres sexualitats lliures, visibles i politizades.
- Exigim el dret a una sexualitat lliure i dret al propi cos.
- Exigim particularment la despatologització de les identitats trans!
- Exigim el dret a decidir sobre els nostres cossos i les nostres vides i la separació entre Religió i Estat, així com la separació entre sexualitat i maternitat. La maternitat ha de ser lliure i desitjada i per això exigim també el dret a l'avortament lliure i gratuït dins de la sanitat pública i fora del Codi Penal.
- Exigim el respecte per la salut i el medi ambient, les mesures per sortir de la crisi en cap cas poden anar en detriment de la salut de les dones ni del territori.Volem fer una crida molt especial a les nostres companyes i companys de viatge, integrants dels nombrosos moviments socials, per recordar una vegada més la necessitat de construir alternatives conjuntament. Cal que, entre totes i tots, fem trontollar sistema, de dalt a baix, i el transformem d'una vegada per totes en el món que volem.

La Revolució serà feminista o no serà!!!

Sortirem al carrer amb contundència, insubmises, persistents, carregades d'arguments i exigirem tot el que ens pertoca, perquè el feminisme és una mirada, un punt de vista crític, una proposta d'alternativa social ferma que és urgent incorporar als discursos, les polítiques i les pràctiques de resistència i de construcció d'un nou model social igualitari. I, especialment, perquè no creiem en les jerarquies sexuals, de gèneres, racials o de qualsevol altre tipus, sinó en la igualtat efectiva per a tothom.

Dones, la lluita és nostra!

Parlem amb...

ÀLEX HINNO I ISIDRE PALLARS, MEMBRES DE LA XARXA D'ENLLAÇ PER PALESTINA

'Som una peça més en la batalla pels drets humans, a Palestina i al món'

Jordi Martí Font

L'Àlex Hinno i l'Isidre Pallars són dos membres de la Xarxa d'Enllaç amb Palestina, concretament l'Àlex del grup de Barcelona i l'Isidre del grup de Celrà. Àlex Hinno és un dels membres fundadors de la Xarxa i sempre ha col·laborat en l'àmbit de la sensibilització sobre la situació que es viu a Palestina. Actualment, continua com a un membre actiu dins de l'organització. Per la seva banda, l'Isidre Pallars ha estat diverses vegades a Cisjordània i Gaza, té publicat el llibre "Un viatge al país de l'Apartheid" i és membre actiu de Celrà per Palestina i activista pels drets humans.

-Qui composeu la Xarxa d'Enllaç amb Palestina i quines van ser les vostres intencions en el moment de la seva creació?

-Àlex Hinno (À. H.): La XEP la formen un conjunt de col·lectius locals i de base, al llarg del territori dels països catalans. Tots aquests col·lectius, que en són d'una dotzena, tenen en comú que són col·lectius d'activistes i militants totalment voluntaris.

La Xarxa va néixer l'any 2002 arrel d'un viatge a Palestina, protagonitzat per una desena de persones catalanes. Després d'aquell viatge algunes de les persones que ja estàvem militant a organitzacions com Sodepau i RAI, juntament amb altra gent -que s'hi va sumar a títol individual- vàrem decidir crear una organització que es dediqués principalment a oferir la possibilitat a la ciutadania de veure totes aquelles situacions que a nosaltres ens havien commogut i que es resumeixen en una sola paraula: ocupació.

Amb aquest objectiu vàrem començar a oferir la possibilitat de viatjar a Palestina i participar en camps de treball, viatges d'estudi, intercanvis, voluntariat de mitjana i llarga estada, participar com a forces d'interposició (ISM),...

Per altra banda, es va veure la necessitat de sensibilitzar la població catalana sobre quina era la realitat i desemmascarar el rostre de l'ocupació sionista. Així va ser com vàrem començar també a tenir presència al carrer, organitzant exposicions, xerrades, videofòrums, col·loquis, performances, ...

-Quines són les intencions actuals?

-À. H.: Després de vuit anys de vida com a organització, hem pogut consolidar una xarxa de col·lectius de solidaritat amb Palestina arreu dels territoris de parla catalana i un dels nostres objectius principals és mantenir aquesta coordinació i continuar creixent en nombre i en participants.

Una altra dada important és que en aquests anys hem enviat a Palestina aproximadament unes 1.200 persones, que han generat una base social entorn del moviment de solidaritat molt important. Cada persona que ha viatjat a Palestina estimem que té un radi d'influència d'unes 10 persones, això ens fa pensar que com a mínim des de la nostra organització hem sensibilitzat profundament unes 12 mil persones.

La nostra voluntat és continuar proporcionant les eines a tothom qui vulgui apropar-shi i veure amb el seus propis ulls el que representa l'ocupació, a cada ciutat, poble o camp de refugiats de Palestina.

L'any 2005, més d'un centenar d'organitzacions civils palestines varen fer una crida internacional al boicot, desinversions i sancions a l'estat israelià. Nosaltres ens hem fet ressò d'aquesta crida des del seu inici i treballem de forma activa amb la campanya de BDS a Catalunya. Dins la Xarxa existeix un col·lectiu específic que treballa la temàtica del boicot i s'anomena Boicot Preventiu.

Durant el darrer any, s'estan començant a donar grans victòries en el marc de la campanya de BDS i nosaltres confiem que la societat civil serà prou solidària i responsable com per forçar l'estat israelià fins que compleixi allò que diu la legalitat internacional i els principis bàsics dels drets humans.

-L'organització, malgrat ser una, és diversa en la seva estructura. A què respon aquesta diversitat?

-À. H.: La Xarxa d'Enllaç amb Palestina es una organització plural i diversa, això dóna peu al fet que cada col·lectiu local trïi la manera de gestionar el seu activisme. Som diversos i plurals en les formes,però sòlids i units en el contingut polític. Tots els col·lectius locals que formem la Xarxa donem suport a la campanya de boicot, no treballem amb organitzacions sionistes i creiem en el treball de base. Per donar un exemple, l'estructura tècnica de la Xarxa és d'una tècnica contractada a mitja jornada. Tota la resta som activistes.

Les necessitats i especificitats de cada zona també fan que els col·lectius adaptin les activitats i formes de sensibilització a la població del seu entorn.

-Sou, doncs, una coordinadora d'organitzacions que treballeu en la solidaritat amb el poble palestí. Quines són les vostres activitats com a Xarxa?

-À. H.: La nostra Xarxa s'articula en dos direccions, una a nivell intern que coordina accions i campanyes entre els col·lectius que en formem part i una xarxa externa que actua des de Catalunya amb les nostres contraparts a Palestina i que crea una xarxa de solidaritat entre la societat civil dels països catalans i la societat civil palestina.

Treballem en tres línies especifiques: sensibilització, mobilitat internacional i centre de documentació. Des de sensibilització fem activitats que apropen la realitat palestina a casa nostra com el treball pedagògic que desenvolupem al instituts i les escoles d'arreu del territori català, les xerrades i conferències tant a nivell històric, polític i geoestratègic com les vivències personals dels activistes que hem enviat a Palestina. A nivell de mobilitat internacional, destaquem tots els viatges que s'han organitzat des de la Xarxa. Darrerament, hem introduït les brigades temàtiques, com les d'aquest estiu 2009 en què hem enviat 100 bastoners, 30 castellers i 10 músics catalans i valencians. Tots ells han fet actuacions coincidint amb la capitalitat àrab de Jerusalem. L'estat israelià, però, havia prohibit qualsevol manifestació artística i cultural a Palestina en el marc de les activitats que nosaltres hem realitzat. I per últim, el centre de documentació, del que destacaríem la col·lecció de documentals i pel·lícules referents a Palestina amb més de 200 títols, la biblioteca sobre la temàtica àrab en general i Palestina en particular i el festival de cinema palestí, que es projecta simultàniament a Palma, València i Barcelona.

-Entre les campanyes que heu fet fins ara, quines són les que us agradaria destacar per la seva efectivitat o per la seva repercussió?

-À. H.: Destacaríem una victòria de la Xarxa d'Enllaç, promoguda especialment des de Boicot Preventiu. En el marc de la campanya de boicot a l'estat israelià se li va demanar reiteradament a la cooperativa Abacus que deixés de vendre unes joguines per a infants fabricades a l'estat sionista. Després de diverses accions de pressió a les portes dels establiments Abacus arreu dels Països Catalans, especialment després dels bombardejos a Gaza, la cooperativa ens va informar que definitivament suspenia tota col·laboració comercial amb l'estat racista d'Israel. Aprofitem per agrair a Abacus el seu compromís en el respecte dels drets humans i del consum responsable.

-Com heu articulat fins ara la resposta solidària dels pobles on teniu representació? És a dir, com es pot col·laborar o treballar amb vosaltres?

-Isidre Pallars (I. P.): En ser diverses les organitzacions integrades a la Xarxa les activitats que duen a terme també ho són. Així, ISISH a Lleida organitza estades per a nenes i nens palestins a Catalunya i es pot col·laborar amb ells en la organització d'activitats o en la logística d'aquests viatges. D'altres comercialitzen, com Salam Metlem del Berguedà, productes d'artesania de tallers palestins, o d'altres com Zaituna de Terrassa, organitzen exposicions o tenen programa propi a la ràdio... Es busca que la gent participi a tot arreu en els actes de difusió i sensibilització, concentracions, xerrades, manifestacions... però sobretot el que és important és provocar en la gent el canvi d'observador interessat a subjecte actiu del canvi, es a dir, de la informació a l'acció. Això s'implementa, per exemple, en la participació en la campanya de Boicot Desinversions i Sancions a Israel.

-Quins són els drets i les reivindicacions que com a Xarxa de Suport a Palestina defenseu per al poble palestí?

-I. P.: La defensa dels drets del poble palestí es basa en les resolucions aprovades al llarg dels anys per l'Assemblea General de les Nacions Unides, són conceptes referendats per acords i convencions internacionals (Convenció de Ginebra, Tribunal Penal Internacional, Declaració dels Drets dels Infants...) als que cap país no hauria de posar objeccions, però això, com sabem, no és així. Les nostres reivindicacions són, doncs: dret d'autodeterminació del poble palestí; dret al retorn dels més de cinc milions de refugiats en el procés de neteja ètnica de Palestina als territoris ocupats per Israel a 1948 i 1967 i que dura fins a avui; i alliberament dels més d'onze mil presoners palestins en presons israelianes.

-I per al poble d'Israel...?

-I. P: Israel és ara una realitat creada i basada en la injustícia i la violència institucionalitzada. El poble israelià està segrestrat per una elit política dirigent ultradretana, violenta i criminal. Tenen dret a no haver de ser còmplices de l'expropiació i el genocidi del poble palestí. Tenen dret a viure en pau amb els palestins sempre que hi hagi un acord per fer-ho en igualtat drets i oportunitats per a totes les persones sense condicionants de races, creences o ideologies.

La foto fa referència a l'acte "Tots els noms de Gaza" que va tenir lloc el 27 desembre passat a la plaça del Vi de Girona. Font: Nourimages

-Us acusen d'estar al servei dels interessos dels islamistes radicals de Hamas, de ser una peça més en el seu tauler de combat... Què en podeu dir?

-I. P.: Som una peça més en la batalla pel respecte als drets humans, a Palestina i al món. Alguns mitjans de comunicació de masses estan al servei d'interessos concrets econòmics i polítics. No els interessa informar sobre la realitat, volen crear-la. Les informacions van destinades a despersonalitzar l'enemic, a justificar l'odi visceral i la violència militar sobre el raonament ètic i polític. En el cas de Hamas el sol fet que la UE i els EUA, sota la pressió del 'lobby' israelià als Estats Units, l'hagi declarat organització terrorista desvirtua qualsevol informació. La comunitat internacional va propugnar unes eleccions democràtiques als territoris sota control de l'Autoritat Palestina i ocupats per Israel. Eren unes eleccions poc lliures per la manca de llibertat d'expressió i de reunió, per la dificultat per arribar als col·legis electorals, pels controls militars d'Israel... tot i això les eleccions es fan. Els observadors vinguts d'arreu del món i la ONU confirmen que han estat les eleccions més netes de la història del Pròxim Orient. Només hi va ha un problema: no han guanyat els que ells volien. La gent, amb el seu vot, ha castigat la corrupció, l'allunyament dels polítics de la realitat i un procés de pau, Oslo, que ha abocat la població a un carreró de misèria, sense llibertat, sense sortida. Hamas ha guanyat les eleccions i nosaltres els reconeixem allò que la comunitat internacional no vol acceptar: el partit que guanya més escons al parlament guanya el dret a governar. Es així en els països que es diuen democràtics... o és que no volen la democràcia a Palestina?

-Com afronteu l'abassegadora presència de periodistes i pensadors proisraelians en la societat i la premsa d'aquí? Quin tipus de resposta mediàtica podeu organitzar davant de la continuada defensa dels drets israelians davant dels palestins des dels Països Catalans?

-I. P.: Israel i el seu 'lobby' als EUA són una potència econòmica. Moltes empreses tenen els seus interessos lligats o segrestrats per les decisions polítiques i econòmiques que aquest 'lobby' implementa al Congrés de Washington i d'altes capitals europees. Per tant, poden retribuir esplèndidament aquells periodistes o intel·lectuals que els ajudin a aconseguir els seus propòsits. Els mitjans són majoritàriament proisraelians ja que, com tots sabem, les notícies i opinions s'escriuen a la part de darrere dels anuncis publicitaris i aquests són, majoritàriament, de grans empreses lligades, voluntàriament o no, als interessos del 'lobby'. Però al carrer impera el sentit comú que els manca a les grans empreses de comunicació, la gent està a favor de la justícia i la dignitat i per tant a favor del poble palestí.

La nostra resposta està basada en la difusió continuada de la crua realitat. Els grans canvis només s'esdevenen quan la majoria de la gent ho decideix. No hi ha res més fort que una idea a la qual li ha arribat el seu moment, i ara és el moment de la justícia, és el moment de Palestina.

-Quins canvis heu vist i experimentat com a organització en els darrers anys?

-I. P.: La simpatia amb la causa palestina va créixer als anys 80, quan es veia a les pantalles de tot el món la lluita dels nens i joves amb pedres contra un exèrcit de soldats, fusells i tancs. Mai com llavors la realitat no va ser tan explícita. El procés de pau d'Oslo va portar una esperança sense fonaments que va dur a la frustració i a un nou enfrontament. Amb la segona Intifada, a partir del 2002, aquesta simpatia, aquí i al món es converteix en acció solidària i política. Creix a tot arreu el nombre d'organitzacions i persones que recolzen la lluita pels drets humans i polítics del poble palestí. Aquí també hi ha aquesta eclosió de grups propalestins i la nostra organització creix. La massa crítica a favor de Palestina no es correspon, però, amb les dimensions de les organitzacions solidàries. Això és un fet que queda de manifest en la resposta ciutadana contra els bombardejos de Gaza de gener de l'any passat. La gent veu, pensa i diu que la massacre de civils per part d'Israel és injustificable. Les matances de Gaza són un punt d'inflexió en la percepció i la resposta de l'opinió pública sobre la qüestió palestina. Israel perd, definitivament, la batalla de l'opinió pública a Europa i Àsia.

-Les agressions contra població civil que es van donar a Gaza ara fa un any no han rebut la consideració de crim contra la humanitat. Com valoreu aquest fet?

-I. P: Els poders econòmics i militars globals estan amb Israel. Els governs i els pobles que diuen representar van cada un pel seu costat. Tirar bombes contra població civil és un crim contra la humanitat, ho considerin així o no els governs del món. La gent sap que un assassinat es un crim. La negació d'aquesta evidència no fa res més que ampliar el distanciament existent entre la gent i els dirigents politics. També a Palestina, on el president Abu Mazen va acceptar que es posposés la votació. El control dels mecanismes d'aplicació de la justícia s'instrumentalitzen políticament. Que imposin les seves regles, però, no vol dir que controlin els pensaments de la gent. Tot això no deixa de ser un altre front en la lluita pels drets humans.

-Quins són els vostres projectes davant el nou any que just ara comença?

-I. P.: En clau interna, enfortir l'organització i dotar-la dels instruments necessaris per tal que es converteixi en una xarxa totalment descentralitzada, volem trencar amb la costum, corrent a Catalunya, del centralisme barceloní i reconèixer a les comarques el treball que de fa anys fan en suport a Palestina.

La campanya de Boicot, Desinversions i Sancions serà un dels eixos centrals de l'acció coordinada amb tots els moviments socials, associacions, sindicats i partits polítics que s'hi vulguin afegir; a més de totes les altres accions i actes dels que ja hem parlat abans.

La nostra societat està convençuda de la raó i la justícia de la lluita dels palestins. Per això els dóna el seu suport de paraula i de fet.

> LES FRASES...

"Tirar bombes contra població civil és un crim contra la humanitat, ho considerin així o no els governs"

"La nostra societat està convençuda de la raó i la justícia de la lluita dels palestins"

"El poble israelià està segrestrat per una elit política dirigent ultradretana, violenta i criminal"

"Les matances de Gaza són un punt d'inflexió en la percepció i la resposta de l'opinió sobre la qüestió palestina"

Febrer de 2010

> CONVOCATÒRIES

La CGT dels Ferrocarrils de la Generalitat abandona Barcelona i es trasllada fins a Rubí

Secció Sindical CGT FGC

El passat 17 de desembre, l'Assemblea General Ordinària d'afiliats/des de la Secció Sindical va decidir passar a formar part de la CGT de Rubí. Aquesta decisió suposa per a la CGT dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya abandonar el Sindicat de Transports i Comunicacions de Barcelona i la Federació Territorial de Barcelona per a formar part de la CGT de Rubí, al principi com a Sindicat d'Oficis Varis però tenint com a objectiu immediat la constitució del Sindicat de Transports i Comunicacions de Rubí, del qual formaria part, al costat de companys/es de Correus d'aquesta localitat, la Secció Sindical de la CGT dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya.

Els motius perquè la Secció Sindical es traslladi a Rubí són, entre d'altres, una millor gestió dels recursos econòmics i humans: gestionaríem directament els recursos del nou sindicat i els de la pròpia Secció Sindical, alhora es potenciaria l'organització en aquesta localitat. S'han tingut en compte aspectes com la tradició de l'anarcosindicalisme en aquesta localitat, així ho testifica el local que disposa la CGT a Rubí, que data dels anys trenta del segle passat, el qual es va comprar per a fundar l'Escola Racionalista. per tant aquesta propietat és considerada patrimoni històric de la CGT.

Per als dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya també Rubí s'ha convertit en una localitat important, no cal oblidar que l'empresa té en aquesta Localitat el COR (Centre d'Operacions de Rubí) que al costat de NEO a Barcelona (Nou Edifici d'oficines) són els dos centres neuràlgics de l'empresa.

La seu de la CGT de Rubí de la qual ja forma part la CGT dels dels Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, es troba situada en el carrer Colom 3-5, molt a prop de l'antiga estació dels mateixos ferrocarrils de Rubí.

L'anarcosindicalisme torna a Berga

Pep i tu

Després d'anys sense activitat, l'anarcosindicalisme a Berga torna a caminar, ara de la mà del Sindicat d'Activitats Diverses adherit a la Confederació General del Treball (CGT). El sindicat es defineix com «una eina de defensa de les persones treballadores de la comarca per tal de millorar la nostra situació immediata alhora que per transformar la societat en un sentit anàrquic, és a dir sense explotació i sense autoritat».

Una mica d'història

Del moviment obrer organitzat a la nostra comarca en tenim precedents ja al 1855, al 1871 trobem societats obreres a Berga i comarca i al 1873 algunes d'elles com Berga i Alpens entren a l'Associació Internacional dels Treballadors (AIT). Des de principis del segle xx moltes societats obreres, cooperatives i ateneus teixiran una infrastructura socioeconòmica i de defensa de classe d'inspiració llibertària que permetrà la ràpida implantació de la Confederació Nacional del Treball (CNT). Moltes lluites als anys vint —amb les armes a la mà quan caldrà i en clandestinitat—, durant la república amb vagues molt importants i fins i tot amb la proclamació del comunisme llibertari al 1932. En arribar la guerra aturant l'aixecament militar i activant nombroses colectivitzacions industrials i agràries. Amb el franquisme militants de la CNT com Ramon Vila i Marcel lí Massana —amb els seus grups— seran els únics que plantaran cara al règim, amb víctimes com els recordats berguedans Bertobillo, Puertas i Vilella, entre d'altres.

Al 1976 començaran els primers passos cap a la reconstrucció. Al 1979 serà un fet, amb mig miler de cotitzants la CNT caminarà de nou. Un teatre patronat ple per escoltar Josep Ester n'és una mostra. Les divisions faran molt de mal. A partir del v congrés de la CNT a Berga hi haurà d'una banda la CNT-AIT que es quedarà al local de Fra Frederic i la Confederació Catalana del Treball (CCT-CNT) o CNT renovada que anirà al carrer de la Pietat i que al 1989 passarà a dir-se CGT. L'activitat dels dos sindicats serà petita i durarà fins a principis dels anys noranta. Amb l'esgotament dels sindicats hi haurà un impàs sense cap activitat llibertària a Berga. Però al 1996 naixerà un Ateneu Llibertari i al 1998 el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs reapareixerà amb força. El pèsol negre al 1998, l'Ateneu Columna Terra i Llibertat al 2000, etc. Aquests projectes incidiran en qüestions socials i culturals i, puntualment també en laborals: recodem les habituals denúncies laborals al Pèsol negre o els cursets de formació laboral al Centre d'Estudis Josep Ester Borràs (2002-2003).

l 2006 es va crear el Sindicat de l'Alt Llobregat (SAL) però el projecte no va tirar endavant. Ara, alguns antics militants fundadors de la CNT del 79 —la que al 1989 serà CGT— i alguns dels fundadors del SAL han reorganitzat el Sindicat

d'Activitats Diverses tot adherint-se a la CGT.

Ara i aquí

El passat 27 de gener el sindicat va ser presentat públicament al local de l'Ateneu Columna Terra i Llibertat de Berga amb l'assistència d'una trentena de persones: afiliats i simpatitzants de Berga, els companys de la resta de l'Alt Llobregat i Cardener (Sallent i Manresa) i el secretari general de la CGT de Catalunya Bruno Valtueña i el secretari d'organització Joaquim Garreta. Després d'una breu presentació on s'han manifestat els objectius que es pretenen assolir per mitjà de l'eina que és el sindicat malgrat les dificultats afegides de treballar en una comarca deprimida i reaccionària, es va oferir un berenar amb coca i xocolata pels assistents. Després dins el marc de l'Hivern Negre organitzat per diverses organitzacions llibertàries de Berga, es va fer la presentació del llibre de Jesús Giráldez Macía Creyeron que éramos rebaño sobre la insurrecció de Fígols l'any 32 i la deportació que patiren molt militants confederals com a conseqüència. Finalment un sopar i una brillant actuació de la companya Emilie de l'Ateneu Llibertari de Sants interpretant Georges Brassens va tancar la jornada.

Per afiliar-te al sindicat pots fer-ho passant pel local del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs (c/ del Balç 4 baixos), tots els dijous de 17.30 h a 19.30 h, horari en què també es fa l'assessoria laboral gratuïta (si tens dubtes o problemes laborals, ja saps). Telèfon 938 216 747. Correu electrònic: sad@cgtberga.org Web: www.cgtberga.org

Xarxes en xarxa, teixint alternatives. Trobada a Ruesta de l'1 al 4 d'abril

Grup convocant de Xarxes en Xarxa www.redesenred.net

Crida als i les activistes del decreixement, de la permacultura, de l'agroecologia, de les ciutats i pobles en transició, de l'autogestió, l'anarcosindicalisme i altres sindicalismes combatius, de l'ecologia social, de l'economia solidària, de l'autonomia, del viure sense capitalisme. A tots i totes les activistes que se sentin inclosos/es.

Una trobada de 4 dies, de posada en comú i coordinació de totes les xarxes i moviments que treballen i aposten per les alternatives al capitalisme, a l'autoritat, el patriarcat,

Volem conèixer-nos més i aprendre a treballar coordinades, tant en l'àmbit global, com en els múltiples àmbits locals i sectorials. Som xarxes noves, no tan noves i veteranes. Tenim en comú la nostra oposició al sistema capitalista i l'aposta i priorització de la construcció d'alternatives. Ara tenim l'ocasió de col.laborar tots i totes de manera més integral. La millor forma de començar és organitzar aquest esdeveniment junts.

Volem posar en comú i alimentar pràctiques que caminen cap a una altra forma de viure, en un moment crucial per la crisi del sistema. Exemplificar i multipliques els projectes i les coordinacions que existeixen en l'àmbit local per avançar en el camí de nous models socioeconòmics.

El lloc escollit és Ruesta, poble de la província de Saragossa i a un pas del Pirineu aragonès. Ruesta va ser expropiat i desallotjat a causa de la construcció de l'embassament de Yesa, que també va acabar amb la vida en altres pobles propers, Tiermas i Escó. Aquest territori segueix amenaçat 50 anys després pel projecte de recreixement de Yesa, que afectaria greument a la seva maltractada riquesa cultural i natural. Aquesta gran obra pública, a més de tenir importants afeccions sobre el medi ambient, amenaça jaciments arqueològics i diversos béns culturals protegits en l'àmbit del Camí de Santiago. La CGT s'autogestiona la recuperació de Ruesta des de 1988, quan la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre li va cedir l'ús del poble.

En solidaritat amb la bona gent que resisteixen i lluiten pels seus pobles vius, la trobada es planteja al mateix temps com una Concentració de 4 dies pel decreixement de Yesa. Per la recuperació natural del riu Aragó.

La trobada seguirà dinàmiques assembleàries, amb un programa que inclourà àrees temàtiques, àrees transversals i reunions territorials, i que intentarà combinar la presentació prèvia de documents, amb l'autoorganització durant l'esdeveniment per als propis participants.

Ja comptem amb una proposta d'àrees temàtiques, que serien les següents: habitatge, economia alternativa i solidària, treball assalariat, ecologia pràctica, sobirania alimentària, educació, energia, transport, salut, relacions humanes i vida comunitària, comunicació alternativa, centres socials i oci.

Des d'ara podeu enviar documents i propostes per a cada una d'elles. I també podeu començar a aportar el que us sembli pertinent per a les àrees transversals.

La informació de com fer-ho, la trobareu a:
http://redesenred.net/pg/blog/group:16/read/567/lelo-para-participar-en-las-areas-temticas-y-transversales

Us podeu inscriure anant a:
www.sincapitalismo.net/es/form/inscripciones-encuentro-redes-en-red

Cal que totes les participants us inscriviu, ja que els espais són limitats. La inscripció és gratuïta, l'allotjament en acampada també. Les opcions sobre menjars, transports i altres allotjaments les posarem en comú per concretar. La data límit per a la inscripció és el 26 de març.

La Trobada Europea de Solidaritat amb el Zapatisme i el VIII ELAOPA

Redacció

Una representació de la CGT va participar en la Trobada Europea de Solidaritat amb els Zapatistes celebrada a París els dies 15, 16 i 17 de gener, conjuntament amb diverses organitzacions, col·lectius i individus procedents de Suïssa, Grècia, Itàlia, Bèlgica, Alemanya, Dinamarca i de l'Estat Espanyol. Durant aquests tres dies es va analitzar l'alarmant situació de repressió i fustigació que en l'actualitat s'està vivint en les comunitats zapatistes de Chiapas així com també en altres llocs de Mèxic com Atenco i Oaxaca i es va debatre sobre els mecanismes de coordinació i solidaritat que des d'Europa podem emprendre per a fer-los arribar el nostre suport d'una forma eficaç.
Es va prestar especial atenció en aquesta trobada al tema dels presos i preses polítics coincidint tots els allí presents en la urgent necessitat d'emprendre accions urgents i immediates referent a això. Des de CGT vam aprofitar per a explicar la campanya per la llibertat els presos polítics mexicans que tenim en marxa arran de la crida realitzada per L'Altra Campanya i la Xarxa contra la Repressió i per la Solidaritat. Durant les sessions de treball també es va fer un repàs de les diferents lluites socials que se succeïxen a Europa i del treball que els diferents col·lectius i organitzacions estan realitzant en els àmbits de la repressió a les persones immigrants, la repressió policial als moviments socials en general, els temes d'habitatge i els centres socials recuperats així com la gran influència que les grans multinacionals de capital europeu exerceixen en la repressió contra el poble mexicà amb la finalitat d'espoliar el seu territori i fragmentar les xarxes socials en resistència.
Per altra banda, la CGT va assistir al VIII ELAOPA, Trobada Llatinoamericana d'Organitzacions Populars Autònomes que es va celebrar els dies 13, 14 i 15 de febrer a Uruguai. En aquesta edició van participar-hi unes 400 persones procedents de Brasil, Uruguai, Argentina i Xile, i per part de CGT van assistir-hi el secretari general, Jacinto Ceacero, i el director del Rojo y Negro, Antonio Carretero.

Aquesta trobada sorgeix en l'any 2003 com espai alternatiu al Fòrum Social Mundial, sent aliè a la ingerència de partits polítics i ONG, participant en ella organitzacions diverses com agrupacions sindicals i sindicats, col·lectius culturals, grups de teatre, moviments piqueteros, col·lectius feministes i de lluita per la igualtat de gènere, classificadors de residus, ateneus, centres socials, organitzacions camperoles, ecologistes, col·lectius de defensa dels drets humans i els recursos naturals, entitats estudiantils...
Més informació:www.elaopa.org/

17 de març: vaga a l'ensenyament públic de Catalunya contra la política educativa del Departament d'Educació

Federació Ensenyament CGT

Les organitzacions sindicals ja vàrem començar el curs denunciant la política de retallada general de recursos que havia portat a terme unilateralment el Departament d'Educació. A mitjan octubre del 2009, les organitzacions sindicals ens vàrem adreçar al Departament d'Educació amb una proposta de temes a negociar amb l'objectiu de redreçar aquesta política i afrontar alguns temes nous que el Departament tenia en cartera.
El Departament ens va rebre amb bones paraules, però la seva actitud no només les desmentia sinó que encara va completar la política de retallades en no cobrir una part de les substitucions des del primer dia, alhora que trametia sense previ avís i sense negociació, l'esborrany de decret d'autonomia de centres al Consell Escolar de Catalunya.
Davant aquesta política de fets consumats a què ens té acostumats la Conselleria d'Educació, les organitzacions sindicals vàrem amenaçar amb un calendari de mobilitzacions que vàrem aturar davant el gest del Departament de retirar la proposta de permanència del professorat als centres durant la primera setmana del mes de juliol d'aquest curs, d'obrir un dia més a la setmana de nomenamentsi l'acceptació de negociar els temes pendents. En aquest sentit, les organitzacions sindicals i el Departament ens vàrem donar un termini fins al 19 de febrer per intentar arribar a acords.

Ara, un cop superat el dia 19 de febrer, les organitzacions sindicals considerem que les propostes presentades pel Departament són absolutament insuficients i que s'ha limitat a jugar amb el temps per dilatar el procés de negociació amb la finalitat d'evitar les mobilitzacions. És per això que pensem que ha arribat el moment de dir prou, plantar-nos tots i totes junts i demostrar de nou al Departament que el professorat i la comunitat educativa rebutgem tant els seus mètodes com la seva política eductiva.
Les organitzacions sindicals USTEC·STEs, CCOO, ASPEPC-SPS, FETE-UGT i CGT fem una crida al professorat a participar activament en el debat en els centres i en les zones i l'encoratgem també a mobilitzar-se i participar activament en les accions que es convoquin:
- Per l'increment generalitzat de plantilles. No més retallades. Disminució d'alumnes per aula.
- Per la cobertura de totes les substitucions des del primer dia. No a les hores extres.
- No a aquest projecte de decret d'autonomia de centres. Per la gestió democràtica i participativa. No a la desregularització de les condicions laborals del professorat.
- Per la jornada intensiva al juny. No a aquest calendari escolar.
- Pel treball estable i de qualitat. Contractacions de mitja jornada i sencera.
- No a aquests nomenaments telemàtics.
Si les negociacions no avancen i no s'aconsegueixin els objectius marcats, les organitzacions sindicals continuarem convocant mobilitzacions.

Es reuneix la Coordinadora Sindical Euromagribina

José Pascual Rubio Cano, Secretari Relacions Internacionals CGT

Amb l'assistència de la CNT i Solidaires de França, USI-AIT d'Itàlia, el Comitè Sindical de Via Democràtica i la ODT del Marroc, CTUWS i Syndicat Autonome des impôts fonciers d'Egipte (ambdós com observadors) i la CGT de l'Estat espanyol, es va realitzar una nova reunió d'aquest espai de coordinació. Hem de ressaltar l'absència dels companys algerians i no per falta d'interès. El motiu va ser la negativa de les autoritats franceses a concedir-los el visat per entrar al país.
La situació als països del Magrib es caracteritza per la repressió de les llibertats individuals i col·lectives, especialment l'exercici de les llibertats sindicals i polítiques. La degradació de la situació econòmica i social causada per l'adopció de plans d'ajustament imposats per les institucions financeres internacionals, de manera especial les europees.
Aquest espai es va construir amb la finalitat de respondre a les agressions del capitalisme a la classe treballadora, des d'una perspectiva mobilitzadora, diferenciada de les estructures sindicals al servei del capital com la Confederació Europea de Sindicats i la Confederació Sindical Internacional.
En aquest sentit i amb la finalitat de difondre i donar més dimensió internacional a lluites que s'estan portant a terme en diversos llocs es va acordar enviar una delegació d'aquesta coordinadora a Algèria i Marroc.
A Algèria per a donar suport i difondre la persecució sindical que està sofrint el sindicalisme autònom per part del govern algerià, que està arribant fins i tot a crear sindicats ficticis amb el mateix nom o semblança al d'aquests sindicats amb la finalitat de destruir-los. I al Marroc per a d'igual manera, donar suport i donar més dimensió internacional a la lluita dels 850 miners acomiadats de Khouribga, a pocs quilòmetres de Casablanca.
A més d'això es va acordar treure comunicats de suport als estudiants i periodistes tunisians i a Meryem Medí, treballadora algeriana de la multinacional britànica British Gas, que portava en vaga de fam des del 9 de desembre per a exigir a aquesta multinacional el reingrés al seu lloc de treball, ja que havia estat injustament acomiadada.

BALA PERDUDA

'Carne de cañón'

Toni Álvarez

Segons el diccionari de la Real Acadèmia de la Llengua espanyola, l'expressió "carne de cañón" es refereix a "Tropa inconsideradamente expuesta a peligro de muerte" o, en la forma més col·loquial, a "gente ordinaria, tratada sin miramientos". El cas és que fa uns dies un diari recomptava els caiguts al "teatre d'operacions" on les tropes del exèrcit espanyol estan "actuant" i donava unes xifres que, lluny de la casualitat, adoben el terreny perquè els entesos en sociologia elaborin les seves teories. Segons aquest diari, progre i pretensiosament d'esquerres, el 43% dels caiguts en combat eren estrangers. Un col·lectiu que només representa el 7% del total de la tropa. Ja sabeu que les estadístiques les carrega el diable i les disparen els sociòlegs, i no sabem si aquests números es deuen a la temeritat de la soldadesca estrangera o que algún superior els hi va dir on havien d'anar el dia D a l'hora H.
Però l'estranger no és l'únic col·lectiu que pot ser considerat carn de canó, perquè el 57% dels caiguts era menor de 22 anys. Pensareu que és normal tenint en compte que l'exèrcit el formen, en gran part, els joves, però en realitat aquest sector representa només el 10'5 % del total de l'exèrcit.
Podem fer molts "guions" respecte d'aquesta mortífera "representació", però tots els finals porten a rebutjar la presència en territori estranger i el fet que algú decideixi qui ha de morir i qui no. El concepte carn de canó, més enllà de ser una entrada al diccionari, és una realitat que no només afecta als soldats, sinó a la població civil que ha de participar obligatòriament a una "obra" en la que no volen ser-hi.
En aquests temps de crisi les vocacions militars han augmentat i, segons fonts militars, fins fa dos anys hi havia cinc places per cada aspirant i ara hi ha cinc aspirants per cada plaça. Una transparència en les dades que xoca amb la manca d'informació sobre l'elevat nombre de desercions a l'exèrcit espanyol per part dels què no compleixen els tres primers anys.
Ens trobem en el cicle depressiu de la necessitat, on les classes amb menys possibilitats veuen l'exèrcit com una sortida a la crisi. Un error: de carn de canó laboral passen a botxíns i carn de canó a la vegada. Això sí, a un "gran teatre internacional d'operacions".

L'acció sindical possible a les universitats

Secció sindical CGT UAB

Als darrers anys les universitats han experimentat contínues reformes que s'estan traduint en un increment de la precarietat laboral (des dels serveis com la reprografia i personal d'administració i serveis fins al professorat), un augment significatiu del cost global dels estudis, dificultats més grans per compaginar-los amb una activitat laboral i una incidència creixent de l'empresa privada, tant en la definició dels continguts docents com en l'orientació de la recerca. La CGT ha manifestat repetidament la seva opinió enfront d'algunes situacions que s'han derivat d'aquest procés.
Tanmateix, no sempre hem sabut definir de manera clara i concreta les línies d'actuació sindical dins dels col·lectius del personal docent i investigador. Aquestes dificultats provenen de la migrada consciència del nostre col·lectiu i de la dificultat d'aïllar com a treball una activitat com la nostra que conté dosis elevades de motivació i d'interès personal. La conjuntura actual de restricció pressupostària i d'implementació de l'Espai Europeu d'Educació Superior a partir del curs actual i d'algunes de les mesures previstes en les diferents LOU ofereixen uns eixos d'actuació. Tot seguit passem a exposar-ne alguns:
1. La CGT considera que les relacions laborals a les universitats públiques segueixen cada cop més un model empresarial, amb gerències de personal i direccions orientades a l'obtenció de beneficis en detriment de la reducció de la despesa en força de treball. Actualment és una fal·làcia l'afirmació segons la qual les universitats públiques les conformen el conjunt dels seus treballadors i treballadores.
2. En aquest context, cal que la CGT defensi el caràcter públic de l'ensenyament universitari, com una etapa prèvia de la seva autogestió per part d'una societat lliure. En aquest procés, és bàsica la lluita per la dignificació de les condicions de treball, i aquesta passa per defensar l'eliminació de les jerarquies i desigualtats que actualment es donen en les plantilles. El principi ha de ser "a treball igual, salari igual". En definitiva, cal plantejar:
a) La supressió de la dispersió de modalitats de contractes, dins del personal laboral no funcionari. Especialment, es pot exigir la transformació en contractes laborals estables del professorat associat fals (contractes eventuals, a temps parcial amb nivells de salari que no superen pràcticament mai els 900 € i molt sovint inferiors als 600 € al mes, sense reconeixement d'antiguitat, etc.) que en moltes universitats suposa entre el 25 y el 35% de la plantilla, amb un reconeixement ple de la seva activitat laboral.
b) L'eliminació de la doble escala salarial i l'equiparació progressiva de les plantilles laboral i funcionarial.
c) Un increment de la plantilla per disposar de bosses de recursos amb les què reduir els contractes de substitució, que són un dels focus principals de la precarietat laboral.
d) Un compromís inequívoc de no utilitzar cap tipus de becari/a per a realitzar activitats laborals, ja sigui per mitjà de beques del capítol VI (associades a projectes d'investigació) com a través de l'anomenat personal investigador en formació. Les activitats tècniques en la recerca poden cobrir-se perfectament amb contractes i, en qualsevol cas, assumir que els costos de personal relacionats amb aquestes activitats han d'ésser més elevats per permetre dignificar les condicions dels qui les duen a terme.
e) Un canvi en les prioritats actuals de molts equips de govern de les universitats que actualment se centren en la formulació de programes de promoció dels segments més elevats de la plantilla (per exemple, els programes de promoció a càtedres) que, en la situació actual, contribueixen a incrementar les desigualtats en les plantilles, tant salarials com de privilegis a l'hora de captar recursos, definir l'activitat laboral, docents, etc. Els pressupostos d'aquests programes, que generen plantilles bipolars amb una base molt precaritzada i unes elits molt ben pagades i privilegiades), han de reorientar-se en primer lloc cap a la supressió de la precarietat laboral i de vida de gran part del PDI laboral.
f) Un rebuig frontal i inequívoc de les hores extres, tant per cobrir substitucions com activitats (perexemple la docència d'alguns grups) per a les quals no s'ha definit una dotació específica de recursos.
g) Exigir que les relacions laborals dins de les fundacions de les universitats es regeixin pel conveni col·lectiu del ram i sota control dels òrgans de representació existents (juntes de personal i comitès

d'empresa) i dels sindicats.
h) Davant la transformació dels plans d'estudi i, en teoria, dels models docents, plantejar debats públics sobre els nous models de càlcul de la dedicació laboral del professorat universitari.
Aquests models no han d'aprovar-se sense la concurrència de sindicats i òrgans de representació dels treballadors. Els nous models han de contemplar la recerca però també el grau de dispersió en assignatures diferents dels plans docents individuals i la variació en assignatures d'un any a l'altre (normalment són els sectors més precaritzats del professorat els qui assumeixen assignatures diferents en cada curs).
3. Addicionalment, la CGT s'oposa frontalment i denuncia la utilització de la universitat per al lucre privat amb la realització de convenis amb empreses privades, la docència en màsters privats o, recentment, la creació d'empreses de base tecnològica i "spin-off" per part de determinats membres del professorat. Un primer pas és la no reducció en la dedicació laboral en l'esfera pública a qui participi en aquestes iniciatives.
L'acció sindical en l'àmbit universitari és possible. L'experiència del darrers anys de la secció de la CGT a la Universitat Autònoma de Barcelona ha donat certs fruits.
Plantegem alguns dels eixos seguits:
1. Participació dels delegats a la JPDI i el Comitè d'empresa del PDI-L. Aquesta participació s'ha concretat en primer lloc en l'exigència del transvasament d'informació de la part empresarial (Rectorat) a aquests òrgans, complint les disposicions legals. L'accés a aquesta informació ha estat difícil per les dilacions plantejades per la universitat i quan s'ha aconseguit, això ha estat clau per definir l'actuació sindical i, alhora, fer-la arribar al conjunt dels treballadors/res.
2. La promoció i participació a les assemblees de treballadors/es, oferint cobertura legal, proporcionant informació, invitant a reunions de negociació amb el rectorat i assumint les seves decisions i reivindicacions.
3. L'exigència que els contractes i dedicacions laborals s'ajustin a les normatives existents (LOU, convenis col·lectius, estatuts del personal investigador en formació, etc) quan això no passi i actuï en perjudici del treballador/a. En aquest sentit s'ha obligat al respecte a la dedicació docent de determinades categories (per exemple les 60 hores pel que fa a professors/res ajudants no doctors) i s'han formulat denúncies davant inspecció de treball per alguns contractes irregulars de professorat associat.

Contra la trobada de ministres de Defensa

Pep Juárez, Secretari d'Acció Sindical CGT-Balears

Els dies 24 i 25 de febrer es va celebrar a Mallorca una cimera "informal" de ministres de la guerra (de "defensa", diuen) de la Unió Europea. Els moviments socials van portar a terme uns actes que van acabar amb una manifestació el dia 24 amb més de mil persones pels carrers de Palma per reclamar una societat en pau i convivència, sense militarismes i amb les despeses militars destinades a cobrir les necessitats socials. A continuació exposem els arguments que s'han fet servir en aquesta mobilització.

L'Europa que ens imposen

1.Antidemocràtica

a. El Consell Executiu i de la Comissió dicten les normes en detriment del Parlament europeu que es relega a ser un actor secundari.
b. Aquestes instàncies no són triades en processos democràtics, i molt menys organismes com el Banc Central Europeu, fora de qualsevol control democràtic.
c. La UE potencia el paper dels estats en detriment dels drets democràtics dels pobles, de les nacions sense estat i dels ciutadans.
d. Després de l'experiència de la difunta Constitució Europea, el Tractat de Lisboa ha estat imposat sense consulta, tret de "l'error corregit" del cas irlandès.

2.Antisocial

a. Directiva Bolkestein.- Privatització, deslocalització i desmantellament dels serveis públics, amb desprotecció social per als treballadors que presten aquests serveis.
b. Directiva "de les 65 hores".- El Parlament Europeu li va posar fre però a la pràctica generalitza l'augment de la jornada laboral i imposa la fragmentació de la negociació col·lectiva, amb la negociació individualitzada o "opting out".
c. Procés de Bolonya.- Mercantilització de l'ensenyament i submissió de carreres i activitats universitàries als interessos de les empreses i a les regles del mercat.
d. "Directiva de la Vergonya".- Persecució, criminalització i violació de drets humans elementals de les persones immigrants; creació de guettos d'exclusió social i camps de concentració per a persones que no cometen cap delicte.

3. Del domini del capital

a. La llibertat que predomina és la la lliure circulació dels capitals i de les transaccions especulatives. Tot està orientat cap al benefici privat.
b. Més d'un bilió d'euros del BCE als mercats financers especulatius, en els darrers anys, a més d'altres immenses sumes de doblers dels governs estatals per a salvar banquers. Continuen les polítiques ultraliberals que han provocat la crisi sense cap voluntat de prevenir els efectes sobre el conjunt dels treballadors i la ciutadania, sense combatre els paradisos fiscals.
c. Indefensió dels països dèbils enfront els atacs dels capitals especulatius, degut a la manca d'homogenització fiscal i desequilibri social amb l'augment i encariment dels seus deutes públics.
d. Per combatre l'anterior, la UE només té receptes de retall de la despesa pública i d'exclusió social dels sectors més desfavorits.

4. De la guerra

a. L'estructura de la Unió Europea ha estat dissenyada com un instrument per a enfortir les regles de joc del gran capital i el domini militar. Cau progressivament la careta d'un suposat "pacifisme" alternatiu al model nord-americà.
b. Des de la II Guerra Mundia, tutela dels EEUU, incloent "cops d'estat encoberts" a la zona mediterrània (Grècia, Turquia, Portugal i Itàlia; "comprensió" del 23-F a Espanya).
c. L'OTAN com una eina de submissió militar i militarista dels EEUU. Amb l'ampliació de la UE a 27 membres, països de l'Est han hagut d'ingrés abans a l'OTAN.
d. Amb el Tractat de Maastricht (1993) s'inaugura la "Política exterior i de seguretat comuna".
e. El 1999 es nomena responsable d'aquesta competència a l'espanyol Javier Solana, antic pacifista, exsecretari general de l'OTAN i responsable formal d'assassinats massius dels bombardejos sobre poblacions de l'antiga Iugoslàvia.
f. L'embrió d'exèrcit europeu "brigades mixtes", conviu i és compatible amb el manteniment dels exèrcits dels estats membres.
g. Política d'espionatge per satèl·lit, servei llogat al holding privat "Agència Europea de l'Espai", coordinat des de Torrejón de Ardoz. Qualsevol moviment dins l'espai europeu pot ser conegut amb detall.
h. Els projectes de la indústria armamentística (gairebé tots amb participació espanyola) tenen cada vegada més espai en l'agenda europea: "Eurofighter", "Airbus A-400", "Tifón", etc. Europa és una potència exportadora d'armes.
i. Defensar-nos, contra qui? Suposadament contra "el terrorisme, la immigració il·legal i el narcotràfic".
j. Les intervencions d'agressió neocolonial als països del sud, sota eufemismes com "accés als recursos energètics globals" -Somàlia, Afganistan?-, jalonen els discursos agressius de dirigents com Àngela Merkel. Mentrestant, cada vegada és més evident la incondicional submissió europea als dictats del Pentàgon, a l'agressió sionista sobre el poble palestí o a l'ocupació marroquina del Sàhara Occidental.
I podríem continuar...

Despeses militars

1.
La despesa militar d'EEUU per a 2009 = 424.963 milions d'euros (515.000 milions de dòlars, més 67.200 addicionals per les guerres d'Iraq i Afganistan durant els sis primers mesos de 2009).

2.
La despesa militar de la UE per a 2009 = 220.000 milions d'euros. Per països: Gran Bretanya: 32.819 milions d'euros, França: 23.357, Itàlia: 22.145, Alemanya: 31.386, Holanda: 9.478, Espanya: 18.609, altres: 82.206.

L'Estat espanyol és el 8è exportador d'armes i municions (2n en el cas d'Àfrica). Armes i municions que van a parar a països com Israel, Marroc i altres que violen els drets humans.

3.
La despesa militar dels 30 països de l'OCDE (Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic) = 730.000 milions d'euros.

Font: dades de documents oficials de l'OTAN i la UE

Despesa social comparativa

▶ "Els objectius del Mil·leni" de reduir a la meitat la pobresa per a l'any 2015 han de menester 554.744 milions d'euros (760.000 milions de dòlars), molt menys que la despesa militar de l'OCDE de només un any.
▶ Amb el cost de fabricació d'un sol fusell (73 euros) es pot prevenir la ceguesa per a 3.000 nins/nes, d'un any d'edat, mitjançant vitamina A.
▶ L'estat espanyol gasta al dia 52 milions d'euros en despeses militars (sense comptar la militarització camuflada en "investigació científica"), suficient per cobrir el salari bàsic de 650 euros per a 78.461 treballadors/res sense prestació social. Amb només la despesa militar espanyola de 12 dies arribaríem a cobrir aquest salari mínim d'un mes per a un milió de persones.
▶ L'ajuda espanyola per al terratrèmol d'Haití ha estat de 34 milions d'euros, l'equivalent a 16 hores de despesa militar de l'Estat espanyol.
▶ Amb el cost d'un bombarder estratègic (1.600 milions d'euros) es pot garantir l'educació per a 15 milions de nins i nines sense escolarització.

SALUT I ANARQUISMES

Vagues generals

Josep Cara Rincón (Berga)

Parlar de vagues generals em sembla una tonteria. M'ho sembla perquè no és realista, sobretot si miro el món laboral i social que m'envolta. Tot i que la vaga general podria ser una bona eina, no em sembla ara un bon argument. M'explicaré: crec que s'ha d'anar d'allò petit en allò més gros. Parlar per parlar pot acabar sent desmobilitzador. Al nostre poble o comarca no seriem capaços de fer una cosa així, no som prous per tancar-ho tot i mira que això és xic. Però seriem capaços d'assumir conflictes petits o mitjans i posar-hi tota la força de les què som (què no és poca) però no més. I aquest és el nostre compromís de fa anys. Ser pocs no és excusa per no fer res (aquesta cantarella ja ens la coneixem) i estic convençut que és pot fer molt sent pocs però compromesos. No estic fent apologia de ser pocs, preferiria que fòssim molts però la realitat és la que és. A més, ser molts no és bo en sí mateix, créixer està bé però no a qualsevol preu. Quan donem exemples, amb un munt de conflictes portats amb acció directa i eficàcia, llavors podrem posar-nos d'acord per aturar el que calgui. De moment, aquest tipus de paraules, almenys a mi, fan que no em prengui seriosament les que les diuen.
Enguany que fa cent anys del naixement de la Confederació és oportú parlar d'anarcosindicalisme. Bàsicament perquè encara mantenim debats descontextualitzats —allunyats de la realitat— quan no falsos —per servir a interessos que no són els que es manifesten—. Tant entre les diferents confederacions, com dins cada una d'elles. Els sindicats no representen ningú i als pocs que representa són funcionaris o treballen a empreses del metall que estan en vies d'extinsió. Cal tornar al sindicat integral, per barris i pobles i donar-ho tot als conflictes xics. Cal treballar molt des de la propaganda pel fet, m'explico la gent no vol saber res de sindicats, la gent creu que els sindicalistes són uns xoriços que només volen hores sindicals i ténen molts motius per pensar això. Res, un altre dia segueixo amb el tema.
Per acabar, i en la mateixa línia, vull fer una crida per exigir a les companyes solidaritat amb la Tamara. I aprofito per —escrivint— manifestar-me en contra dels què només escriuen, ja que la solidaritat no pot esdevenir mai un brindis al sol, si ho fa ja no és solidaritat sinó una acció simbòlica que en aquest cas és més pròpia de polítics o capellans que volen treure rèdits de la situació dels altres. La solidaritat és suport mutu, és acció, és material, són diners, és compromís.
Salut i anarquia!

La baixa afiliació i participació de les dones a la CGT

Dones Llibertàries

Hi ha una part d'afiliació del nostre sindicat que veu amb esgarrifança que es demanin dades desagregades per sexe per disposar d'estadístiques per conèixer millor com som i què pensem en aquesta organització.

Sovint sentim a dir que a la CGT el masclisme no existeix, que no és una organització androcèntrica, que aquí totes i tots som iguals. Si això és cert, com és que al nostre sindicat, a Catalunya, s'afilien moltes menys dones que homes? Com és que hi ha moltes menys delegades que delegats? Aquestes són les úniques dades que coneixem:

- El percentatge d'afiliades (29,6%) i afiliats (70,4%), segons les dades de 2009.
- El nombre de delegades i delegats, a partir de les dades de l'Idescat sobre les eleccions sindicals on, per altra banda, veiem que el percentatge de representació sindical femenina dels altres sindicats és més elevada:

	CCOO	UGT	USO	CGT
Dones	35,03	35,87	43,93	27,3
Homes	64,94	64,13	56,07	72,4

No penseu que aquí passa alguna cosa? Des de la Secretaria de la Dona del Confederal sabeu que es treballa per conscienciar la classe treballadora de la importància de denunciar situacions de discriminació per raó de sexe tant en l'àmbit laboral com en qualsevol altre. Cada 8 de març editem cartells i manifestos amb un discurs crític amb el patriarcat i el model androcèntric de la societat que impedeix les dones participar en la vida pública.

Què és el que impedeix les dones lluitar per la transformació de la societat, pels seus drets laborals, des de la CGT?

Les estadístiques no són una finalitat en sí mateixes, són una eina de coneixement. Sabem en què treballen les dones afiliades? Sabem el tipus de contracte que tenen? Sabem quina és la jornada laboral? Sabem quines són les seves prioritats? Sabem per quina raó no participen en el sindicat? Té a veure amb el propi sindicat o, pel contrari, amb la seva situació personal?

Potser si els ho preguntéssim ens adonaríem que s'ha de canviar alguna cosa, o bé que s'ha de fer el mateix que fem, però d'una manera diferent, o en horaris diferents. Si no sabem el què, no podem saber ni el perquè ni el com.

Potser la por dels que no volen saber, dels que prefereixen ignorar que conèixer és, en realitat, por a qualsevol canvi.

Declaració de l'Assemblea de Moviments Socials de Catalunya

FSCat 2010

En el marc del II Fòrum Social Català, els moviments socials de Catalunya ens hem reunit a Barcelona, en uns moments en què la crisi global capitalista ens colpeix amb força, generant un augment de l'atur, la pobresa, les desigualtats i la repressió, sense precedents en les darreres dècades.

Davant d'aquesta situació, denunciem les polítiques dels governs i de les institucions internacionals, encaminades a recolzar i enfortir el sistema capitalista i patriarcal, responsable de la crisi, a socialitzar les pèrdues i augmentar l'explotació de la majoria de les persones i dels pobles per part d'una minoria que posseeix el poder econòmic mundial. Ens neguem a acceptar que els responsables d'aquesta crisi en surtin beneficiats, mentre que es consolida un sistema que mercantilitza tots els aspectes de la nostra vida.

Durant aquest primer semestre de 2010, la UE està presidida per l'estat espanyol i es pretén adoptar decisions importants, per desenvolupar el Tractat de Lisboa. Aquest Tractat, que manté en essència el contingut de la Constitució europea rebutjat per diferents referèndums, ha estat aprovat sense debat ni coneixement de la immensa majoria de la població europea, demostrant un cop més el caràcter antidemocràtic del procés de construcció política de la Unió Europea.

Com si res no hagués succeït en aquest darrer any, els governs europeus continuen basant el futur de la UE en les polítiques neoliberals i neocolonials. El Tractat de Lisboa consolida el lliure mercat i la competència com a l'element essencial de la política econòmica, al mateix temps que força la privatització dels serveis públics i de les pensions, precaritza el treball i incrementa la pobresa, afavorint l'acumulació de la riquesa en mans d'una minoria. Aquestes polítiques consoliden un sistema basat en l'explotació de les persones i la natura, que manté la injustícia climàtica, la desigualtat entre homes i dones, nega l'accés a un habitatge digne, alimenta la xenofòbia i el racisme, nega els drets dels pobles i provoca conflictes i guerres per motius econòmics.

Calendari de mobilitzacions a Barcelona i la resta de Catalunya

2010
Semestre de la presidència espanyola de la UE. Organitzem la resposta social.

8 de Març
Reforçar les cites ja existents, denunciant les polítiques regressives de la UE en relació als serveis públics, polítiques d'igualtat o dret al propi cos.

1 de Maig
Dia dels treballadors i treballadores. El semestre europeu es veurà marcat per l'intent dels governs d'aconseguir que la crisi la paguem els treballadors. Un 1 de Maig alternatiu serà una de les cites de mobilització com a campanya.

6 i 7 de juny
Cimera Euromediterrània. L'objectiu de la campanya és organitzar una contracimera alternativa, a més d'impulsar mobilitzacions grans i accions de bloqueig en rebuig a les polítiques de la UE en temes com immigració, relacions Nord-Sud, conflicte Israel-Palestina, Europa militar,…

Però nosaltres sabem que aquesta crisi ha estat provocada pel sistema capitalista i que no té sortida des de dins del propi sistema. Volem un canvi de sistema, que garanteixi els drets i les llibertats individuals i col·lectives, i que posi l'economia al servei de les persones, amb un model productiu destinat a satisfer les necessitats socials i respectuós amb la natura. Volem una democràcia econòmica social i solidària, sota el principi de la sobirania alimentària dels pobles.

Volem una Catalunya en un món sense pobresa ni exclusió, amb ocupació estable i salaris dignes, amb serveis públics universals, gratuïts i de qualitat, amb plena igualtat entre dones i homes, on el treball reproductiu sigui compartit per tots i totes, sense discriminació per motius de nacionalitat, ètnia o orientació sexual, sense nuclears ni transgènics, on la desmilitarització, la pau i la solidaritat entre els pobles sigui una realitat.

Sabem que, per aconseguir aquests objectius i canviar les polítiques neoliberals de la UE, és necessària la mobilització social. Per això, fem una crida a organitzar una àmplia mobilització contra l'Europa del Capital, la Crisi i la Guerra, al llarg d'aquest semestre durant la presidència espanyola de la UE. En concret, cridem a organitzar una important mobilització els dies 4, 5, 6 i 7 de juny, durant la cimera de caps d'estat de la UE i dels països del Mediterrani, que tindrà lloc a Barcelona. També cridem a preparar les mobilitzacions de l'1 de Maig contra l'Europa del Capital, i a donar suport actiu a les convocatòries del 8 de Març, Dia de les dones. També convidem a participar en les mobilitzacions que es faran a Madrid els dies 17 i 18 de maig, amb motiu de la cimera de caps d'estat UE-Amèrica Llatina.

Perquè no volem deixar el nostre futur en les mateixes mans de qui ens ha conduït a aquesta situació, ens hem de mobilitzar. Enfront de l'Europa del Capital, la crisi i la guerra, defensarem l'Europa social, dels pobles i de la pau.

Més informació
www.noue2010.blogspot.com

El monument feixista de la Feixina

Pep Juárez CGT-Balears

L'equip de govern de l'Ajuntament de Palma, amb la batllessa Aina Calvo al capdavant, seguits dels Ramón, Grosske i companyia, tots ells suposadament progressistes, han pres la decisió de no esbucar el monòlit de la Feixina, aixecat en memòria de "los héroes del Crucero Baleares". Ho han decidit, segons sembla, emparant-se en la Llei que diuen "de la Memòria Històrica" (aprovada pels seus propis partits a les darreries de 2007) i també en un informe fet a mida dels seus propòsits. Amb això, aquests polítics "de centre-esquerra", qui ho anava a dir, garanteixen el futur del monument feixista, complint el testament polític del dictador Franco: allò de "todo atado y bien atado".

Les reaccions davant aquesta decisió municipal no deixen el menor dubte al respecte: mentre la dreta i la ultradreta es freguen les mans de gust (cal veure, per exemple, els comentaris en l'edició digital de "El Mundo"), la indignació és la nota dominant entre els sectors d'esquerra i reivindicatius de la memòria històrica, com l'AMHM.

Entre i entre, l'esperada "comprensió" del sector clientelar. D'altra banda, no crec que la decisió municipal hagi suposat una gran sorpresa per ningú. Qui més qui manco la podíem esperar. La "capacitat" política dels nostres governants ha quedat suficientment demostrada en casos anteriors, com Son Espases, la política hotelera, els drets laborals en IB3 o el Pla de Carreteres de Mallorca.

Un servidor, al manco, així ho esperava. Ja en el meu article "Matar la Memòria" (publicat, entre altres, pel diari "Última Hora", 21-12-2007) on feia una anàlisi crítica de l'aleshores recentment aprovada "Llei de la Memòria Històrica", deia: "Quan, per exemple i sense anar més enfora, es dubta en eliminar, en aplicació d'aquesta llei, el monument feixista de La Feixina, a Palma, "per la seva certa qualitat artística o monumental", i fins i tot quan l'equip de govern municipal, de suposat "centre-esquerra", està a una passa de donar el títol de fill il·lustre de Ciutat al promotor del referit monument (que, per cert, ja té un carrer a Palma), ens podem fer una idea d'en què quedarà tot això. Per una patètica manca de coratge polític, aquesta llei ni tan sols serà efectiva per eliminar els vestigis formals del passat tenebrós de la dictadura. És a dir, no servirà ni com a una rentada de cara".

Com en altres ocasions, m'hagués estimat més estar equivocat. Però d'una llei que guarda una còmplice equidistància entre víctimes i botxins, que no anul·la les sentències de la dictadura, en processos ignominiosos, contra els defensors de les llibertats democràtiques (molts d'ells assassinats pel règim franquista), que no defineix com a responsabilitat de les administracions públiques la localització, identificació i rehabilitació de les víctimes innocents de la repressió, els cossos de les quals encara romanen en fosses comunes, o anònimes en les voreres de les carreteres..., d'aquesta Llei no podem esperar sinó que serveixi de coartada a la covardia política dels que ens governen.

I parl de covardia perquè no puc creure que siguin uns ignorants. Perquè supós que saben que les "heroïcitats" del "Baleares", enfonsat en una acció de guerra per part de l'armada republicana el 6 de març de 1938, van consistir fonamentalment en bombardejos assassins sobre poblacions de ciutats mediterrànies, com la massacre dels milers de víctimes civils, dones, nins i gent gran que fugien en massa, preses del pànic, els dies 7 i 8 de febrer de 1937, de la Màlaga assetjada per l'exèrcit (nodrit en la major part per "regulars" africans i tropes italianes) del sanguinari Queipo de Llano. Una gran quantitat de persones indefenses, que van quedar atrapades en la carretera costanera de 200 quilometres cap a Almeria, "la carretera de la mort", un parany mortal en un immens paredó de cara a la mar, varen ser objectiu fàcil per als "herois" del "Baleares" i del "Canarias", amb peces d'artilleria de 203 i 120 mm, així com per als avions italians i alemanys, que també participaren en la matança.

Estic segur que també saben que, fins i tot advocant a la indigna Llei de la Memòria històrica, era igualment legal esbucar el monument de la Plaça de la Feixina. Però els ha mancat valentia per a fer-lo. Per això, encara que canviïn les lletres de l'enunciat, aquest monòlit es perpetuarà dedicat a la memòria del "Baleares", un vaixell feixista responsable de crims de guerra. I a partir d'ara també serà, per als nostres governants, un monument representatiu i commemoratiu de la seva covardia.

Càmeres de videovigilància a la UAB: sospites confirmades?

Secció Sindical CGT-UAB

Ja fa mesos la CGT ha denunciat a diferents òrgans de la UAB la presència de càmeres de videovigilància a la UAB no senyalitzades que presumptament contravenen la normativa vigent sense que hi hagi constància que des dels òrgans de govern s'hi hagi posat cap remei.

També fa mesos que la CGT, junt a altres col·lectius i persones individuals de la Comunitat Universitària, va denunciar la presència de cossos policials i parapolicials a la universitat, tot preguntant quins eren els motius d'aquesta presència i qui l'havia ordenat. Durant el curs passat i l'anterior, quan hi va haver alguna resposta de la institució, es va assenyalar que aquesta presència de policia s'havia sol·licitat davant de situacions excepcionals.

El dilluns 1 de febrer es va produir la detenció d'un estudiant de la Facultat d'Economia i Empresa dins del Campus de Bellaterra de la UAB per part d'agents de paisà dels Mossos d'Esquadra. Un altre més va ser denunciat i dos més identificats pels mateixos agents. Aquests fets renoven les sospites que fa temps s'han anat denunciant: És cert que hi ha de manera habitual policia a la Universitat? Qui els ha autoritzat a ser-hi? Ha estat aquesta una decisió presa de manera pública en els òrgans de representació que té la pròpia Universitat? Amb quina finalitat?

Creiem que la defensa de la Universitat com un espai lliure de repressió, de debat sense restriccions i de foment de l'esperit crític i la cultura de participació cultural, social i política continua sent, avui, tant necessària com sempre. És per això que la CGT de la UAB sol·licita a la Rectora, a l'Equip de Govern i a les instàncies competents que de manera urgent:

- Que expliqui sota quines circumstàncies i en base a quina autorització es va produir la presència d'agents dels Mossos d'Esquadra dins de la UAB.
- Que expliqui també si aquesta presència és habitual o no, i en el seu cas sota quin mandat.
- Que s'emprenguin les mesures pertinents per acomplir de manera estricta la normativa vigent d¡en matèria de càmeres de vigilància.
- Que es faciliti assistència jurídica a la persona detinguda i a la denunciada si l'actuació de la policia no va ser sol·licitada per la UAB.
- Que s'emprenguin les mesures pertinents per a demanar al Departament d'Interior i Participació Ciutadana explicacions pels fets ocorreguts.

Les dones treballadores no ens deixem enganyar

Dones Llibertàries (*)

Tothom parla de sortides a la crisi cercant solucions. Mentida: el capitalisme és crisi i guerres i no te solució. Tots els mitjans de comunicació, partits i sindicats majoritaris parlen de pactes i diàleg per frenar l'atur. Mentida: l'atur creix i les reformes laborals fan retrocedir les nostres condicions de treball i la vida cada cop és mes difícil. Diuen que la privatització dels serveis públics els millora perquè els modernitza. Mentida: les dones veiem com es deterioren, s'encareixen i ens obliguen a fer-nos-en càrrec dins de casa. Ens diuen que no hi ha prou diners. Mentida: els diners els hi han donat als bancs. Ens diuen que amb les lleis d'igualtat, dependència, conciliació… la dona ha guanyat drets. Mentida: les dones perdem les feines i les que encara treballen majoritàriament son precàries. Ens diuen que amb la nova llei de l'avortament la dona serà mes lliure de decidir sobre el seu propi cos. Mentida: cada vegada més l'integrisme catòlic pren força en aquest règim monàrquic. Ens diuen que pel nostre bé cal endurir les lleis contra la immigració, les treballadores sexuals, les okupes, etc. Mentida: la repressió policial amaga xenofòbia en un cas, hipocresia masclista en l'altre i en tots els casos és violència d'Estat contra els desposseïts.

Dona, confiem només en la nostra lluita. Tallem el diàleg social. Vaga general per aconseguir:

- Aturar les reformes laboral i de pensions.
- Cap acomiadament més. Repartiment de les hores de treball sense disminució de sou.
- Prestació d'atur indefinida. Transport gratuït i paralització dels desnonaments en cas d'atur.
- SMI de 1200 euros. Pujada de les Pensions.
- No a la privatització del serveis públics. Cap euro per a l'empresa privada (inclosos l'Església i l'Exèrcit).
- Retorn de l'ajut estatal de la banca. Confiscació de les vivendes dels bancs i caixes per a ús social.
- Prou augments al rebut de la llar. Ni IVA ni IRPF. Impostos als rics.
- Derogació de la Llei d'estrangeria (Cap persona és il·legal).
- Prou de repressió a les treballadores sexuals. Drets laborals i socials per a elles.
- Dret a una sexualitat lliure. Avortament lliure i gratuït per la Seguretat Social.
- Enfrontar la violència masclista a les nostres llars, carrers i treballs. Prou violacions i tortures de dones com arma de guerra.

(*) Comunicat per al 8 de març

> MÉS MEDIA

A favor d'una ràdio i una televisió al servei de la ciutadania i no pas del negoci dels empresaris

Federació Gràfica Estatal de la CGT

No a aquesta Llei de Comunicació Audiovisual que s'oblida de la gent, i que està feta exclusivament per a l'empresari.
- No garanteix ni promociona el servei públic.
- No garanteix la qualitat en l'ocupació ni els drets laborals.
- No garanteix la pluralitat informativa ni la llibertat d'expressió.
- No garanteix l'accés i participació social.
El Ministeri d'Indústria es va comprometre amb CGT que participaríem en aquesta Llei. Va incomplir la seva paraula. No va atendre les nostres propostes i sí les de UTECA, ASODAL i altres organitzacions amb interessos privats.
Aquesta Llei qüestiona la viabilitat del sector audiovisual. A més, elimina el concepte de servei públic per als operadors privats, i els treu obligacions. Destrueïx ocupació i fomenta la subcontractació i la precarització. A l'eliminar l'Estatut de la Ràdio i la Televisió i la Llei del Tercer Canal s'obre la porta a la privatització total, a través de la gestió, dels canals públics. S'impedeix el desenvolupament de les emissores comunitàries, que ofereixen un servei ciutadà sense ànim de lucre. S'oblida de la funció social dels mitjans audiovisuals i redueïx al ciutadà a ser un mer consumidor.
CGT proposa una regulació que garanteixi per a tots els canals:
- La funció de servei públic essencial.
- Informació independent, rigorosa, veraç i plural.
- Programació de qualitat que atengui a l'interès general.
- Creació d'Estatuts de Redacció i Consells de Continguts.
- Participació dels treballadors en el Consell d'Administració.
- Producció interna, amb recursos tècnics i humans de la pròpia empresa.
- Ocupació estable i de qualitat. Eliminar la subcontractació i la precarització del treball.
- Desenvolupament del dret a la diversitat lingüística.
- Participació ciutadana.
I per a les cadenes públiques:
- Un finançament que les faci viables, i que la seva titularitat i la seva gestió siguin públiques.
Només d'aquesta manera es podrà donar estabilitat al sector audiovisual i als seus treballadors. En definitiva, l'objectiu és el de salvaguardar el servei públic i, a la vegada, els drets dels ciutadans. Aquesta Llei es pretén aprovar sense debat, donant l'esquena a la ciutadania. Entre tots podem millorar aquesta Llei.
Signen: Seccions Sindicals de CGT a Atlas, IB3, Tele5, TV3, RTVA, RTVE, RTVM, RTVV

Dinamita de cervell

DIVERSOS ACTES I LA PUBLICACIÓ DE LA SEVA BIOGRAFIA EN CATALÀ RECORDEN LA FIGURA DEL MAQUIS

Cinquanta anys de la mort de Quico Sabaté

Berta Combalia

Sant Celoni, 5 de gener de 1960. 2/4 de 9 del matí.
"Bang!" -escopí l'arma del guàrdia civil. No en va ser només un, en van ser molts més. L'agent de cos de la "Benemèrita" i el sometent que l'esperaven van descarregar del tot les seves armes i la seva ràbia contra el seu cos. Per fi, havien acabat amb la vida del "bandoler" Francesc Sabaté Llopart, el Quico, l'home que des de 1939 havia estat el malson de la policia espanyola a Catalunya. Al Museo de la Guardia Civil de Madrid durant anys hi van estar exposades les armes que li van trobar a sobre en assassinar-lo (a la secció de trofeus, suposem).
"No som atracadors, som resistents llibertaris. Tot això que ens enduem ens servirà per alimentar els fills dels antifeixistes que heu afusellat, abandonats i famolencs. Som els que no hem claudicat ni claudicarem. Seguirem lluitant per la llibertat del poble espanyol fins a la nostra mort".(1) El Quico va morir com ell volia, sense haver abandonat la lluita contra la tirania fins el dia en què el van assassinar.

El Quico va ser una de les moltes resistents que van jugar-se la pell per combatre el règim franquista fins a la seva mort. Va tenir la sort de ser de les qui més anys van sobreviure a la persecució, que en molts casos no es limitava al territori controlat pels feixistes, sinó també a França, on les autoritats, amb el pas dels anys, cada vegada anaven més del bracet de la policia franquista.
Francesc Sabaté Llopart va néixer a l'Hospitalet de Llobregat el 30 de març de 1915. Als 10 anys va començar a treballar com a aprenent de llauner, i als 15 anys va afiliar-se al sindicat d'Oficis Diversos de la CNT de l'Hospitalet, organització a què va pertànyer tota la seva vida, si bé no pel que fa a la disciplina, sí en esperit.
Breu a l'hora de parlar, prudent i valent, així és com el descriu el seu amic Antonio Téllez Solà. La seva i la de les seves companyes va ser una lluita per alliberar el poble espanyol de la tirania que, a través de la violència del terrorisme, el feia viure en la injustícia, dessagnat i empobrit.
El 1936 va marxar al front d'Aragó i s'incorporà a la columna de Los Aguiluchos, juntament amb alguns dels membres del seu primer grup d'acció (Los Novatos), i la seva companya Leonor. N'hagué de fugir, després d'ajusticiar el comandant comunista Ariño, cap d'una columna confederal en què va lluitar i que en un combat, dins de l'estratègia comunista per aconseguir el comandament de l'Exèrcit, es va utilitzar com a força de xoc suïcida: havia mort el 80% de les seves components. Durant l'ocupació alemanya de l'Estat francès, moment en què ell s'hi trobava (en un camp de treball forçat) va integrar-se en grups de resistents o maquisards. L'any 1941 torna a Barcelona, el seu punt d'acció més important, i reprèn la lluita contra el règim franquista de l'única manera que ell la concebia, és a dir, al mateix terreny on les companyes eren empresonades i afusellades, on la població patia l'assetjament de la tirania, a l'Estat espanyol. Diversos seran els viatges que farà des de França cap a Catalunya per a dur a terme les seves accions, i diversos seran els grups en què participarà.
La lluita de les resistents llibertàries espanyoles, tot i tenir un objectiu comú, va tenir diferents formes. Generalment, actuaven en petits grups d'acció d'afinitat, i conforme les seves membres anaven caient per la repressió, s'anaven reconfigurant. Les dones i homes que en formaven part eren, sobretot, de les bases sindicals obreres, que des de les revoltes insurreccionals per proclamar el comunisme llibertari durant la Segona República arreu de l'Estat espanyol, reprimides durament per les autoritats republicanes, no van voler abandonar la seva lluita apassionada, amb les armes a les mans (i com sinó, si els seus enemics anaven armats?) per la revolució social. Actuaven amb l'ajuda del Comitè de Defensa de la CNT, això a Catalunya, que entre d'altres funcions s'encarregava de proporcionar ajut als presos que farcien les garjoles franquistes. Els grups que actuaven en zones rurals van dur a terme nombrosos actes de sabotatge contra infraestructures com línies d'alta tensió o línies de ferrocarril. A ciutat, els grups ajusticiaren confidents i elements clau en la repressió (com els policies de la Brigada Politico Social (BPS) Antoni Seba i Eduardo Quintela), cometeren actes de sabotatge per tal de malmetre l'economia de la dictadura. Distribuïren propaganda antifranquista, en què s'adreçaven a la població animant-los a incorporar-se a la lluita antifranquista i a vèncer la por a la repressió. Una altra tasca important va ser l'ajut moral i material als presos. En haver-se produït una emboscada contra resistents, els companys intentaven organitzar assistència jurídica (la qual sovint buscaven a França), i també els enviaven diners. També ajudaren presos a evadir-se de les presons.
Els mitjans econòmics per dur a terme els seus actes els aconseguien apropiant-se de calés de bancs, empreses importants o persones carregades de bitllets. Aquests atacs contra símbols del capitalisme eren aprofitats per les autoritats i pel mitjans del règim per titllar-les de bandoleres, malfactores, etc.
Els grups no actuaven sols és clar, hagués estat impossible la seva tasca clandestina sense l'ajut dels enllaços, dels guies de muntanya, les nombroses dones, homes i la quitxalla que els guarnien de queviures en els seus refugis o punts del camí, les persones afines (en nombrosos casos no units per les idees, sinó per amistat o parentiu) etc. En les seves expedicions repressives la policia també detenia i empresonava aquestes persones que ajudaven els combatents, així feia palesa la seva autoritat i infonia la por. Un element clau que va permetre que la repressió fos tan expeditiva com ho va arribar a ser van ser la figura del confident i la de l'infiltrat, que com explica Antonio Téllez en el treball històrico-biogràfic "Sabaté. Guerrilla urbana a Espanya (1945-1960)", van permetre conrear la confusió en l'entorn de la resistència. Vegem el que ens n'explica:
"'L'alliberament nacional' es va celebrar amb una orgia de sang i fetge, una fúria assassina que es perllongà durant anys arreu d'Espanya. De Barcelona a Sevilla, de La Corunya a València passant per Madrid; plovia la sang del jovent espanyol antifeixista. Nit i dia eren executats. Amb un dit acusador n'hi havia prou per a liquidar algú. Un altre procediment d'extermini tan eficaç com l'anterior el succeí: els consells de guerra.
Probablement els vencedors pen-

Treballadors i antifeixistes tots

Desperteu-vos de la letargia en què us ha immers la misèria, la fam i la fatiga!
Desperta i obre els ulls, treballador.
T'adonaràs de la injustícia i el crim que estan cometent contra els teus fills, que cauen malalts per la manca d'aliments, i que es veuen forçats a treballar, tan jovenets encara, per guanyar unes engrunes de pa, sense poder anar a l'escola i adquirir una instrucció elemental.
Veuràs la injustícia i el crim que estan cometent contra tu mateix, que esgotes les teves forces en un treball aclaparador, que sobre les teves espatlles has de suportar totes les càrregues de l'estat policial que el franco-falangisme imposa amb la violència i el crim a tot el poble espanyol.
Desperta d'aquesta letargia causada per les innombrables hores de feina que has de fer sense veure't correspost bis a bis de les teves necessitats; TU que tot ho produeixes i que res tens i no pots ni alimentar els teus fills material ni esperitualment; que això busquen els qui t'oprimeixen per poder convertir-los demà més fàcilment en esclaus del capitalisme i poder-los arrencar sense que es rebel·lin quan siguin homes depauperats dels braços de sa mare, la seva dona, sons familiars i, enquadrats en les divisions de què tan presumeixen, convertir-los en carn de canó i oferir-los al millor postor com ahir féu Franco amb Hitler per ajudar el triomf del nazisme, i avui malda per fer-ho també, venent Espanya i els espanyols, no al poble democràtic nord-americà, sinó als milionaris nord-americans representants del capitalisme internacional. Aquests, ahir aguantaven les injúries de Franco el lacai, quan creia tenir un amo més poderós, i avui li donen suport i l'exalcen per tal que els ajudi a defendre els seus interessos més baixos, prostituint així vergonyosament els mots Llibertat i Democràcia, que tant presumeixen defendre.
Intel·lectuals, treballadors, homes de consciència liberal i llibertària, unim-nos tots en la lluita clandestina contra Franco i els seus botxins i contra el règim que ens tiranitza.
Uniu-vos al voltant dels grups de la Resistència anarcosindicalistes i de la CNT. Tots ens coneixeu i sabeu que ens trobareu a la bretxa, com sempre.

saren que un 'país civilitzat' havia de dur a terme els seus crims embolcallats d'una certa aparença de legalitat. Al capdavall era una nació que es mostrava aferrissadament defensora del cristianisme. Així doncs, a les sacas les succeïren els processos col·lectius, en què vuitanta o cent persones podien ser incloses en un mateix expedient. Tant hi feia que els acusats no es coneguessin entre ells; el relator llegia l'apuntament de l'auto i la sentència es comunicava immediatament: condemnats a mort!
Quants van ser els espanyols que van morir entre 1939 i 1943? Aquest nombre segurament mai no es coneixerà. Centenars de milers, sens dubte, però... quants?
Ja un pèl farts de tanta sang vessada, els franquistes van canviar l'estratègia i es van dedicar a captar elements «recuperables», fins i tot a França. Varen exercir la coacció a antics militants obrers amb l'anhel d'incorporar-los a les seves organitzacions, particularment a l'anomenada Central Nacional Sindicalista (CNS). Si van ser capaços de proposar-ho a persones tan fermes com Joan Peiró Belis i José Villaverde (ambdós assassinats perquè no es van deixar ensarronar), no és gens d'estranyar que també ho intentessin amb molts d'altres menys forts, i que -també menys dignes- aconseguissin entabanar-los.
En una nova fase, els serveis policíacs franquistes van optar per una tracamanya diferent a la d'incorporar antics militants sindicalistes o especialistes en qüestions obreres a la CNS. Aquesta va ser el sotmetiment dels dirigents al dictat de les autoritats, tot procurant fer la impressió que gaudien de llibertat de criteri. Per exemple, el Partit Laborista.(2) Els seus membres provenien de diversos àmbits, particularment de la CNT i del Partit Sindicalista (aquest darrer fundat per Ángel Pestaña Núñez l'abril de 19333).(3)
El prestigi d'aquests homes, així com les seves relacions i coneixement de l'entorn en què havien militat durant anys, feien que aquests homes fossin un entrebanc menystingut en el desenvolupament de qualsevol tasca revolucionària. Efectuant un doble tripijoc hàbil que fins i tot possibilitava llibertats, sobreseïments de causes, etc., van desesmar l'entorn obrer. Ben instruïts, van aconseguir ensarronar molts bajans fent-los creure que estaven al servei de l'organització. Realment eren instruments menyspreables de la Prefectura de la Policia.
Dos individus que van destacar en aquesta comesa van ser Eliseu Melis Díez i Antoni Seba Amorós. Melis era antic militant del Sindicat Fabril i Tèxtil de Barcelona, en què participà a les juntes durant els anys 1931-1935. Col·laborava sovint amb l'òrgan confederal 'Solidaridad Obrera'. Era un home intel·ligent i actiu; tot i ser molt conegut dins l'organització mai no va ocupar cap càrrec durant la Guerra Civil.
Quan va acabar la guerra militar, Melis va romandre a Barcelona. Més endavant viatjà a França diverses vegades, d'on retornà embolcallat d'una gran influència del comissari Quintela. L'activitat 'orgànica' de Melis va ser constant. Assegurava que treballava en pro de la CNT des de la Prefectura de la Policia. Amb els seus mals ginys aconseguí ocupar el càrrec de secretari d'un Comitè Regional clandestí l'any 1942. Quan en va ser substituït, continuà intervenint en l'organització en nom d'un 'grup anarquista'.
Una de les tasques de Melis era així doncs atraure la confiança dels companys per a poder desarticular l'organització clandestina, sobretot quan les autoritats consideraven alarmant la seva activitat.
La policia catalana pot restar agraïda eternament a Melis. La seva presència va impedir durant anys que es constituís una organització clandestina eficaç.
Quintela sempre va estimar-se més conservar un embrió organitzat de la CNT, amb la condició d'estar-ne ben assabentat. Això li permetia conèixer els nous elements, i sobretot esbrinar les intencions de l'Organització. Allò que amoïnava el cap de la BPS realment era la formació de grups d'acció que s'esquitllessin del control directe orgànic, com el de Sabaté. Els segells de cotització -com ell deia- li importaven un rave".
Una altra de les tasques que duien a terme era intentar organitzar la lluita per tal de fer-la més eficaç i per guarnir-se de mitjans per fer més vulnerable la cruenta repressió; organització precària fins l'any 1949, i a partir d'aleshores, progressivament en descens fins arribar a ser inexistent. Aquest punt d'inflexió, l'any 1949, és conseqüència d'una nova allau repressiva, sobretot a Barcelona, aquesta vegada ingent, descomunal, en què van ser empresonades i afusellades moltes moltes resistents i persones que els oferien ajuda.
L'Organització confederal i l'MLE en general a l'exili,(4) cada dia més burro-cratizades, consideraven més interessant debatre i dedicar-se a les tasques burrocràtiques que dirigir la seva mirada cap a Espanya, on les combatents anaven caient una rere l'altra. Potser una organització més eficaç o com a mínim un suport més decidit hagués pogut evitar en alguns casos que la policia pogués desmantellar força fàcilment els grups. Aquests, per exemple, solien emprar refugis tant a la ciutat com al camp comuns, i conforme la policia anava coneixent els refugis comuns li era més fàcil fer la seva feina. El Quico no podia suportar aquesta actitud i va dedicar les seves energies a la tasca organitzadora tant com va poder, també els seus darrers anys de vida, moments en què semblava que fos impossible aconseguir-ho. Ho va fer tant a peu de carrer com a través de la propaganda, com en el manifest "Treballadors i antifeixistes tots" escrit per Quico Sabaté com a Grups Anarcosindicalistes (creats el 1955), un grup d'acció que va decidir actuar sota la seva pròpia responsabilitat, sense comprometre l'organització en les seves activitats.
Hi va haver qui va afirmar que l'actuació dels grups d'acció era la causa que les persones que es dedicaven a les tasques dels comitès, de propaganda i de proselitisme també caiguessin en les allaus repressives. També, i això és el que sens dubte més colpia a Sabaté i als resistents en lluita, hi va haver qui, dins la mateixa Organització, els acusava de malfactores, bandoleres, talment com feien els mitjans franquistes. En lloc de qüestionar-se si amb una organització més eficaç, en què l'Organització de l'exili hagués pogut intervindre però no ho va fer pas, haguessin pogut aplegar més recursos i ser un suport clau per als grups de resistents. Sense qüestionar-se si aquest fet era conseqüència de la desorganització i no de les seves actuacions en si. Els grups d'acció, davant d'actituds com aquestes, van decidir organitzar-se i actuar pel seu compte, per tal de responsabiltzar-se ells mateixos de la seva acció. Fins i tot aleshores els grups d'acció van ensopegar amb la desautorització i el no reconeixement de l'ML. El Quico ho va poder viure en la seva pell, en el seu intent d'organitzar i aplegar els companys de la regional catalana en els Grups Anarcosindicalistes. Josep Lluís Facerias i altres companys també ho van poder viure en la seva pell a l'MLR (Moviment de Resistència Llibertària). Als Plens de l'ML, una vegada rere l'altra, era desaprovada l'actuació d'aquests grups. Què en pensava d'aquesta actitud, el Quico? Ben palès queda en aquestes línies en què s'adreça a un amic seu, Joan

Contraanuncis

Perelló, després d'haver assistit tots dos al X Ple Intercontinental de l'MLE-CNT, a Tolosa al setembre de 1959:

"Amb la meva activitat només he arreplegar disgustos, odis, infàmies. Els qui m'ataquen són precisament els qui em deuen suport i no ho fan per a poder mantenir-se en els seus càrrecs i per la temor d'haver de viure un dia amb el fruit del seu treball. Ens coneixem des de la nostra infància i saps com sóc, que no puc propagar les idees que defenc i no donar l'exemple. No puc quedar-me indiferent davant d'un poble traït i condemnat al patiment moral i físic. No puc pair la passivitat de l'exili, amb els seus comicis que no aporten cap solució al problema que ens concerneix en tant que homes i idealistes. Considero que l'alliberament de la terra que ens ha vist néixer rau en l'acció, i no en els discursos i el paperam. És un engany anomenar-se idealista si no s'és revolucionari per l'acció i si es viu de l'esforç dels altres. La somnolència i el fre que s'observa als equips de torn, més que enigmàtic és sospitós. Es pot suposar que els que sempre han viscut de les cotitzacions prefereixen que l'exili s'allargui per tal de poder seguir vivint de l'Organització". Si bé la policia franquista va ser qui va matar les lluitadores, l'Organització confederal i l'MLE a l'exili en general no van fer es per a canviar el seu paper d'enterramorts.

HA CONCLUIDO LA BATALLA LIBRADA POR LOS DEFENSORES DEL ORDEN PUBLICO CONTRA EL SABATER Y LOS SUYOS

CARTA DEL DIRECTOR DE BLANCO Y NEGRO AL DIRECTOR DE «PARIS PRESSE»

RELATO DEL CERCO, LA CAPTURA Y LA MUERTE DEL SALTEADOR

POR FEDERICO GALLO Y ENRIQUE RUBIO

Aquesta actitud seva de concebre la lluita a Espanya i en lloc més, era per a ell era un deure moral per a tots els espanyols vers aquells que patien a les presons i vers aquells que havien donat les seves vides per a aixafar el franquisme, pensant que altres venien rere seu per a prosseguir la seva lluita. Un patró seu francès recordava una conversa que ell i el Quico havien tingut un dia a la feina: "Una vegada em va ensenyar un retall d'un diari espanyol on apareixia una fotografia seva i em va dir: 'Han posat preu al meu cap. Si els franquistes m'enxampen quan vagi clandestinament a Espanya estic segur del que m'hi espera'. 'Estigues tranquil', li vaig respondre. Em va mirar i em va dir: 'No pots entendre-ho. Tu ets francès, tu no has lluitat contra Franco, a tu els franquistes no t'han matat dos germans. Jo sé que moriré lluitant, però els venjaré'. "

Aquesta actitud va fer que rebutgés la proposta d'un exili a Iugoslàvia, ja que segons diu en una carta "Es tractaria d'anar a Iugoslàvia i, allí, el senyor Tito em facilitaria un passaport, amb lo qual s'apuntarien un punt els 'xinitos del seu sector'." La seva resposta a la proposta va ser: "He escrit a F. J. Miguel dient-li que no vull tenir deutes amb qui el meu deure m'obliga a combatre. No sé si he fet bé, però considero que si exigim coherència als altres hem de ser els primers en donar exemple". També va rebutjar anar-se'n a Amèrica del Sud, com li recomanaven els seus amics: "Des de quan Amèrica està a la vora d'Espanya?", els deia Sabaté.

La prudència que gastava sempre el Quico en l'acció va fer que pogués esquitllar-se de la mort que li desitjaven els cossos policials franquistes. Els primers anys de dictadura només tenien poder a Espanya, però amb el pas dels anys el govern francès va allargar la mà a aquests, i membres de la policia i dels serveis d'informació estaven a els ambaixades espanyoles a França en acabar els anys cinquanta. Tot i haver-se escapat de la mort, diverses vegades va ser empresonat a Espanya i França, i confinat cinc anys a Dijon. Al desembre de 1959 li arriba una darrera notificació per a que comparegués novament davant els Tribunals de Lió, i Sabaté, tip de tribunals, togues, empresonaments i residències vigilades, i tot i que afeblit físicament després de tres operacions a l'estómac, decideix tornar a Espanya. Les seves amistats li aconsellaven l'exili a Amèrica, però ja sabem què n'opinava. Així doncs va enfilar camí a Barcelona el gener de 1960. No va poder arribar-hi. La policia franquista, assabentada de totes les seves passes, va arrabassar-li la vida a Sant Celoni.

Si no volem oblidar el nostre passat hem de conèixer la lluita i la passió d'aquestes persones que van donar-ho tot lluitant perquè elles i les seves, on ens hi podem incloure les que vindríem després, nosaltres, visquéssim en un sistema social lliure i just.

El Combate
PORTAVOZ DE LOS GRUPOS ANARCO-SINDICALISTAS

Per què El Combate?

Però, qui va ser Quico Sabaté?

Carta al Quico

Notes

(1) Fragment d'una nota que el Quico, Jaume Parés Adán i un altre company van deixar a la casa d'un matrimoni addicte al règim i carregat de diners, després d'haver-los atracat.

(2) El dirigent sindicalista José Sánchez Requena es presenta per encapçalar el nou Partit Laborista. Durant la Guerra Civil va ser governador de València. Uns dies abans de la caiguda de Madrid el Consell Nacional de Defensa del coronel Segismundo Casado López el nomenà comissari de la policia de València, perquè era una "persona grata als nacionals". d'aquesta manera ho explica Wenceslao Carrillo Alonso-Forjador al butlletí "El último episodio de la Guerra Civil española", Tolosa, 1945. Requena va ser detingut i condemnat a mort després de la victòria franquista a Alacant. La pena li va ser commutada i sortí en llibertat. Va morir a València al novembre de 1946.

(3) Ángel Pestaña nasqué el 14 de febrer de 1886 a Santo Tomás de las Ollas (Lleó). Va ser diverses vegades secretari del CN de la CNT. L'any 1920 visità l'URSS com a delegat, per estudiar si l'organització confederal havia d'adherir-se a la sindical roja creada arran del triomf de la revolució soviètica. Va ser nomenat vicecomissari general de l'Exèrcit en representació del Partit Sindicalista,durant la Guerra Civil, l'any 1937. Va morir a Bagà, Barcelona, l'11 de desembre de 1937.

(4) MLE: Moviment Llibertari Espanyol. Amb aquest nom s'aplegaven CNT, FAI i les FIJL (Federació Ibèrica de Joventuts Llibertàries).

Receptes...

L'amo en Pep des Vivero (Mallorca)

Sofrit pagès

Es tracta d'un plat típic d'Eivissa. Antigament, el sofrit pagès era un plat típic de l'època del Nadal. Actualment es prepara en qualsevol moment de l'any, però sobretot a l'hivern.

Ingredients:

1 espatlla tendra de bestiar
200 grs. De falda de bestiar
1 pollastre tallat a trossos
1 tros de sobrassada per comensal
1 tros de botifarró per comensal
3-4 patates (patató) per comensal
2 cabeces d'alls
1 manat de juvert
aigua mineral
oli d'oliva
sal, pebre, pebre vermell en pols

Elaboració de la carn

Posau a bullir l'aigua en una olla. Netejau bé tota la carn i trossejau-la. Introduïu en una olla l'espatlla i la falda de bestiar en primer lloc. Posau-hi el pollastre 15 minuts després. Deixau-ho bullir encara durant 20 minuts més. Colau el brou i reservar-lo. Reservau la carn.

Elaboració del sofrit pagès

Sofregiu, en una olla amb oli, la cabeça d'alls, el trossos de la sobrassada i del botifarró. Retirar-los del foc i reservar-los.

Posau dins l'olla el juvert picat i la carn, prèviament salpebrada. Ben sofregiu-ho tot. Afegiu en aquest moment el pebre vermell i llavors remena-ho un instant. Cobriu amb el brou gairebé del tot. Deixa-ho coure 15 minuts amb foc molt baix. Fregiu les patates i posaules dins l'olla. Afegiu-hi la sobrassada i el botifarró. Sacsau l'olla unes quantes vegades, durant tot el procés de la cocció, perquè així els ingredients no s'aferrin.

Es recomanable de totes maneres no remoure l'olla amb cap cullera o altre estri semblant per evitar que alguns dels ingredients es desfacin.

Fred Zinnemann va dedicar un film a Sabaté Llopart l'any 1964

Miquel-Dídac Piñero

L'any 1964, l'exili llibertari, molt sensibilitzat per les morts de Francesc Sabaté i els quatre joves llibertaris que l'acompanyaven, les de Granado i Delgado així com la de Ramon Vila Capdevila, va emplenar els cinemes dels continents que acollien aquesta massa d'immigració política des de 1939 per poder veure el film de Hollywod sobre el company Sabaté Llopart, a cura de Fred Zinnemann, amb Gregory Peck, Omar Shariff i Anthony Quinn, que en la seva versió en castellà es diu "Y llegó el día de la venganza", sense que a l'Estat espanyol a causa de la Dictadura fos possible la seva projecció pública. Segons explica el crític de cinema Romà Gubern, el franquisme va castigar Columbia Pictures amb un bloqueig de les importacions de pel·lícules d'aquesta distribuïdora nord-americana que havia difós el film de Zinnemann arreu del món on tenia representació comercial menys a casa nostra.

L'any 1975, en canvi, el director de Barcelona José Antonio de Loma es va inspirar en el darrer viatge de Francesc Sabaté per filmar una pel·lícula d'acció que va passar tranquil·lament la censura franquista amb el nom de "Metralleta Stein", però amb un escàs ressò social, tot i haver-hi la proximitat dels atracaments polítics del MIL i l'agarrotament del company Salvador Puig Antich. Les metralletes Stein justament eren les armes que va fer servir el MIL els anys 1972 i 1973.

En l'edició del diumenge 12 de gener, el setmanari "Presència" (núm. 1977, www.presencia.cat) va dedicar un escrit al ressò cinematogràfic del darrer viatge transfronterer del company Sabaté Llopart. L'autor és el crític Xevi Planas que mostra el fet que el membre del somatent de Sant Celoni i cap local falangista Abel Rocha, que fa cinquanta anys va matar a trets el company Sabaté, encara ara mostri que té la consciència tranquil·la. Xevi Planas recorda que el setmanari de successos de l'època, "El Caso", va lloar l'acció de Rocha al carrer de Santa Tecla, a Sant Celoni, qualificant-la d'heroica i exposava el fet actual que aquest mateix Rocha encara mostra amb orgull la seva actuació del 5 de gener de 1960, amb aquestes paraules "Pam, pam! I el vaig enviar a fer punyetes...", segons va publicar el diari "El Periódico" en la seva edició del 6 de gener d'aquest any. Però Xevi Planes encara afegeix un altre fet, doncs es pregunta com és que el número de gener del butlletí del Memorial Democràtic de la Generalitat de Catalunya, que "té per finalitat la recuperació, la commemoració i el foment de la memòria democràtica entre el 1931 i el 1980" no fa "cap referència a aquest mite de la resistència activa antifranquista just cinquanta anys després de la seva mort?". I encara afegeix, "si TV3 vol reflectir l'imaginari col·lectiu dels catalans, quan evocarà com cal aquest episodi històric? Qui tem encara Sabaté?, es pregunta aquest periodista i crític gironí.

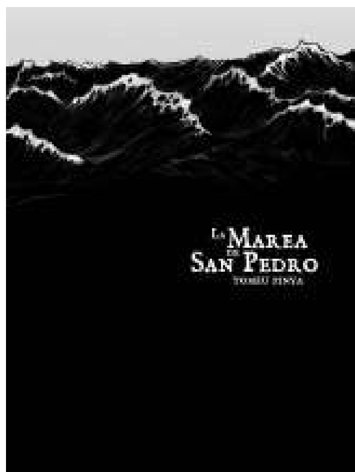

'La marea de San Pedro', nou còmic del mallorquí Tomeu Pinya

Josep Serrot

L'altre dia en una llibreria de Barcelona, el mallorquí Tomeu Pinya (Palma, 1982) va efectuar la presentació del seu segon llibre La marea de San Pedro, editat per Astiberri Edicions. Del mateix autor, Un pueblo blanco. El Bar del Barburdo, editat el 2009 per Planeta DeAgostini.

D'una forma tan senzilla com eficaç, l'autor ens conta una breu història, de fàcil i ràpida lectura, en la qual amb un traç brut i gruixut, gràcies principalment al pinzell sec que taca magistralment les seves pàgines, ens conta una història d'amor impossible en un poble que es regeix i alimenta gràcies al mar que els envolta. Pedro és un jove mariner que treballa per a Don Miguel, patró i amo de les barques que donen treball al poble sencer. En una de les seves sortides, el jove mariner, pesca el peix més gran que es recorda en aquelles aigües i Don Miguel li convida al costat de part de la seva tripulació a sopar en la seva casa. En aquest sopar Pedro coneixerà a Maria, filla del patró, i des d'aquest mateix moment els dos joves se senten atrets l'u per l'altre. Quan Don Miguel s'assabenta que Maria s'ha enamorat de Pedro i que va a esperar-lo a la roca, lloc on s'espera que desembarquin els mariners que regressen vius després de la lluita diària contra el mar, al costat de les esposes d'altres marins, la gelosia li devoraran i tractarà per tots els mitjans de separar-los. Però existeix una illa, allà, mar endins, on ni el poder de Don Miguel podrà arribar.

Tomeu Pinya assoleix donar a les seves vinyetes que parlen del mar (en aquest cas una pàgina completa) una increïble sensació de profunditat amb tan solament diversos traços.

Pinya es guanya la vida entre el dibuix publicitari, la il·lustració i els còmics. Afirma ser curiós com Mafalda, despietat com Superlópez, ingenu com Obélix i idealista com Corto Maltès: "Només me sap greu no ser entremaliat com Calvin", puntualitza.

"La Marea de San Pedro és la meva primera història llarga, i m'interessava principalment potenciar la narració visual per sobre del text. Això em permetia posar èmfasi a desenvolupar les escenes i a contar què senten a cada moment els personatges, però suggerint sempre, i obligant al lector a omplir els buits. Estic especialment content amb algunes seqüències, sobretot amb aquelles en les quals els personatges diuen una mica distint del que volen dir. És una història que parteix de temes universals: la petitesa de l'home contra la immensitat del mar, l'habilitat del marí contra la fatalitat, el mar com font de vida i com amenaça insondable", explicà Pinya en la presentació del seu segon còmic a la llibreria Bertrand. Del tot recomanable, fins i tot per als no iniciats en aquest tipus de lectura.

> MÉS MEDIA

'To shoot an elephant'

Alberto Arce

[...] La Franja de Gaza viu en estat de setge des de juny de 2007, quan Israel la va declarar una "entitat enemiga". Un grup d'activistes internacionals va impulsar un moviment, "Free Gaza", que té com objectiu trencar aquest setge. Gràcies als seus esforços, i a pesar de la prohibició imposada per Israel a tots els corresponsals i treballadors d'ajuda humanitària estrangers de cobrir i ser testimonis directes de l'Operació "Plom Fos", un grup de voluntaris internacionals, membres auto-organitzats del International Solidarity Movement, van estar presents a Gaza el 27 de desembre, en el moment just que van començar els bombardejos. Al costat de dos corresponsals internacionals de Al Jazeera International, Ayman Mohyeldin i Sherine Tadros, ells van ser els únics estrangers que van aconseguir escriure, filmar i informar per a diversos mitjans de comunicació sobre el que estava succeint dintre de l'assetjada franja palestina. [...]

Jo sempre he entès el periodisme com "una mà encenent la llum en una habitació fosca". El periodista és una persona curiosa, un interrogador desagradable, una càmera i un llapis rebel que fan sentir incòmodes als qui estan en el poder. Aquesta és l'essència del meu treball a Gaza, complir un deure en el conflicte més narrat de la Terra, on, no obstant això, mai serà explicada la història del setge i del càstig col·lectiu que Israel està imposant a tota la població en resposta als coets llançats per Hamas. Per això, havia de ser viscut tal com va ser. Vaig entrar sigilosament a Gaza, a pesar dels intents d'Israel per impedir-lo. Els que estan en el poder en Gaza ens "van demanar cortesament" que ens anéssim. La meva idea del periodisme és això. Cada govern del món hauria de sentir-se nerviós quan algú va per aquí, amb una càmera o un llapis, disposat a publicar el que aconsegueixi entendre. I tot això pel bé de la informació, un dels més grans pilars de la democràcia.

Això és una pel·lícula de "periodisme encastat". Decidim "encastar-nos" dintre de les ambulàncies, obrint un diàleg imaginari amb aquells periodistes que s'encasten dintre de les exèrcits. Tot el món és lliure de triar des de quin costat vol informar. Però, en moltes ocasions, les decisions no són imparcials. Decidim que els civils que treballen en el rescat dels ferits ens donen una perspectiva molt més honesta de la situació que per a qui el seu treball és disparar, ferir i matar. Preferim metges en comptes de soldats. Preferim la valentia d'aquells rescatadors desarmats a aquells que s'allisten i que tenen experiències tal vegada interessants, però moralment rebutjables. És una qüestió d'enfocament. A mi no m'interessen les pors, traumes i contradiccions d'aquells que poden triar quedar-se a casa i dir no a la guerra.

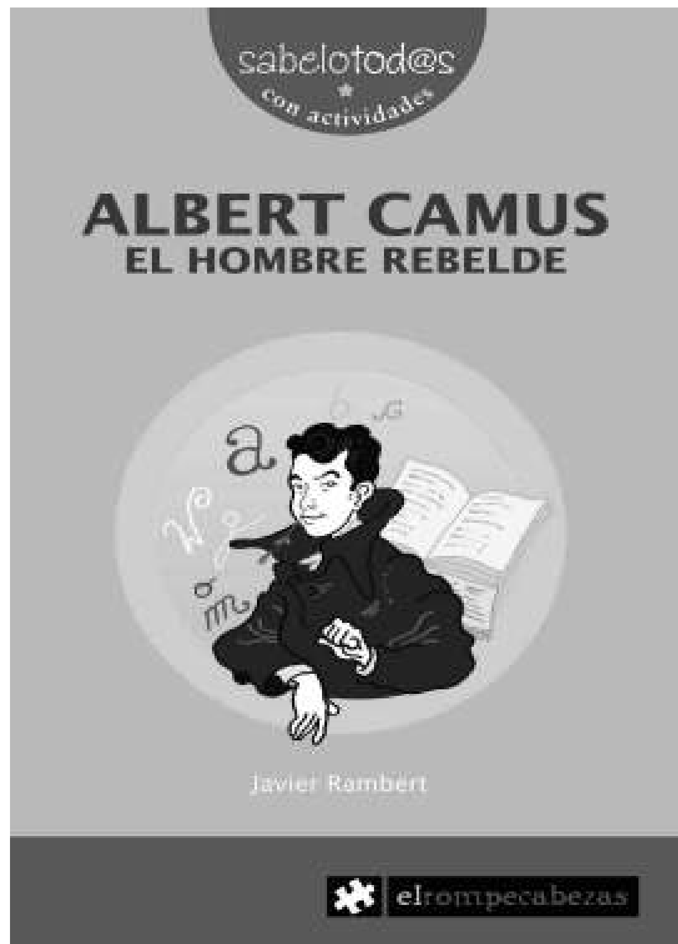
Més informació:
http://www.toshootanelephant.com/es

> EL FAR

Albert Camus i el pensament del migdia

Ferran Aisa

Albert Camus va escriure a l'últim capítol de "L'home revoltat" la síntesi del seu pensament, analitzant les causes, situacions i efectes de la societat actual, la societat dels fils de Caim. Camus havia intuït que la humanitat havia tocat fons, i que l'home involucrat en la seva pròpia tragèdia s'havia familiaritzat amb el crim. L'escriptor francès considerava que en els temps passats la sang del crim provocava com a mínim un horror sagrat, però que, a la nostra època, els assassinats cecs y enfurits dels nihilistes eren un oasi davant les monstruositats criminals dels intel·ligents botxins de la societat "oficial". En un moment en què les fonts de la vida i de la creació semblen esgotades per sempre, Camus respon amb la seva filosofia i, d'aquesta manera pretén comprendre el món en què viu mitjançant el que ell denomina el pensament del migdia, arrels i fonts que busca i que troba a la Mediterrània. Amb aquest pensament analitza la situació dels homes del nostres dies, i reflexiona sobre l'assassinat i la revolta, malgrat que ho fa a través de preguntes carregades de dubtes: "Però vivim encara en un món rebel?". També es pregunta si la lògica de la seva reflexió no acabarà en un covard conformisme: "És potser el desencís o la posterior depressió en la que cau el rebel, el revolucionari?". La constant històrica demostra que la revolució per la justícia, i per la llibertat, acaba enfrontant l'una contra l'altra. És el gran antagonisme entre revolta i revolució. Aquesta ha estat el gran dominant de les revolucions del segle XX; aquestes han cregut que evitaven el nihilisme i eren fidels a la revolta perquè reemplaçaven a Déu amb la història, però la realitat, afirma Camus és una altra: "fa fort al primer i traeix el segon. La història, en el seu moviment pur, no proporciona per si mateixa cap valor. En conseqüència, hem de viure d'acord amb l'eficàcia immediata i callar o mentir." Res no pot encausar l'esperit rebel, cap ideologia, malgrat que en els seus propòsits es recolzi en l'esperit de revolta, pot integrar la rebel·lió, això sí, pot integrar els rebels que ho deixen d'ésser per convertir-se en "conservadors" d'una ideologia. Però el moviment de revolta pot sorgir en qualsevol moment, en aquest o en qualsevol sistema: "El rebel –diu Camus-, lluny de fer de la història un absolut, la posa en dubte, en nom de la idea que té la seva pròpia natura. Rebutja la seva situació, i la situació és en gran part històrica." El món no s'ha inventat ara mateix. Europa porta anys de depressió, cada vegada més sofisticada i disfressada de societat de benestar. En nom de la justícia s'han comés els més grans crims, així ho manifesta l'escriptor francès: "La llibertat absoluta escarneix la justícia, la justícia absoluta nega la llibertat. Per a ser fructíferes, les dues nocions han de trobar els límits d'una i de l'altra." Camus després d'analitzar què és el just i què és l'injust, aclareix que a la història absoluta es troba justificada la violència. Ja sigui al servei d'una doctrina o de una raó d'Estat, davant d'un món en aquestes condicions, immers en una brutal violència; per Camus, la no-violència absoluta fonamenta negativament la servitud i les seves violències. Per al contrari, la violència sistemàtica destrueix positivament la comunitat vivent i l'ésser que hi rebem. El pensament del migdia esta fonamentat en la llum solar de la Mediterrània, hi hem de cercar les seves fonts a la pròpia Grècia. El pensament rebel entronca amb el del migdia, ens condueix inevitablement a acceptar les contradiccions entre la mesura i la desmesura, és a dir que res no té un judici absolut: el irracional limita amb lo racional, que li dóna, a la seva vegada, la mesura. A la fi, té més sentit allò que volem conquerir que no pas el no-sentit de la història. Doncs l'home no és del tot culpable, ni tampoc del tot innocent. Albert Camus en un dels capítols del seu llibre L'estiu, "L'exili d'Helena", afirma: "El sentit tràgic de la Mediterrània és solar, distint del de les boires. Alguns capvespres al mar, al peu de les muntanyes, cau la nit sobre el revolt perfecte d'una petita badia d'aigües callades, y, aleshores, s'enlaira cap el cel una plenitud angoixada. Bé es pot comprendre que si els grecs van arribar a la desesperació en aquests llocs, això va ser sempre a través de la bellesa i del que aquesta té d'opressiu." Camus, més endavant del seu escrit, afirma que el nostre temps alimenta la seva desesperació en la lletjor i en les convulsions, i sentencia: "Hem desterrat la bellesa. Els grecs, en canvi, van prendre les armes per ella. El pensament grec sempre es va afirmar en la idea del límit. Mai no va abusa d'ella, ni del sagrat, ni de la raó, perquè mai no va negar res. El pensament grec h va admetre tot equilibrant les ombres amb la llum." La revolta és l'únic que li queda a l'home per lliurar-se d'un món de mercaders i policies. Totes les ideologies, tant divines com revolucionàries han intentat salvar l'home ja fos per aquesta vida com per l'altra; fins ara, ningú no ho ha aconseguit. Prometeu continua encadenat. Sísif és, malgrat tot, un home feliç. Teseu continua perdut en el seu laberint. Malgrat tot això, Camus manifesta una esperança cap el futur, malgrat que sigui l'esperança dels que no tenen demà: "Més enllà del nihilisme, tots nosaltres, entre les ruïnes, preparem un renaixement. Però molts pocs ho saben." Per preparar el renaixement del que ens parla, és necessari la lluita i la rebel·lió, malgrat que només sigui per resistir o com ell mateix escriu: "Hi ha que aprendre a viure i a morir i per a ésser home hi ha que negar-se a ésser Déu." Al migdia del pensament, el rebel rebutja la divinitat per compartir les lluites i el destí comuns. Com Camus elegim Ítaca, la terra fidel, el pensament audaç i frugal. L'acció lúdica, la generositat de l'home que sap: "En la llum –escriu Camus-, el món segueix essent el nostre primer i únic amor. Els nostres germans respiren sota el mateix cel que nosaltres; la justícia viu. Llavors neix l'estranya alegria que ens ajuda a viure i a mori i que en endavant ens negarem a deixar per a més tard." No hi ha cap camí tancat per aquest pensament del migdia, ni fronteres possibles, solament els límits naturals de que reclama per a tots la llibertat que vol per a si mateix, i prohibeix a tots allò que rebutja. I el filòsof francès acaba dient: "No és solament la rebel·lió d'un esclau contra l'amo, sinó també la rebel·lió de l'home contra el món de l'amo i de l'esclau."

> UNA MIRADA CRÍTICA DES DEL CINEMA

La solitud del corredor de fons

Joan Canyelles Amengual

Colin Smith és un jove de Notingham, que desrprés d'entrar a robar en un forn amb un amic és detingut i ingressa en un 'borstal' (una mena de reformatori on a base de l'esport i la disciplina intenten convertir els nois en "homes de profit". En la majoria dels casos és el pas previ a la presó). Allà les seves aptituts per les curses de fons li faran abandonar els tallers i tenir una vida més còmoda ja que el director espera que guanyi una cursa contra un col.legi privat. Finalment, arribat el gran dia i Colin no tarda a posar-se en primera posició, però poc abans d'acabar ralantitza la seva marxa permetent que el seu rival se li acosti. Quan falten uns metres per acabar i davant la perplexitat del director i dels seus companys, que no deixen de dir-li que corri, s'atura i deixa guanyar el seu contrincant. És un contundent acte de rebel·lia: Colin no li vol seguir el joc ni al director ni al 'borstal'. Ha fet creure que podia guanyar però des del principi tenia pensat no fer-ho. És la seva manera de deixar clar que no col·laborarà amb el "sistema".

Pel·lícula fonamental d'allò que és va anomanar Free Cinema, moviment cinematogràfic sorgit al Regne Unit a mitjans dels anys 50 i íntimament lligat al corrent lliterari dels "Angry Young Men" (Joves Emprenyats). Formaren part d'aquest moviment cineastes com Linsday Anderson, Penelope Huston, Karel Reisz o John Schlesinger. La seva intenció era reaccionar contra el cinema "aburgesat", ranci i conservador i gairebé exclusivament londinenc que es feia en el seu país durant aquells anys.

La majoria d'ells començaren a exercir la crítica cinematogràfica a les mítiques revistes "Sequence" i "Sigh and Sound". Especial relevància va tenir l'article de Linsday Anderson publicat en el número 2 d'aquesta revista amb el títol "Stand Up Stand Up" (Aixecau-vos, Aixecau-vos) a la tardor de 1956 i que es va constituir gairebé en el "Manifest" del moviment.

Reivindicaven la necessitat de fer un cine més creatiu i al mateix temps més connectat amb la realitat del seus temps. Volien dirigir pel.lícules on si poguesin veure els suburbis i les vides i els problemes de la gent. Com els seus amics escriptors i dramaturgs necessitaven mostrar el desencís i la rebel·lia de la joventut de la seva època que no era altra que la seva. John Osborne havia escrit la peça teatral "Mirant cap enrere amb ira" i Tony Richardson la va dirigir primer als escenaris el 1956 i tres anys després va realitzar la pel·lícula. "La solitud del corredor de fons" està basada en un extraordinari relat curt d'Allan Sillitoe.

Més o manco en els mateixos anys els crítics francesos de "Cahiers du Cinema", (Chabrol, Truffaut, Resnais...) feien el mateix. És parlava de la "teoria de l'autor": el director ha de tenir un estil personal. És l'autèntic autor de la pel·lícula i com l'escriptor, el pintor o el músic ha de deixar una emprempta pròpia. Era la "Nouvelle Vague". També va ser crucial l'article de Truffaut publicat en el número 31 de 'esmentada revista el gener de 1954 titulat "Una certa tendència del cine francès" en què criticava amb duresa el cine de "qualité" que es dedicava senzillament a fotografiar el treball del guionista. La diferència consistia en el fet que la seva aposta era merament artística, sense cap element social fonamental o, per expressar-ho millor, sense que la preocupació social constituís un impuls cinematogràfic.

Però el que quedava clar era que en aquelles revistes naixia la cinefília: el cine com un definitiu element d'identidat cultural, gairebé com a forma de vida. Truffaut deia que per ell anar al teatre era com si li posés les banyes al cinema. Excessiu i exagerat, sí, però expressava bé el que començava a significar el cinema per a una determinada gent.

Tony Richardson és un dels directors més importants del Free Cinema. Va debutar amb el curtmetratge codirigit amb Karel Reisz "Momma Don´t Allow" el 1956, per després dirigir consecutivament els llargmetratges "Mirant cap enrere amb ira" ("Look back in anger", 1959), "L'animador" ("The entertainer", 1960), "Rèquiem per una dona" ("Sanctuary", 1961), "Un gust a mel" ("A taste of Honey") i la que ens ocupa "La solitud del corredor de fons" ("The loneliness of long distance runner", 1962).

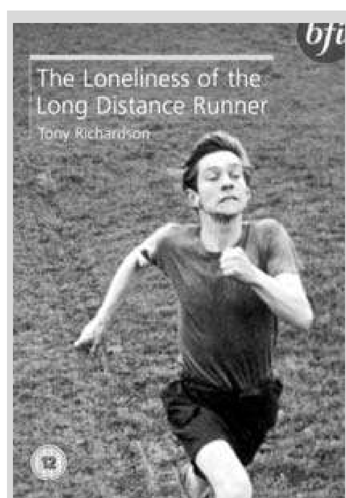
Foren les seves millors pel·lícules i juntament amb "Tom Jones", 1963 (Òscar a la millor pel·lícula) per les que serà recordat. Quan es traslladà als EUA el seu cine perd la frescor i la intensitat dels seus primer treballs. Si som injustos tan sols destacarem el seu darrer treball "Les coses que no moren mai" (Blue Sky 1990) tot i que va morir poc abans d'acabar-lo.

Preciós títol: "La solitud del corredor de fons" per a la que des del meu modest punt de vista és una extraordinària pel·lícula. Construida amb una sèrie de flash-backs que combinen l'estada de Colin dins del reformatori amb la vida poc abans d'entrar-hi, Richardson aconsegueix retratar l'ambient militar del 'borstal' i la sòrdida existència del protagonista a un suburbi de Nottingham amb un realisme gairebé documental. En aquest sentit, és excel·lent el treball darrere la càmara de Walter Lassally. Ple d'encerts narratius i visuals, el director reflecteix perfectament l'esperit del relat curt d'Allan Sillitoe (que el mateix escriptor adapta per a la pantalla). No era una adaptació fàcil de fer perquè la història de Sillitoe està narrada en primera persona i Richardson no utilitza la veu en off per expresar els pensaments del protagonista; són les imatges i el muntatge els que ens fan entendre els seus sentiments. Per altra banda la resta dels personatges estan perfectament descrits amb una asombrosa economia narrativa.

Colin Smith (magnífic Tom Courtenay) podria ser un dels primers "antisistema" cinematogràfics. Sap íntimament que es passarà la vida rebent cops per totes bandes i sap a quina banda de la trinxera està. No té cap intenció de passar a l'altre costat. Intentarà tornar cada cop i cada potada, però no és un suïcida i mirarà de fer-ho de la manera més intel·ligent possible. Si algú pot presumir d'una petita victòria és ell, que perdent la carrera ha humiliat el director i el 'borstal', encara que això li faci perdre els seus privilegis i tornar als tallers (tallers, per cert, en què es dediquen a desmuntar màscares de gas de la primera guerra mundial, símbol de l'anacronisme de la institució i de l'ambient irrespirable que hi ha dintre).

El 'borstal', el "reformatori", fracasarà en l'intent de fer d'ell un home productiu i obedient, una peça més del "sistema". Senzillament perquè Colin corre en direcció contrària al lloc on el volen dur. La seva ràbia, la seva rebel·lia és individual i encara no té res de propositiva. No és gens política i per tant no és pas revolucionària. És una senzilla i contundent negació de la societat conservadora, injusta, hipòcrita i rància on viu. En un moment donat li diu a la seva companya: "Els beneficis haurien de ser per als obrers. Hauríem de fer alguna cosa". I quan ella li demana què vol fer a la vida, ell contesta "Viure, suposo, veure què passa".- Ens demanem què serà d'ell quan arribin les revoltes dels anys 60. Que farà en el 68? Entrarà i sortirà de la presó? O haurà canalitzat políticament la ràbia cap a la revolta? (Per altra banda amdues coses no són gens contradictòries ans al contrari, solen anar juntes). No és descabellat pensar que ho serà. I si ho és, probablement no renunciarà a la lluita armada. Quina segona part més interessant ens haguesin pogut oferir Sillitoe i Richarson.

El Free Cinema va ser un moviment de curta durada: quatre anys a molt estirar però la seva influència en el cinema posterior ha sigut notable i es deixa veure en les pel·lícules de cineastes com Mike Leigh o Ken Loach.

Fitxa tècnica

TO: "The loneliness of the Long Distance Runner"
A: 1962
Dr: Tony Richardson.
Pr: Tony Richardson i Michael Holden.
G: Allan Sillitoe;
FT: Waltler Lassally. M: John Addison.
I: Tom Courtenay, Michael Redgrave, James Bolam, Avis Bunnage, Julia Foster, Topsy Jane, Joe Robinson i Peter Madden.

> DES CARTES MAUDITES

Llengua/es i identitat/s (4)

Carlus Jové

Deia que el lloc que ocupa una llengua en la identitat d'un poble és fruit de la relació de poder entre les voluntats en conflicte. Això ja ens indica dues possibles vies de recerca: les voluntats en conflicte a l'interior d'un mateix poble –el conflicte com a base creadora d'un poble– i el conflicte entre les voluntats de diferents pobles –el conflicte com a base de l'estat o dels organismes supraestatals–. En un i altre cas, encara ens movem dins l'àmbit col·lectiu del qual hem estat parlant fins ara; en el primer, però, s'hi entreveuen els altres dos nivells que s'apuntaven al primer article: l'individual i l'intersubjectiu.

Retornaré a la idea que en la identitat d'un poble no hi ha res d'essencial, sinó que aquesta tan sols és l'expressió, en cada moment històric, d'allò que fa amb els elements culturals de què disposa. Entenc que és aquesta una manera prou buida de definir la qüestió de la identitat, però, per altra banda, copsa profundament la dimensió històrica d'un poble, al contrari que les definicions centrades en la tradició, la llengua, la religió, etc, que tan sols poden parlar-ne en termes essencialistes, de manera que un poble és o deixa de ser en funció d'aquests diversos elements, però no en funció de la seva –o les seves– voluntat. L'important, però, és allò que el poble fa, allò que decideix, allò que assumeix, allò que destria.

Així, doncs, que un poble com el català parli català no em resulta excessivament significatiu si no és perquè hi ha, efectivament, un poble que "vol" parlar en català. O dit d'altra manera: el que cal defensar no és la llengua, sinó la voluntat del poble –o la nació, com es prefereixi– de parlar-la i mantenir-la viva. Del contrari, per què no defensar també com a tret indentitari català matar musulmans o jueus, seguint així els costums de bona part dels nostres avantpassats? No són els elements que escollim els que ens conformen com a poble, sinó la voluntat comuna d'autodeterminar-nos la que ens fa poble. Per un poble amb aquesta voluntat, la llengua té un valor innegable, car és ell com a poble que li ha otorgat aquest valor; per un poble sense aquesta voluntat –i en coneixem uns quants que són d'aquesta mena– la llengua no té cap valor identitari, exactament pel mateix motiu.

La qüestió de la llengua com a element identitari d'un poble queda, d'aquesta manera, situada directament en l'àmbit de la voluntat que, en funció de les condicions, pot generar o no conflicte. En el nostre cas particular, és evident que el conflicte hi és. Alguns, fins i tot intenten fer-ne, d'aquest conflicte, un tret identitari.

De la necessitat de fer servir programari lliure

Xavier Roijals

En acords d'anteriors comicis orgànics de la CGT, tant estatals com catalans, figura la recomanació que es faci servir programari lliure en general i sistemes operatius lliures en particular. Es va arribar a afinar a un nivell de concreció potser excessiu: l'ús del sistema operatiu Debian GNU / Linux, i en el cas català, com a mesura temporal d'adaptació, Ubuntu. Però, malgrat els acords aprovats, a les imatges preses al darrer Congrés Confederal de la CGT de Catalunya, celebrat a Lleida els passats dies 5, 6 i 7 de febrer, es podia distingir a la pantalla del fons de la sala el què semblava un Windows XP amb el tema "Luna" d'escriptori. Sí, aquell tema amb unes colines de gespa verda sota un cel en blau. Potser no calia afinar tant amb el sistema operatiu què s'havia d'instal·lar als ordinadors de la Confederació i més aviat tirar per unes migracions lentes però segures cap al programari lliure. En qualsevol cas, la situació és la què és i caldrà treballar-hi més per tal de modificar-la. En aquesta columna començarem a donar algunes instruccions generals sobre la qüestió. Comentaris que no podran suplir ni el treball personal ni tampoc tutorials i manuals més amplis, més extensos i a disposició de tothom a internet. La primera qüestió és evident, i té a veure amb el sentit de tot això: i què és el programari lliure? Segons la definicióque podem trobar a la Viquipèdia "és el programari que pot ser usat, estudiat i modificat sense restriccions, i que pot ser copiat i redistribuït bé en una versió modificada o sense modificar sense cap restricció, o bé amb unes restriccions mínimes per garantir que els futurs destinataris també tindran aquests drets." I per què caldria fer servir programari lliure enlloc de programari propietari (usualment de Microsoft, però també d'Adobe, Apple, etc.)? A un nivell teòric la resposta seria "per mantenir el control sobre els nostresprogrames i no haver de dependre de programari tancat generalment venut o distribuït per grans corporacions". Però per mi és a un nivell pràctic en què figura la resposta més pràctica i pragmàtica: per tenir un programari que en general és més estable, més segur, sense gaires virus ni similars, sense haver d'estar cercant contínuament números de sèrie o fent servir versions "d'avaluació" per tal que funcioni. Sovint, a més, gratuït. No tot és tant maco, fer servir programari lliure comporta un treball d'autoformació, haver de cercar ordinadors i components compatibles (no tots ho són), quins programes lliures són els equivalents (si n'hi ha) a aquells propietaris que fèiem servir abans, etc. De tot això anirem informant púntualment en aquests articles.

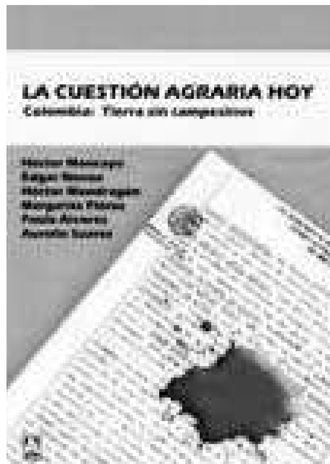

Llibres

La cuestión agraria hoy

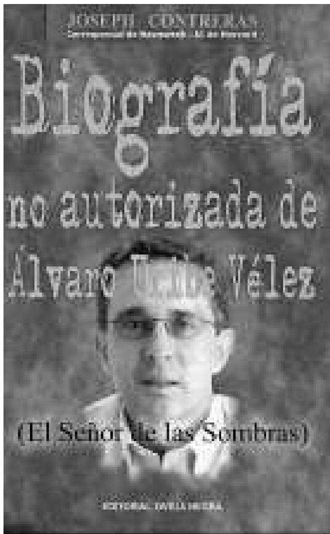

AUTORS DIVERSOS
Publicaciones ILSA, Bogotá 2008

Marc del Jesús

Aquest Llibre està format per sis assaigs que mostren una perspectiva històrica del camp colombià: les noves tendències del desenvolupament, una anàlisi del nou estatut de desenvolupament rural, la política ambiental, la proposta dels agrocombustibles i les perspectives al voltant del tractat de lliure comerç.
És un llibre interessant per conèixer la situació actual del conflicte colombià i la seva incidència en els camperols ja que amb l'entrada del cultiu de la coca es veuen transformats radicalment. Sense que s'analitzi a fons aquest últim aspecte, el llibre dóna una radiografia del camp colombià actual i qüestiona el model emprès per l'administració, que no fa cap altra cosa que promoure el latifundisme i l'exportació de la producció agrària, mantenint les mancances internes del pais.

Biografia no autorizada de Álvaro Uribe Vélez

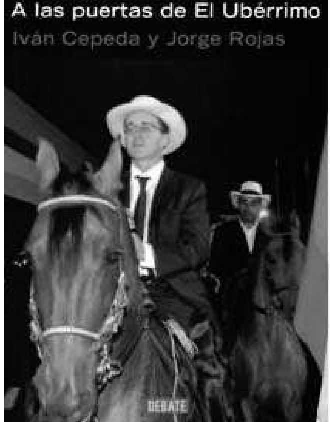
JOSEPH CONTRERAS
Oveja Negra, Bogotá 2002

Marc del Jesús

Aquesta obra va ser escrita abans de les primeres eleccions a les quals Uribe es presentava com a candidat a la presidència. Ens explica la seva vida des del moment que comença a treballar per a l'administració publica, com a director del Departament d'Aeronàutica Civil, que és quan ja concedeix llicències als narcotraficans. La seva carrera política s'inicia en ser escollit alcalde de Medellín i coincideix amb la figura de Pablo Escobar que és el narcotraficant que domina la ciutat. I quan després és escollit governador d'Antioquia, de la qual Medellin n'és la capital, fa una reforma que legalitza els paramilitars.
El llibre ens mostra com una família que formava part del partit liberal empeny un dels seus membres a presentar-se a la presidència fora del partit liberal. En aquell moment, Uribe ha construït un nou projecte polític basat en el narcotràfic, el paramilitarisme i la derrota amb les armes de les guerrilles. Per fer-ho, compta amb el recolzament de l'oligarquia tradicional i els nous rics. El llibre es un intent peqùè l'opinió publica sigui conscient del perfil d'Álvaro Uribe i quin ha sigut el seu camí abans aspirar a la presidència.

Descàrrega:
http://lahistoriadeldia.wordpress.com/2009/02/25/el-senor-de-las-sombras-%E2%80%93-biografia-no-autorizada-de-alvaro-uribe-libro/

A las puertas de El Ubérrimo

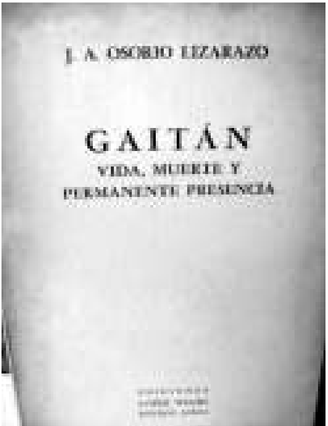

IVÁN CEPEDA I JORGE ROJAS
Random House Mondadori, S.A., Bogotá 2008

Marc del Jesús

El Ubérrimo es la Finca que la família Uribe te al departament de Córdoba, al nord de Colòmbia. Feta aquesta explicació es més comprensible el seu títol. El llibre és el resultat d'una llarga investigació sobre el paramilitarisme a aquest departament, demostrant que el que va succeir no va ser a espatlles dels líders polítics, empresaris i ramaders. La conformació del paramilitarisme al departament succeeix a les finques veïnes de El Ubérrimo, era impossible que un personatge com Álvaro Uribe no només no ho conegués sinó que no hi participés de manera activa. El llibre relaciona personatges de l'entorn del president en la conformació i el finançament del paramilitarisme a la regió així com a tot el país ja que l'experiència de Córdoba serveix per a la conformació de les Autodefensas Unidas de Colòmbia així com a la conformació del grup polític que portarà a Uribe a la presidència de Colòmbia amb el pacte de Santa Fe de Ralito. Actualment hi ha molts diputats colombians a la presó o en procés judicial per la parapolitica que porta Uribe a la presidència.

Gaitán. Vida, muerte y permanente presencia

J. A. OSORIO LIZARAZO
El Áncora Editores, Bogotá 2008

Marc del Jesús

Aquesta és la biografia sobre Jorge Eliécer Gaitán, personatge clau del segle XX a Colòmbia. Advocat de formació i de pares no benestans, va poder accedir a la universitat per sacrifici personal. Es un símbol per les classes populars perquè en forma part i perquè parla com elles l'entenen. Va estar dins del Partit Liberal i en va ser el líder més popular. Quan va ser assassinat l'any 1948 era el principal candidat a la presidència, un dels propulsors de la reforma agrària i el personatge més important que denunciava la ingerència nord-americana en la política colombiana.
Aquest llibre va ser publicat per primera vegada l'any 1952. És una biografia que te importància per la proximitat temporal amb els fets perquè recull les explicacions que hi varen haver quan va començar el conflicte colombià.

Revistes

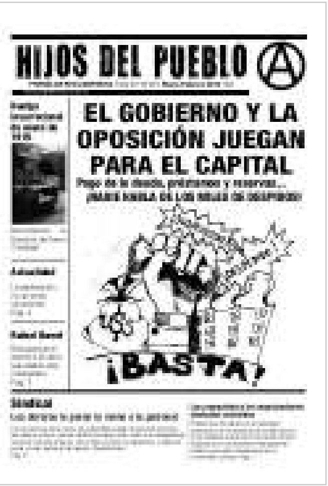
ROJO Y NEGRO
Revista de contrainformació de barri, obrera i estudiantil de cara a les lluites populars, feta a l'Uruguai.
periodicorojoynegro.blogspot.com/

LUCHA LIBERTARIA
Butlletí de la Unión Socialista Libertaria de Lima (Perú), les propostes llibertàries per a les lluites socials.
www.uslperu.blogspot.com

CHASQUI ANARQUISTA
Revista cultural anarquista bimensual feta a Quito (Equador), chasquianarquista.blogspot.com/ - chasqui.libertario@gmail.com

HIJOS DEL PUEBLO
Butlletí bimensual de la Red Libertaria de Buenos Aires (Argentina), fent xarxa anarquista en els barris i les lluites, www.redlibertaria.com.ar/

> L'ACRATOSCOPI

La societat de l'espectacle

Jaume Fortuño

"La Societat de l'Espectacle" i "Comentaris sobre la societat de l'espectacle" són els únics llibres que Guy Debord. Malgrat no ser gaire prolífic, el seu llegat esdevé un anàlisi del capitalisme complets i profund, incisiu i trencador. Debord parteix de la idea que travessem "el moment històric en que la mercaderia completa la seva colonització de la vida social". Un moment marcat per la forma en que el "ésser" dona pas al "tenir" i el "fer" es converteix en "representar". Per a fer-ho, la mercantilització de la vida pren la forma de l'espectacle; entenent que "l'espectacle no és una col·lecció d'imatges" sinó "una relació social entre la gent que és mediatitzada per imatges". Entre el lirisme i l'abstracció, Debord ens mostra un escenari on hi ha actors i espectadors, uns actuant i els altres contemplant, però on tota possibilitat de canvi esdevé una representació. Una funció on tots, fins i tot els que tractem de transformar la realitat, esdevenim "agents de l'espectacle", sovint sense saber-ho, continuant amb les representacions que alimenten el sistema. Per a ell, com per als altres situacionistes, l'única possibilitat per a la revolució es generar situacions que trenquin amb l'espectacle, sortint dels paràmetres que aquesta fixa, situacions de ruptura real i no representació. Debord porta conceptes marxistes com "l'alienació" o la "mercaderia" molt més enllà del treball. Aquest és un dels seus mèrits: elaborar una crítica completa del capitalisme. Una crítica del treball però també de l'oci, de les estructures polítiques que regeixen el món i de l'arquitectura dels nostres edificis, del capitalisme que persegueix l'hegemonia mundial i del model soviètic que deia oposar-s'hi.
Les tesis que encabides als paràgrafs de "La Societat del Espectacle" (1967), esdevenen 221 dianes encertades alhora d'explicar el pas al capitalisme postfordista, la societat de consum, el paper del les classes mitges i la dissolució de la consciencia de classe; el perquè el socialisme real realment no va ser socialisme, el buit i l'apatia dels que hem crescut com a espectadors passius en aquesta societat de l'espectacle. En definitiva una obra d'una importància cabdal, tant per la influència que han tingut en el pensament contemporani les seves tesis com per la vigència que conserva, si no es que en guanya cada dia que passa. Alguns llibres son capaços d'explicar el seu temps, atrapant a les seves pàgines claus per a redefinir el que ens ha portat fins a aquest punt del camí i desvetllar el que vindrà més endavant. El pensament situacionista, del que aquest llibre n'és un dels majors exponents, esdevé d'una gran importància per a comprendre com el mercat tracta d'apoderar-se de totes les relacions socials fins a tombar l'última trinxera de resistència: el cervell i la nostre subjectivitat, que armen la nostre pròpia experiència.

MARC DEL JESÚS, ACTIVISTA INTERNACIONALISTA A COLÒMBIA

"Colòmbia és on assassinen més sindicalistes"

"La legalització del cultiu de la coca seria una altra de les solucions"

> LA FRASE...

"El paramilitarisme ha fet mal als sindicats ja que periòdicament deixa les organitzacions escapçades"

"La repressió és molt gran, hi ha més de 7.000 preses polítiques, sense comptar els assassinats i desapareguts"

Jordi Martí Font

El Marc del Jesús és un activista social membre d'IPO. La seva experiència durant quatre mesos realitzant diverses tasques com a acompanyant a Colòmbia li ha proporcionat una visió força àmplia i completa sobre un conflicte social i polític que omple moltes vegades els espais dins dels nostres Telenotícies però sobre el qual molts cops no encertem a entendre poca cosa més enllà dels quatre tòpics fàcils i repetits constantment i dels arrenglerаments fàcils amb els uns o els altres, sense entendre molts cops la complexitat de la pròpia societat colombiana que és qui viu el conflicte cada dia.

-Comencem per la feina que has estat desenvolupant durant quatre mesos a Colòmbia en qualitat de cooperant. Podries explicar què és IPO i què el fa singular entre les organitzacions que es dediquen a al solidaritat internacional?

-Efectivament, vaig estar quatre mesos realitzant acompanyament a comunitats camperoles, amb IPO, un Oservatori Internacional de Pau. La singularitat d'aquesta organització és acompanyar perquè les comunitats no tinguin problemes amb la força pública ja que aquesta s'excedeix en les seves funcions, principalment pel que respecta a l'exèrcit. Aquest no té potestat per demanar identificació ni fer "empadronamientos", apuntar-se els noms dels participants en unes jornades o de la gent que va a una reunió, o de la gent que circula per una carretera. Això és molt important perquè amb aquesta manera d'actuar tenen la identitat de la gent que entra i surt d'una regió i ja ha passat moltes vegades que aquests després desapareixen. La singularitat de l'organització és que està formada per estranger voluntaris, que aprofiten la seva disponibilitat de temps per acompanyar a comunitats camperoles en les feines d'autoorganització.

-Quina és la base principal que ajuda a entendre el conflicte que sacseja molt profundament el país colombià, segons la teva opinió?

-La base del conflicte a Colòmbia ha estat la propietat de la terra: el petit propietari camperol històricament quan li ha robat la terra, l'oligarquia, marxa cap a la selva, talla el bosc i torna a cultivar. En aquesta gent és la que es recolzen les guerrilles per continuar lluitant des de fa tant de temps; si no es reparteix la terra no hi ha solució. El comerç de la droga ha complicat aquest panorama ja que ha donat recursos als camperols per aguantar, ja que una forma de perdre les terres era per crèdits impagats. Amb la coca, tenen beneficis i per una mala collita no es veuen obligats a vendre la terra. Així les guerrilles han trobat un finançament per poder estar millor equipades. La legalització del cultiu de la coca seria una altra de les solucions ja que els cultius tradicionals no es poden produir a les mateixes zones de la coca ja que no hi ha infraestructures per arribar als mercats.

-El paper de la guerrilla de les FARC es diferencia molt del que té el mateix Exèrcit o els paramilitars?

-Sobre aquesta qüestió hi ha opinions per a tots el gustos, la guerrilla té el control d'una part del territori on exerceix d'estat, justícia, policia, etc. Això li ha representat gaudir d'un suport popular però alhora ha tingut denúncies pel fet d'expulsar camperols de territoris per no seguir el que ella volia. També està demostrat que ha realitzat matances principalment d'indígenes pel mateix, per funcionar autònomament. Les estadístiques ens indiquen que ni de bon tros les seves actituds són diferents, hi ha molts més morts per part de l'exèrcit o els paramilitars que per la guerrilla.

En allò bàsic la guerrilla és una organització militar i el fet d'estar en guerra prioritza aquesta particularitat en l'organització enfront de la construcció d'una alternativa socialista al país.

-A banda de Govern i guerrilla, com és la societat colombiana que viu el conflicte? Quins moviments socials existeixen que no hagin caigut o hagin estat absorvits pel conflicte?

-Això és difícil que ho pugui respondre, hi ha molts projectes de solidaritat i de capacitació en les barriades marginals, principalment de gent que està desencantada amb el conflicte però té ganes de canviar la situació des de la base, treballant amb els nens del carrer o amb les dones. Una de les coses que més em va sorprendre va ser l'esforç que fan per capacitar la gent a fer notícies. Hi ha tallers de "periodisme", escriure articles, fer fotos, gravar i editar en vídeo, per capacitar les comunitats a difondre la seva situació i per denunciar els abusos. A l'interior de Colòmbia hi ha moltes organitzacions que editen vídeos de les seves mobilitzacions, o de denuncia per desaparicions.

És molt difícil no estar absorvit pel conflicte, ja que qualsevol oposició al Govern és assenyalada com a terrorista, hi ha una situació de si no estàs amb mi vas contra mi i amb els terroristes. Això complica molt la situació perquè la repressió és molt gran; hi ha més de 7.000 preses polítiques, sense comptar els assassinats i desapareguts. La presència paramilitar està per tot arreu i sense amagarse.

-Quin és el paper que desenvolupa el sindicalisme en un país que ha de viure cada dia amb una violència tan generalitzada contra tot el que sona a lluita social?

-El sindicalisme té un paper molt difícil, el salari mínim és de 150 euros al mes. Això no dóna per tenir una casa i alimentar una família, no parlo de consumir com es fa a casa nostra. No dóna ni per al mínim. No hi ha sanitat pública i no està garantida l'educació per a tothom, arriba perquè ho fan els municipis però és de baixa qualitat. L'estat s'ha centrat en afavorir l'entrada de les multinacionals i reprimir els sindicats que lluiten per millorar les seves condicions de vida. El paramilitarisme ha fet molt de mal als sindicats ja que periòdicament va deixant les organitzacions escapçades. Colòmbia és el país del món on són assassinats més sindicalistes.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Sòcrates, fet de paraules

Jordi Martí Font

Sòcrates (470-399 aC) fou fill d'un escultor i d'una llevadora, o bé mai no va existir. Un recurs literari, referenciat interessadament també per Antístenes d'Atenes, Xenofont, Esquimes i Aristòtil, o la pedra de toc del pensament fiosòfic grec i creador d'algunes de les idees centrals que desenvoluparia Plató?

La seva mort és un bon exemple de com el Poder tracta qui parla i pren partit, en aquest cas per la ironia, la llença ferida de qualsevol poderet o Poder. Als setanta anys, amb un cos que no podia ser perillós per raons òbvies –la seva espasa era la llengua i les paraules que deia- va acceptar ingerir cicuta i suïcidar-se, pena a què havia estat condemnat per "corrompre el jovent" i no reconèixer els déus atenencs.

Davant de Sòcrates, estem davant de la incertesa. Davant de Sòcrates només sabem que no sabem res més del que vulguem saber. Creure després de la Il·lustració se'ns fa terriblement difícil però quan ho fem sense saber que allò que pensem que sabem pot ser fals, creiem sense dubtar, en nom de la Història, la Filosofia, la Raó o qualsevol altra gran paraula justificadora de tot.

Plató, Underground

I Plató (427-347 aC) era només el seu propi reflex en una paret qualsevol, sense gairebé llum i, per tant, difícil d'establir en els seus propis límits. Dins la caverna intel·lectual on sempre el dibuixen els savis de la trona, les paraules canviaven de forma però les idees romanien inalterables.

En la seva República ideal, no quedava clar si l'atribució de significants nous a idees velles seria potestat de qui manava o de la majoria social. I és lògic del tot que no hi quedés perquè el llenguatge, malgrat treure-li nits de son, no era el seu gran tema. Davant dels discursos, un parlant i la resta escoltant, trià els diàlegs, i inaugurà la dialèctica.

La reinterpretació del mite de la caverna en la postmodernitat ha estat un continu que té un punt i a part en el film "Underground" d'Emir Kusturika. Deixant de banda la historieta que s'hi explica, m'interessa el poeta Marko Dren, que té el seu amic Petar Popara i part de la seva família tancats en un soterrani fabricant armes per fer front als nazis a la Segona Guerra Mundial. Les úniques notícies que arriben de l'exterior els les porta Marco el poeta i aquest construeix un món fals només amb paraules que acaba sent l'únic real per als que viuen al soterrani. La veritat és feta de paraules, mentides en aquest cas. L'únic que els qui viuen a la caverna veuran serà el reflex de les coses que passen en la veu de Marco, que els enganya permanentment per mantenir l'adhesió dels de baix.